

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENIYA RIZGARIYA NETEWA KURDISTAN

Sayı 64 / 15 Ekim 1988 / 2.50 DM

“Başkan APO gibi eşsiz bir insanın önderliğindeki Parti bilinciyle hareket edip, bundan daima güç aldık, cesaret aldık, bilinç aldık”

Eskişehir Özel Tıp Cezaevi'nden PKK'li savaş esirleri Muzaffer AYATA, Rıza ALTUN ve Sabri OK gazetemize ulaştırdıkları mektuplarında, Partimizi ve Parti Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşı hedef alan provokasyonu mahkum ediyor, ezilmesi gerektiğini belirtiyorlar.

“Partimiz, Başkan APO gibi bir öndere sahip olduktan sonra, Partimize Apocu bilinç ve kararlılık egemen çizgi olduktan sonra, alt edemeyeceğimiz hiçbir zorluk olmayacaktır. Can telaşıyla azgınlaşan halk ve Parti düşmanları, önderliğe saldırın hırçın ve kirli, ama her türden yıkıcı, bozguncu ve komplocu ihanet güruhu, Partimizin Bolşevik demir yumruğu altında ezilmeye mahkumdur...”

12. SAYFADA

PKK Bizi Kurtaracak Tek Güçtür

Düşmanın Tüm Dayatmalarına Rağmen KUKM Şiddetle Gelişimini Sürdürüyor

6. SAYFADA

Faşist Evren'in Almanya'ya Gelişini Protesto Edelim

“İlerici Alman halkı! Çıkarınıza olmayan bu işbirliğinde daha fazla acı çekmemek için sesinizi yükseltin! Faşizmi tanıyan ve acısını yaşayan bir halk olarak zulümden inleyen Kürt ve Türk halkına desteğinizi sunun! Bu zulmün sorumlusu faşist Evren'in ülkenize gelişini protesto edin! Halkların kıyımına dayanan bu işbirliğine karşı çıkın...”

Tüm insan hakları savunucuları! Faşist kimliği açık olan bir diktatörün, çürümüş cismini daha fazla yaşatmak için giriştiği yeni manevralarına karşı sessiz kalmayalım! İnsan kasabı bu faşistin aramızda dolaşmasına müsaade etmeyelim! Bu halk düşmanına karşı protestolarımızı yükseltelim! Bunun için, sesimizi daha da gürleştirelim! Sadece bu an için değil, halklar insanca yaşama kavuşana kadar, bu mücadeleyi sürdürelim!”

5. SAYFADA

Ezdine Yazdıklarının Piri, Pir Tablo ile bir röportaj yaptık:

“Kürdistan gençlerinin bir gün mutlaka intikamımızı alacağını biliyordum...”

Yezidi Kürdistanlılar, diğer kesimlerle aralarında ki çelişkileri bir yana bırakarak, ulusal birlikten yana olmalıdırlar.

GÜZ EYLEMLİLİĞİ BÜTÜN KÜRDİSTAN'DA SÜRÜYOR

BEYTÜŞŞEBAP'A BASKIN: 19 KORUCU SİLAHSIZLANDIRILDI

Uludere, Şırnak ve Beytüşşebap'ta çatışmalarda 1 subay, 12 asker öldürüldü.

KARS VE DERSİM'DE DÖRT KARAKOLA BASKIN DÜZENLENDİ

Viranşehir'de bir askeri araç, ARGK gerillaları tarafından pusuya düşürülerek içindekilerle birlikte imha edildi.

HABERLERİ 3. SAYFADA

Faşist Sömürgecilerin Yeni Yüzü: KİMYASAL SİLAHLAR

Nusaybin-Bagok çatışmasından bu yana sömürgeci-faşist ordu ARGK gerillalarına karşı kimyasal silahlar kullanmaya başladı.

Ayrıca Diyarbakır-Hani çatışmasında da sömürgeci ordunun kimyasal gaz kullandığına bizzat yöre halkı tanık olmuştur.

“Olayın tanığı, görgü şahidi, doktor ve uzman raporlarından belgelenen ARGK gerillalarına ve halka karşı TC tarafından Kimyasal Silah Kullandığını Belgeliyorum”

Bir gazeteci (M.A.)'nin gönderdiği mektup, TC'nin ARGK gerillalarına karşı kimyasal silahlar kullandığı gerçeğini ortaya koyuyor. Mek-tubun, kimyasal silah kullanıldığına dair olan bölümlerini yayınlıyoruz.

Yazısı 3. Sayfada

BERXWEDAN ÖZEL SİLLİNMEZ İZLER BIRAKAN Diyarbakır zindan ziyareti

“Direnişin onur kalesi Diyarbakır cezaevine girdim.”

10. sayfada

Polis ve asker saldırı: 30 tutuklu yaralı

BURSA CEZAEVİNDE AÇLIK GREVİ

Cezaevleri üzerinde baskıların yoğunlaşması ile birlikte, tutuklular yeniden direnişe geçmeye başladılar. Cezaevlerine dayatılan yeni tüzük hükümleri ile birlikte, tutukluların elde etmiş olduğu hakları alınmakla kalmıyor, aynı zamanda öncekinden daha sert faşist yasalar uygulamaya konulmak isteniyor. Genelgenin durdurulduğu açıklanmasına rağmen, uygulanmak istenen tüzük hükümleri daha sert yasaları öngörüyor.

Eylül ayı sonunda, Bursa cezaevinde tutukluların koşulları zor kullanılarak değiştirilmek istendi. Tutuklular üzerinde yeni tüzüğü uygulamanın bir başlangıcı olan bu koşulların değiştirilmesini dayatmasına karşı PKK'li savaş esirleri ve tüm sol tutuklular karşı çıktılar. Uygulamayı hayata geçiremeyeceğini gören faşist cezaevi yönetimi polis ve askerleri cezaevine saldırttı.

Olay, 30 Eylül günü meydana geldi. Asker ve polisler göz yaşartıcı bomba, silah ve joplarla tutukluların üzerine saldırdılar. Saldırıda Hasan Fikret Ulusoydan, Dursun Büyükbaz, Sait Özdemir, Hürriyet Şendemirci

ve Mahmut Altıntaş aldı tutukluların ağır yaralandıkları bildirilmektedir. Bunların yanısıra 25 tutuklu ise hafif olarak yaralandı. Durumu ağır olan tutuklular başlangıçta hastaneye kaldırılmak istenmedi. Tutukluların zorlaması sonucu ancak hastaneye kaldırıldılar.

214 tutuklu, üzerlerinde uygulanan baskıları protesto etmek için süresiz açlık grevine başladı. Hala devam eden açlık grevi, baskılara son verilinceye kadar devam edecektir. Faşist cezaevi yönetimi, tutukluları eylemlerinden vazgeçirtmek için yeni uygulamalara başvurmaya başladı. 80 tutukluyu disiplin cezasına vermekle tehdit ederek, eyleme engel olmaya çalıştı.

Tüm baskı ve oyunlar karşısında tutuklular, toplu olarak açlık grevini sürdürmektedirler. İstekleri kabul edilene kadar da devam ettireceklerini açıkladılar.

Ayrıca, Antep cezaevinde de PKK'li savaş esirlerine polis ve jandarmaların saldırdığı ve Ali Güngör adlı devrimcinin yaralı olduğu bildirilmektedir.

Güney Kürdistan Halkımıza Yönelik TC'nin Oyunları

Faşist Türk sömürgecileri, Güney Kürdistan'dan kimyasal silahlar- dan kaçarak Kuzey Kürdistan'a sığınan mülteci halkımıza karşı yeni oyunlar tertipliyor.

Zorla Irak Saddam rejimine teslim edilmek istenen halkımız üzerinde TC'nin millileştirme oyunu geri tepti. Bunun üzerine kamplarda sıkı denetim oluşturuldu. Halkımızın hiçbir sorunu çözülmedi.

Kızıl Haç, Yüksekova'da bulunan 20 bin kişi için uyardı. Tedbir alınmazsa soğuktan dolayı ölümler başlayabilir. TC, uluslararası yardımın ulaşmasını engelliyor. Yine, halkımızın Güneyli soydaşlarına yardım etmesi de engelleniyor.

Yüksekova kampında, TC'nin artan baskı ve millileştirme dayatmasına karşı çıkan halkımız, sınırdan İran'a geçmeye başladı. Sayıları 10 bine yaklaştığı bildiriliyor. Geride kalanlar üzerinde ise, TC oyunlarını sürdürmek için Toroslara sürgün kararı çıkardı. Durumu ciddi olan halkımıza acilen uluslararası müdahale gerekiyor.

YAZISI 4. SAYFADA

Güney Kürdistanlı Kardeşlerimin Acılarını Yakından Gördüm

Halkımızın üç önemli isteği var:

“1-Geri kendi topraklarına dönme.

2- Uluslararası kuruluşların yardımları, bizzat kendi elleriyle yapması.

3- Mülteciler arasında bulunan 400 pëşmergenin geri dönüşüne zorluk çıkarılmaması.”

Mektup 4. sayfada

Tuzla Katliamı Türk Halkını Yıldırılmaz

Tuzla köprüsü yakınlarında yola puslu kuran faşist polis birlikleri, 4 kişiyi hunharca katlettiler. Olayın yaşanış biçimi geniş tepkilere yol açtı.

Arabada bulunanlar, silah kullanılmadan da tesirsiz hale getirilebileceklerken, polisin binlerce mermi yağdırarak, vahşi bir katliama yönelmesi birçok çevreden tepki aldı.

Polis bu katliamla, aslında

halka gözdağı vererek, olası gelişmelerin sert bir şekilde ezikliğini göstermek istiyor. Siyasetle bile alakası olmadıkları söylenen kişilerin bu şekilde katledilmesi, bir yandan da faşist rejimin zayıflığını gösteriyor. Türkiye halkına verilmek istenen bu gözdağı da boş çıkmaya mahkumdur. Halk polisin vahşetine rağmen, direnişi yükseltecektir.

Söyleşi 13. sayfada

“Ben Bir Kürdistan Devrimcisiyim ve Burası da Kürdistan’dır”

Dersim, bağımsız ve özgürlük mücadelemizin en zorlu, en sancılı ve aynı zamanda en görkemli geliştiği alanlardan biridir desek yanlış olmaz. Klasik direnmelerin en son kesitini de yaşamış olan bu ilimiz, sözkonusu özelliğinden dolayı ulusal gerçekliğimiz açısından olumlu ve olumsuz yönleriyle Kürdistan’ın diğer alanlarından büyük farklılıklar arz etmektedir.

1938 yılında en son direnme noktası durumunda olan Dersim isyanının katliamlarla bastırılmasından sonra, sömürgeci Türk devletinin özgül olarak bu ilimize yönelik politikası biliniyor. Bu politika; yoğun bir Türkleştirme akımını geliştirme, ulusal kimliğine düşman bir kuşak yetiştirme, kısacası bütün yönleriyle Kürdistan’da Dersim’i Türkleşmenin bir maketi durumuna getirmeye yöneliktir. Bunu gerçekleştirebilmek için de yatılı okullar, Türklüğü en iyi tarzda aşılayabilecek öğretmenler, diğer siyasi ve askeri kurumlar vb.’leri de en iyi araçlardır. Genel olarak Kürdistan’da ve özgül olarak da Dersim’de sömürgeciliğin bu politikasında geçici de olsa başarılı sonuçlar elde ettiğini belirtmek gerekiyor. Hatta bu politika öylesine bir sonucu elde etti ki, sözde halkın öz istemleri doğrultusunda çağdaş gelişmeyi temel alarak sosyalizmi, komünizmi nihai hedef olarak benimseyen devrimcileri bile etkisi altına almayı sağlayabildi. Öyle ki, devrimci olmanın kıstası, “iyi bir Türk” olmaktan geçer. “İyi Türkçe bilmeyenler, Atatürk ilkelерini benimsemeyenler devrimci de olamaz” düşüncesi-nin, bir dönemlerin Dersim’in-

de hakim olduğunu söylemek sadece bir gerçeği dile getirmek olur. Kısacası; okuluyla, öğretmeniyle, askeriyle, polisiyle, kurum ve kuruluşlarıyla, “devrimcisiyle” her şey Türk sömürgeciliğinin ve Kemalizmin mantığıyla şekillendirilmişti.

Devrimcilik, komünistlik adıyla ortaya çıkan, ancak Kemalizmin zehiriyle şekillenen sosyal-şoven mantık, değil Kürt gerçekliğinden bahsetmek, ondan bahsedenleri bile “bölücülük ve “karşı-devrimcilik”le suçluyordu. Her şeyin halkımızın aleyhinde şekillendiği böylesi bir ortamda, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin temsilcisi olmanın beraberinde getirdiği zorlukları tahmin etmek zor değildir.

İşte Metin TURGUT yoldaş ve onun soylu mücadelesini bu bağlamda ele alıp değerlendirmek gerekiyor. Metin yoldaş, Mazgirt’in Germisi köyünde, geçimini çiftçilikle sağlayan fakir bir ailenin çocuğu olarak doğup büyüdü. İlkokulu kendi köyünde okuyan Metin yoldaş, orta ve lise öğrenimini Mazgirt’te tamamladı. Siyasal yaşamı lise yıllarındayken başladı. Devrimci gelişmelerin etkisinde kalan Metin yoldaş, devrime olan inançla bir süre HK’nin içinde yer aldı. Ancak, bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin daha yeni Kürdistan sathına taşırıldığı 1976 yılında, alanın özgülünden kaynaklanan olumsuz yapıya rağmen, bu düşüncüyü ilk özümseyenlerden biri Metin yoldaş oldu. Kürdistan’ın bağımsızlık ve özgürlüğünü benimseyen Metin yoldaş HK saflarını terk ederek, ulusal bağımsızlık savaşımızda gerçek yerini aldı.

Yukarıda da belirttiğim gi-

bi, Dersim alanında Kürdistan devrimcisi olarak ortaya çıkmak, Kürdistan’ın ulusal varlığına karşı olanların saldırısını beraberinde getiriyordu. Dolayısıyla bu durum, bu güçlere karşı amansızca mücadele etmenin zorunluluğunu da dayatıyordu. Bu, devrimci mücadeleyi geliştirmenin, bu ulusal kurtuluşçu düşüncenin geniş halk yığınlarına taşırmanın da ön koşulu durumundaydı. Bu, yaşamsal ilkeyi esas alan Metin yoldaş, işte bu noktada Kürdistan halkının gerçekliğini kabul etmeyen sosyal-şovenlere karşı amansızdı. Metin yoldaş, çok sınırlı arkadaş sayısıyla hareket etmesine rağmen, her toplantıda, seminerde, panelde vardı. Kısacası; yaşamın her alanında en ufak bir taviz vermeksizin bağımsızlık ve özgürlük düşüncesini savundu ve kitlelere taşırmanın yoğun mücadelesini verdi.

1977 yılı, devrim ve karşı devrim güçleri açısından yoğun hareketliliğin yaşandığı bir dönemdir. Türk halkı adına yola çıktıklarını söyleyen sosyal-şoven gruplar, Dersim alanına alabildiğine yükleniyor ve ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından tahripkar bir rol oynuyorlardı. Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük düşüncesinin Dersim alanında gelişmesi, sosyal-şovenleri tedirgin etmeye başlamıştı. Bunun için sözkonusu güçler sık sık toplantılar düzenliyorlardı. Yine bu amaçla 1977 yılında bütün sol güçlerin katıldığı bir toplantı düzenlenmişti. Toplantıya ben de katıldım. Bu toplantıda, Metin yoldaşın yaptığı konuşma hala bugünde olduğu gibi hafızamda canlı duruyor.

Toplantıda, bütün örgüt-

lere söz hakkı verilmesine rağmen, Kürdistan Devrimcilerine “size söz hakkı yok, siz karşı-devrimcisiniz” diyen HK’nin şefine, Metin yoldaş şöyle bir cevap vermişti:

“Ben bir Kürdistan devrimcisiyim, burası da Kürdistan’dır. Burada konuşmaması gereken birileri varsa onlar da sosyal-şovenlerdir. Şu andan itibaren toplantıyı Kürdistan Devrimcileri yönetiyor.” O’nun bu militanca çıkışı, toplantıda bulunan herkesi etkilediği gibi, toplantının bundan sonraki bölümünde inisiyatif Metin yoldaşın önderliğinde Kürdistan Devrimcilerinin eline geçmişti.

Metin yoldaşın bu tavrı, beni derinden etkiledi ve bu etkiyi hala yaşıyorum. Tabii ben, bu etkiyi yaşayanlardan sadece birisiyim. Evet, O dönemden sonra ulusal sorun Mazgirt Lisesi’ndeki tartışmaların tek konusu olmuştu. Mazgirt Lisesi eskiden gençliğin ufkunu geliştirmeyen soyut tartışmalara sahne olurken; 1976’lardan sonra bu yapı, yerini ciddi tartışmalara bıraktı. Kürdistan Devrimcilerinin ortaya attığı düşünceler, gençliği önemli ölçüde etkiliyordu. Zaten etkilenmemek de mümkün değildi. Çünkü, anlatılanlar Kürt gençliğinin gerçekliğini dile getiriyordu. Niçin Kürtçe konuşuyoruz? 1938 isyanı nedir? Bu kadar zenginlik kaynaklarına rağmen, Kürdistan neden geri kalmış? vb. sorulara gençlik ister istemez cevap arıyordu ve bu sorulara cevabı da en iyi veren Kürdistan Devrimcileriydi. Bu yönlü geliştirilen yoğun tartışmalardan sonra, bağımsızlık düşüncesi başta Mazgirt olmak üzere, çevre köylerdeki gençliğin önemli bir bölümünü etkisi altına almıştı. Bunda Metin yoldaşın fedakarlığı, bilinci, cesareti ve sabırlı çalışmaları hiç kuşkusuz birincil etkendi.

Metin yoldaşın, Parti ve halk düşmanlarına karşı acımasız olduğu kadar, halkına ve yoldaşlarına karşı da bir o kadar sevgi, samimiyet ve özveri ile dolu bir kişiliğe sahipti. Onun olgun kişiliği, gülyüzlülüğü, en sıradan insana bile biçtiği değer, kendisini doğal bir halk önderi durumuna getirmişti.

Metin yoldaşın devrimci mücadele saflarında en ufak bir kişisel kaygısı olmadı. Birçok kişi bir yandan devrimci geçinip ailesini devrimci ortama çekmezken ve ailesine “zarar” gelmesin diye ısrarla bu ortamdaki uzaklaştırmaya çalışırken, Metin yoldaş ise, bu yapının tersine, öncülük et-

ti. Metin yoldaş, aile ortamını ulusal kurtuluşçu bir yuva durumuna dönüştürmenin mücadelesini verdi ve ailesini de devrimci saflara çekerek bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine hizmet eder bir aile durumuna getirmenin soyluluğunu gösterdi.

1977 yılında bağımsızlık düşüncesi her alanda olduğu gibi, Dersim’de de hızla gelişiyor ve bu düşünceye karşı olanların varlığını önemli ölçüde tehdit ediyordu. İşte, tam da bu dönemde Dersim’de sonlarının yaklaştığını gören sosyal-şoven güçler, saldırılarını silahlı düzeye vardırarak, Aydın GÜL yoldaşı katlettiler. Aydın GÜL yoldaşın katledilmesi Kürdistanlı tüm devrimcilerin olduğu gibi, Metin yoldaşın da sömürgeciliğe ve sosyal-şovenizme karşı kinini biletti. Bu olaydan sonra Metin yoldaş, Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine düşman olanlara karşı, hep ön saflarda mücadele etti. Bu konumundan dolayı da, sosyal-şovenlerin başlıca hedefi haline geldi.

12 Eylül 1980 faşist ordu darbesinden sonra MİT elemanı olduğu açığa çıkan ve bugün Ankara’da MİT içinde çalışan dönemin HK şeflerinden Özden Mızrap, çeşitli toplantılarda ideolojik olarak çıkmaza girmesi sonucu, Metin yoldaşı açıkça ölümle tehdit etmişti. Ve aradan kısa bir süre geçmeden Mayıs 1979’da Metin yoldaş, HK’li provokatör, ajanlar tarafından alçakça katledildi.

Metin TURGUT yoldaşın şahadeti karşısında sosyal-şoven güçler ve sömürgeciler dehşete kapılırken, Dersim halkı da yiğit birevladını kaybetmenin acısını yaşıyordu.

Metin yoldaşın cenaze törenine katılan binlerce Dersimli, Dersim’in ulusal kurtuluş mücadelemizde direnişin kalesi olacağını daha o dönemde haykırıyordu.

Rahat uyu Metin yoldaş, senin kanınla suladığın Dersim topraklarında bugün yüzlerce yoldaşın, düşmana karşı amansız bir savaş yürütüyor. Kürdistan gerçekliğine karşı olan sosyal-şoven mantık, Dersim’de yok artık. Taşındığın özgürlük bayrağı, bugün Xıran tepelerinde, Mazgirt’te, Ovacık’ta, Pertek’te ve Kürdistan’ın dörtbir yanında ARGK gerillalarının elinde daha da yükseklerde dalgalanıyor. Ve sana söz veriyoruz: Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan’ı mutlaka kuracağız.

Salih

GÜZ EYLEMLİLİĞİ BÜTÜN KÜRDİSTAN'DA SÜRÜYOR

Güz dönemine giriş ile birlikte, Kürdistan çapında yaygın bir eylemlilik sürecine girilmiştir. Kürdistan'ın birçok alanında büyük çaplı eylemler gerçekleştirilmiştir. Bütün bu eylemler karşısında faşist sömürgecilere ağır bir darbe indirilmiştir.

Türk sömürgeci ordu birlikleri yedikleri ağır darbelerden bahsetmemiş ve eylemleri gizlemeye çalışmışlardır. Bu da faşist sömürgecilerin öteden beri baş vurdukları bir yoldur. Böylece, Kürdistan'da hiç eylem olmadığı, gerillaların zayıfladığı gibi bir imaj yaratmak istiyorlar. Bütün çabalarına rağmen, eylemlerden aldıkları darbeleri gizleyememekteler. Eylemler en kısa sürede bütün Kürdistan'a yayılmaktadır.

Son bir ay içerisinde gerçekleşen ve bir kısmını geçen sayımızda verdiğimiz eylemlerden de görülmektedir ki, güz döneminde ulusal kurtuluş savaşımız yaygın bir eylemlilik sürecini yaşıyor. Şehir işgalleri, karakol baskınlarının yanı sıra, sabotaj eylemleri yaygın bir şekilde gerçekleştirilmektedir. Bütün bu eylemlilik sürecinde de mücadelemiz dev gibi atılım sağladı.

20 Eylül'de Şırnak ve Uludere'de meydana gelen 2 ayrı çatışmada 5 asker öldürüldü. İlk çatışma Şırnak'ta meydana geldi. ARGK birliği ile bir operasyon birliği arasında çıkan çatışmada 3 asker öldürüldü. Uludere'de ise 2 asker öldürüldü. Çatışmalarda yaralananların da olduğu bildirilmektedir. ARGK birliği ise, kayıp vermeden çatışma alanından uzaklaşmıştır.

Aynı tarihte Beytüşşebap'ta bir ARGK gerilla takımı tarafından gerçekleştirilen pusu eyleminde ise, 1 subay, 7 asker öldürüldü. Sömürgeci operasyon birliğine karşı pusu eylemi gerçekleştiren ARGK birliği çatışmada roketatar ve hafif makineli silahları kullandı. Çok sayıda yaralının da olduğu eylem, halk kitleleri üzerinde büyük bir yankı uyandırdı.

26 Eylül günü ise, Viranşehir şehir merkezinde sömürgeci orduya ait bir askeri araca pusu kuruldu. Araç içindekilerle birlikte tümenden imha edildi.

Viranşehir eylemi kitleler üzerinde büyük bir etki yarattı. Şehir merkezinde böylesi bir eylemin gerçekleştirilmesi, ARGK'nin gücünün ulaştığı düzeyi göstermektedir. ARGK gerillaları, sömürgecilere her alanda darbe vurabilecek bir güce ulaşmış durumdadır.

25 Eylül'de Bingöl'de gerçekleştirilen eylemde ise, karayolları şantiyesine ait araçlar tümenden imha edildi.

26 Eylül günü, Kars alanında bir karakola karşı baskın eylemi gerçekleştirilmiştir. Eylem sonunda sömürgeci ordu birliğinden ölü ve yaralı olduğu bildirilmektedir.

Yine, bu sürede Dersim'in Hozat, Çemişgezek alanlarında gerçekleştirilen 3 karakol baskınında onlarca sömürgeci asker öldürüldü ve yaralandı. Her üç baskın eyleminde de ARGK gerillaları kayıp vermediler.

Nusaybin'de ise bir ajana ait olan mezra yakılarak, milyonlarca liralık maddi zarar verildi.

Gazetemize ulaşan haberlerde, Botan ve Dersim eyaletlerinde çatışmaların yaygın bir şekilde devam ettiği, sömürgeci ordu birlikleri ile ARGK gerillalarının sık sık yakın temasta bulundukları ve bazen çarpışmaların saatlerce sürdüğü bildirilmektedir.

BEYTÜŞŞEBAP'A BASKIN

1 Ekim günü, Beytüşşebap şehir merkezine baskın düzenleyen ARGK birliği kitlelere yönelik bir toplantı gerçekleştirmiştir. Toplantıya çok sayıda yurtsever katılmıştır.

Sömürgeci ordu birliğinin müdahale etme cesaretini gösteremediği toplantıda, ARGK gerillaları kitlelere yönelik konuşma da yaptılar. Bildiri dağıtılar.

Eylemin diğer bir amacı ise, köy koruculuğu sistemini etkisiz kılmaya yönelikti. Kitle toplantısına 19 korucu da getirildi. ARGK gerillaları isterlerse hepsini imha edebileceklerini, ancak bir daha halka karşı silah kullanmayacaklarına dair söz vermelerini ve af dilemelerini dikkate alarak, serbest bırakacaklarını açıkladılar. Eğer ihanete devam ederlerse, bir dahaki sefere affedilmeyeceklerini belirttiler.

Kitleler ARGK gerillalarının kararını saygı ile karşıladılar. İhanetin affedilmemesi gerektiğini, ancak bunların TC'nin oyununa geldiklerini ve bu oyundan kurtarılmalrı için bu kararın yerinde olduğunu belirttiler.

ARGK gerillaları, 14 korucunun silahlarına ve tüm malzemelerine el koydular. Bununla birlikte toplantıyı sona erdiren, eylemlerini sonuçlandırdılar.

Eylem yörede halk üzerinde büyük bir etki bıraktı. Köy koruculuğu sisteminin bu şekilde hedeflenmesi ihanet odaklarında ise büyük bir korku ve paniğe yol açtı. Birçok korucu teslim olacağına dair başvurularda bulundu.

Faşist Sömürgecilerin Yeni Yüzü: KİMYASAL SİLAH

Elimize, Nusaybin'de gazetecilik yapan, bir Kürdistanlının mektubu geçti. Kendisi sömürgeci zulm ve vahşetin ulaştığı boyuta bizzat tanık olmuş. ARGK gerillalarına ve halka karşı uygulanan zulme bizzat tanık olan biri. Gerilla cesetleri üzerindeki kimyasal silah izlerini doktor ve uzman raporları ile belgelemiş ve ispatlamış. Bu konuda bilgilerin yazıldığı kısa bir açıklamasını gazetemize de gönderdi. Mektubunun ilgili bölümlerini, bu sayımızda okuyacaksınız.

Elimize ulaşan bu yeni bilgiler, uzun süredir tartışılan ve kesinliği konusunda önemli bilgilerin elde olduğu kimyasal silah kullanımı hususu bir kez daha gündeme geldi. Faşist Türk sömürgecilerinin ARGK gerillalarına karşı, özellikle de 1 Nisan 1988 Bagok çatışmasından bu yana kimyasal silah kullanmaya başladığı belgelerle daha da açığa çıkıyor. Yine, Hani-Serin çatışmasında da kimyasal silahlar kullanılmıştır. Çatışmayı izleyen köylüler, gerillaların mevzilerine sarı duman çıkaran bombaların atıldığını gördüklerini belirtiyorlar. Çatışmalarda ele geçirilen ARGK gerillalarının cesetleri üzerinde bir kısmının kurşun yarası olmaması, olsa bile kan akmamış olması kimyasal silah kullanıldığına dair, diğer bir kanıttır. Ayrıca elimizdeki, bir okuyucumuz tarafından gönderilen, Nusaybin-Bagok çatışmasında şehit düşen 20 ARGK savaşçının ceset fotoğrafları da, sözkonusu çatışmada kimyasal gazın kullanıldığını göstermektedir.

Faşist Türk sömürgecileri, binlerce sayılık ordu gücüne rağmen, ARGK gerillaları karşısında en modern silahlarla savaştığı halde tutunamamaktadır. Savaşta kayıplarını önlemek, ordusunu yakın çarpışmalara sokmamak için top, tank, helikopter ve uçak kullanımına, şimdi de kimyasal silahların kullanımını ekledi. Böylece, en modern savaş araçlarına dayanıp, yakın temastan kaçıp, gerillaları kuşatma altına alarak, imha etmek istiyor. Burada ise, şimdi en güvendiği imha aracı olarak, kimyasal silahları kullanıyor.

1925 antlaşması ile, sivil olsun, askeri olsun bütün hedeflere karşı kimyasal silahların kullanılması uluslararası alanda yasaklanmıştır. ABD'nin Vietnam'da, Saddam rejiminin Güney Kürdistan'da kullandığı kimyasal silahları faşist Türk sömürgecileri de büyük bir vahşet mantığı ile şimdi kullanmaktadır. Bir yandan en sahte kılıflar altında, Saddam reji-

minin Güney Kürdistan'daki insanlarımıza karşı kullandığı kimyasal silahları kınarmış gibi görünürken, diğer yandan ARGK gerillalarının üzerine kimyasal silahlarla saldırmaktadır. Savaş en alçakça metodlarla yürüten ve katliamlarla sonuç almak isteyen faşist Türk sömürgecileri, çağımızın vahşi saldırılarını yapmakta, hiçbir kuralla bağdaşmayan bir savaş yürütmekteler.

Kimyasal silahların böylesine alçakça metodlarla kullanılması Türk sömürgeciliğinin zayıflığının bir ürünüdür. Çöken sistemlerini ayakta tutmak için, atom bombasından sonra en tehlikeli ve kullanımı yasak olan silahları kullanmaktadır. Uluslararası antlaşmalarla belirlenen savaş kurallarına uymamaktadır. Tarih boyunca, varlığını hep katliamlarla yaşatmış olan bir rejimden, uluslararası kurallara uyması da beklenebilir. Nitekim TC tarihini aratmayan ve onu kat kat aşan bir vahşeti günümüzde yapıyor.

“Olayın tanığı, görgü şahidi, doktor ve uzman raporlarından belgelenen ARGK gerillalarına ve halka karşı TC tarafından

Kimyasal Silah Kullanıldığını Belgeliyorum”

● Bir gazetecinin (M.A.) gönderdiği mektup, kimyasal silah kullanıldığı gerçeğini ortaya koyuyor. Mektubun ilgili bölümlerini olduğu gibi yayınlıyoruz:

Sayın Berxwedan...

Sizlere yazmamın iki sebebi var: Birincisi, sizin ve diğer Kürt yayın organlarının okuyucusuyum ve açmış olduğunuz “Her ay bir mektup” kampanyasına bir Kürt okuyucusu olarak katılmamdır. İkincisi, gazetenizin Ağustos ayı, son sayısında çıkan köy koruculuğuna ilişkin haberin benimle yakından alakalı olmasıdır. Köy koruculuğunun çöküşe gidişini yakından biliyorum. Köy koruculuk sistemi zoraki bir sistemle devam ettirilmektedir. Bu gerçeği artık kimse saklama lüzumunda da bulunmuyor. Ama bunun karşısında var olan köy korucuları halka çok çekirmektedirler. Yaptıklarını kısaca özetlersek; operasyonlara katılmakta, suçsuz insanları öldürmekte, halkı ihbar etmekte, hem yakalanmalarına hem de fişlenmelerine sebebiyet vermekteler. Yine aşiretçiliği körüklemekte, halka zulmederek göçe zorlamakta, sokağa çıkma yasasını uygulayarak köylülerin mallarını talan etmekte,

devlet yanlısı olmasına rağmen devlete ait araçlara ateş açıp, memurlara tehditler yağdırmakta ve birçok yurtseverin öldürülmesine sebebiyet vermektedirler. İşte yaptıklarını bu şekilde sıralayabiliriz.

Son dönemlerde istifa eden çok köy korucusu oldu; ama kalanlar ise maalesef sektörleşmektedir. Bunlar da kısa ömürlüdür, çökecekler. Çünkü bölgede herkes onları HAIN olmakla suçluyor; ya kendilerini halktan tamamen soyutlayacak ya da istifa edecekler. Başka bir alternatif kesinlikle sözkonusu değildir.

Ama sayın dostlarım, zannetmeyin ki düşman uyuyor. Kardeşi kardeşe kışkırtma politikasını devam ettirmek için şimdiden kolları sıvamaya başladılar. Köy kocuğunun iflası yakındır. Ama şimdi de gençlikten faydalanmak gayretindeler, her yıl mezun olup da işsiz gezen ortaokul ve lise mezunları için şimdi de “Vurucu tim okulu” açmaktadırlar. Yakında okul yapımına başlanacak. Hem de Şırnak'ta. İnanmayanlara tav-

siyemiz 31 Temmuz 1988 tarihli Milliyet gazetesini okumaları olacaktır.

Bu, köy koruculuğunun öbür yüzü ve TC'nin ileriye dönük planları...

Ben ve bazı arkadaşlar son Nusaybin olayında gerçekten şaşkına döndük. Çünkü her operasyon sonrası ilk olay yerine giden gazeteciler idi. O gün akşam üzeri, ancak 20 ölü basının huzuruna çıkarılıyordu. Herkes dağılmıştı, basından sadece 3 temsilci kalmıştık (3 gazete). Bir de ne görelim; ölü olarak ele geçirilenler naylon torbalarda sadece başları halka teşhir edilmek üzere açık bırakılmıştı. Gövdeleri ise naylon torbalarda idi, hiçbir öldürülen bu tür muamele görmemişti. Çok kez, ölü olarak ele geçirilenlerin üzerine çekim için gittik. Ama böylesini görmedik. Naylon torbalarda teşhir!..

Son olay da Diyarbakır'ın Hani ilçesinde oldu. Burada 2 militanın ölü olarak ele geçirildiği belirtiliyordu. Olayla ilgili olarak operasyona katılan askerlerden mektup geldi. Gazete merkezi ciddiyeti anladı. Son beş olayda öldürülenlerin fotoğrafları ve öldürüldükleri yerlerde doktorlara ve uzman kişilere yaptırılan araştırma göz-yaşartıcı idi.

Kuzey Kürdistan'da öldürülen örgüt üyeleri ve halka karşı kimyasal silahlar kullanıldığı gerçeği ortaya çıktı. Bu konu ile ilgili haber hazırlandığı sırada, hem aldığım tehditlerden hem de bu çalışmanın içerisinde katkımızın olması nedeni ile bura-ya geldik.

Güney Kürdistan Halkımıza Yönelik TC'nin Oyunları

● Faşist Türk sömürgecileri, Güney Kürdistan'dan gelen mültecilere karşı yeni oyunlar tertipliyorlar. Zorla Irak'a geri döndürmenin yanı sıra, hiçbir tedbir almayarak soğuktan kırılmalarını sağlamak istiyorlar. Soğukların bastırması ile durumları ciddileşen 10.000 insanımız İran'a geçti.

Kimyasal silahlardan kaçarak, Kuzey Kürdistan'a sığınan halkımıza karşı faşist Türk sömürgecileri dişlerini göstermeye başladılar. Halkımız üzerinde baştan beri oyun oynamak isteyen faşist sömürgeciler, uluslararası yardım kuruluşlarının halkımıza direkt yardım veremelerini de engelliyorlar.

Faşist Saddam rejiminin kimyasal silah saldırısı karşısında topraklarını terketmek zorunda kalan halkımız üzerinde, Türk sömürgecileri oyunlarını iki aşamada devreye koydular. İlk aşamada I-KDP ile anlaşmalı bir şekilde bunları kabul edecek, ikinci aşamada ise Güneyli halkımızı, Kuzey Kürdistan'da gelişen bağımsızlık mücadelesine karşı bir milis gücü olarak kullanacaktı. Bunun için sınırlarını açtı. Tabii bir de bütün dünyaya ne kadar insancıl olduğunu propaganda ederek, demagoji yapacaktı.

Nitekim, Güney Kürdistanlı güçlerin kendileri bile, faşist bir yönetimi ve kendi soydaşları üzerinde zulüm yapan bir canavarı dost görecektik kadar bir yanılgıya kapıldılar. Halkının katillerine teşekkürlerini eksik etmediler. Bu, dünya kamuoyuna faşist Türk cuntasının kendisini demokrasi havarisi diye yutturmasının başlangıcıydı.

TC'nin "insancıl", gerçekte ise katliamcı yüzü çok açık bir şekilde ortaya çıktı. Daha önce işbirliği içinde bulunduğu birkaç hain dışında kitle TC'nin milisleştirme planlarına karşı durdu. Kendi insanlarına karşı kullanılmayı kabul etmedi.

Faşist Türk sömürgecileri oynamak istedikleri oyun tutmayınca bu kez, halkımızı kaderi ile başbaşa bıraktılar. Hiçbir tedbir almayarak, soğukta ölümle karşı karşıya bıraktılar. Ağırlaşan hava şartla-

rı altında yaşamları tehlike altında bulunan halkımıza uluslararası yardımların ulaştırılması da engelleniyor. Uluslararası yardım kuruluşları, direkt yardımları ulaştırmak istemelerine karşı, TC kendisine verilmesini istiyor. Böylece de halkımızı kendi eline bakar duruma getirip, her istediğini yap-tırmayı amaçlıyor.

Uluslararası yardım kuruluşları Kızıl Haç direkt kendileri mültecilere yardım vereceklerini ve bunun bir uluslara-

rası kural olduğunu belirttiler. Faşist yönetimin izlediği yol ise, şimdiye kadar bir başka örneğine rastlanmamıştır. Bu nedenle hiçbir yardım kuruluşu gerekli girişimlerde bulunmuyor. Çünkü TC, yardımların kendi eliyle verilmesini istiyor. Yardım kuruluşları ise bu durumda yardımların halka ulaşmayacağını bildiği için gerekli yardımı vermiyorlar.

TC'nin insancıl yüzü altında gizli olan faşist karakteri çok geçmeden açığa çıktı. Halkımıza karşı nasıl alçakça emeller peşinde olduğu görülmektedir. Uluslararası yardımı engellediği gibi, Kuzey Kürdistan'dan da yurtsever emekçi halkımızın yardım vermesi engelleniyor. Düşman, yardımın ancak kendi eliyle yapılmasını istiyor. Bundan da güttüğü amaç çok açıktır: Bir yandan vurgun vurmak isterken, diğer yandan halkı her türlü destekten yoksun bıraktırıp, kendisinin eline bakar duruma getirtmek istiyor. Bunu sağladığında ise, halkımız üzerinde oyununu istediği gibi oynayacaktır. Kampların dışarı ile bütün bağlantıları kesilmiş durumdadır. Giriş ve çıkışlar yasaklanmıştır.

Ayrıca kimyasal silahların etkisi altında bulunan tüm insanlarımız hastanelere ve başka yerlere kaldırılarak, bu durum gizleniliyor. Böylece Irak faşist Saddam rejiminin kimyasal silah kullanmadığı yalanını yayıyor. Kamplarda yapılan açıklamalara göre 16 kişi öldü. Bunların ölüm nedeninin kimyasal silahlar olduğu açığa çıktı. TC ise bunu ısrarla gizliyor.

Faşist sömürgecilerin oyunlarının boşa çıkması ile birlikte halkımızın üzerinde, bu kez baskı politikasına ağırlık verildi. Bir kısmını Irak Saddam rejimine teslim ederken, bir kısmını da hiçbir destek vermeyerek ölümüne terketti. Geri kalan kesimi ise, Toroslara sürgün ederek, yeni bir kıyım hazırlamak istiyor. Yüksekova'da 20 bin kişinin kaldığı kampın hiçbir sorunu çözülmemiş durum-

da. Burayı gezen Kızıl Haç yetkilileri acil tedbir alınmaması halinde, ölüm olaylarının başlayacağını belirttiler.

TC bilinçli olarak halkımızı bu durumda tutarak, milisliği kabul ettirmeye çalışıyor. Kamplarda koşulların ağırlaşması sonucu 10.000 bine yakın insanımız, sınıra vurarak İran'a geçti. Faşist TC'nin oyunlarına karşı durmak için halkın bu yolu seçtiği ve böylece bir kıyımdan kendilerini kurtarmaya çalıştıkları bildiriliyor.

TC'nin insancıl yüzü altında yatan gerçeğin ne olduğu şimdi örnekleri ile daha da açığa çıkıyor. Yeni bir milis gücü olarak kullanmadığını görünce ölümüne terk ediyor. Bu, Güney Kürdistanlı güçlerin, halkımızı nasıl bir düşmanın kucağına attıklarının görülmesi açısından da iyi bir örnektir. Zorlamalar sonucu, Saddam rejimine teslim edilenlerin sayısı ise bini aştı. Geriye kalan insanlarımızın da yaşamı tehlike altında bulunuyor. Bunların Toroslara sürgün edilmesi, yeni bir kıyımın başlatılmasıdır. Nitekim faşist TC bu konuda işi oldukça azıtmış durumda bulunuyor.

Kızıl Haç'ın ve uluslararası kuruluşların uyarılarına rağmen TC'nin tedbir almayarak, hep yardımın kendi eliyle verilmesini istemesinin bir anlamı da, yeni kıyımlara hazırlanmasıdır. Eğer yardım kuruluşları direkt devreye girerlerse, TC'nin oyunları da bozula-caktır. Bunun için de bundan kaçıyor.

Bilinen bu sonucun tüm açıklığı ile ve herkesin görebileceği bir şekilde netleşmesi, hala TC'ye demokrasi diyen ve görüşme önerileri götüren Güney ve Doğu Kürdistanlı yöneticilerin, dikkate almaları ve gerekli dersleri çıkarmaları gereken bir durumdur. Gafletten uyanıp halkımız için bir şeyler yapmak istiyorlarsa, doğru tutum faşist rejimin yüzünü gerçek yönleri ile görmeleri ve buna karşı tavır almalarıdır.

Diyarbakır'dan Mektup Var:

“Güney Kürdistanlı Kardeşlerimin Acılarını Yakından Gördüm”

Sizinle herhangi bir ilişkim yok, fakat mücadele eden bir örgüt olduğunuz için bu mektubu size gönderiyorum. Çünkü Türk devleti en fazla sizin yaptığınız eylemlerden rahatsız. Onun için Avrupa'daki yardım kuruluşları üzerinde ancak siz baskı unsuru olabilirsiniz.

22.9.1988 tarihinde, sömürgeci Türk devletinin görevli memurlarından biri olarak, Güney Kürdistan'dan Diyarbakır'a getirilen Kürt kardeşlerimizin bazı kesimleriyle görüşebileceğim olanağı oldu. Kampı gezerken içler acısı olaylarla da karşılaştım. Onların acil sorunlarını sizlere iletmek üzere isteklerini dinledim. Ben de, yalnız olmadıklarını, Kuzey Kürdistan halkının onların yanında olduğunu, yardım etmek istediğini, fakat devletin bunu engellediğini söyledim. Buna son derece sevindiler ve fark ettik-

lerini söylediler. Ayrıca PKK'nin Güney Kürdistan mücadelesini desteklediğini bir yakınım-dan duymuştum. Onlara bunu da ilettim, PKK'ye teşekkürlerini bildirmemi istediler.

Her şeyden önce, Türk devletin Güney Kürdistan'dan gelen kardeşlerimizle ilgili yaptığı bütün hesaplarda yanıldığını anıttım. En azından şimdiye kadar bu amacına ulaşamamıştır. Daha önce gelenler, kiralık kişiler veya paralı askerlik yapmaya hazır insanlar oldukları sanılıyordu. Hatta TC'nin bazı yöneticileri "bunlar da 'Türktür', bunları içeri aldık mı, PKK'nin canına okuruz" diyorlardı. TC, bu konuda amaçlarına ulaşamayınca, tarihinden aldığı mirasla baskı ve işkenceye başvurdu. Onları yıldıracak isteklerini kabul ettirmeye çalıştı, etmezlerse kanlı Saddam diktatörlüğüne geri tes-

lim edeceği şantajında bulunuyor. Onları birbirine düşürmeye çalıştı, fakat muvaffak olamadı. Bunlar, hayranlık uyandıracak kadar disiplinli çıktılar. Yemek içmekle yola getirmeyi denediler, fakat gelenler buna alışkın oldukları için, bu silah da geri tepti. Bu durum, kadın, çocuk ve yaşlılar üzerinde çok olumsuz bir etki bıraktı. Uzun süre gıdasız kaldıkları için, fiziki olarak yok olmayla karşı karşıya kaldılar. Tümünün bünyesi çok zayıf ve kimyasal silahlardan dolayı çeşitli hastalıklara yakalanmışlardı. 22.09.1988 tarihine kadar, dokuz çocuk onaltı kişi hayatını kaybetti. Hastahanelerde yatan onlarcası var, fakat yabancılara gösterilmiyor, istenilen düzeyde tedavi edilmedikleri için durumları daha da kötüleşiyor. Bu durum uzun süre devam ederse, kitlesel bir kıyım

olur.

Yatak ve battaniye sorunları çözülmemiş, su ve yıkanma sorunları henüz halledilmemiştir. Halledilemez de, çünkü sömürgeci devlet, bunlara politik insanlardan çok, esir ve köle gözüyle bakıyor. Değindiğim gibi, bunları belli bir amaç için getirmişti, fakat amacına ulaşamamıştır. Bunları Kuzey Kürdistan devrimine karşı kullanacaktı. Artık çok iyi biliyor ki kullanamayacak, onun için baskı ve işkenceye başvuruyor. Zaten işkence için delil gerekmiyor, PKK'li veya yandaşı denildi mi akan sular bile duruyor. Bu yöntem, özellikle çok az sayıda gelen ve bilinçli oluşlarıyla dikkati çeken, Talabani'nin peşmergelerine karşı uygulanıyor.

Diyarbakır'daki kampta bulunanların hemen hemen tümü Lak 1 Kampı ve çevresindeki

halktan kişilerdir. Bunların üç önemli istemleri vardır: 1. Geri dönme koşullarının yaratılması için, Avrupa ve diğer ülkelerde uluslararası kamuoyunun ve desteklerin yaratılması isteniyor. 2. Uluslararası kuruluşların yardımları kendi elleriyle yapmalarını ve kendi sağlık ekiplerini göndermelerinin sağlanması isteniyor. 3. Mülteciler arasında sayıları 400 civarında olan peşmergelerin geri dönüşlerinin engellenmemesi ve baskı unsuru olunmaması isteniyor.

Diyarbakır halkı büyük dayanışma göstermeye hazır, fakat devlet bunu fark ettiği için bırakmıyor. Halkımız yoksul, fakat kuru ekmek ve soğanını da kardeşleriyle bölüşmek istiyor, ama sömürgeciler bırakmıyor. Not: Koşullarım elverirse, yazmaya devam edeceğim.

FAŞİST EVREN'İN ALMANYA'YA GELİŞİNİ PROTESTO EDELİM!

Alman ve Türk egemenlerinin dostluğu, bundan yüzyıl öncesine dayanır. Her iki devletin egemenleri, Ortadoğu üzerindeki emellerini gerçekleştirmek için ortak hareket etmiş ve dünyamızı, I. paylaşım savaşına götürmüşlerdir. Daha o yıllarda, Alman egemenleri, Osmanlı İmparatorluğuna dayanarak, Ortadoğu'nun zengin topraklarını egemenliği altına almaya çalışmıştır.

Her iki devletin egemenlerinin bu işbirliği, daha sonraki yıllarda da devam etmiştir. Hitler ile M. Kemal arasındaki ilişkiler, II. Dünya Savaşı yıllarında Türk egemenlerinin Alman emperyalizmine sunduğu yardımlar ve yanında yer alması, bu iki egemen sınıfın ilişkisine açık bir kanıttır.

12 Eylül faşist Türk cuntasının kanlı bir diktatörlük olarak Türk ve Kürt halkının başına bir kara bulut gibi çöktüğü 1980 yılı sonlarında da, Almanya yine Türk faşist cuntasına her türlü ekonomik, askeri ve diplomatik desteği sundu, faşist rejimin ayakta kalmasına önemli bir dayanak oluşturdu.

12 Eylül faşist cuntasına ilk uluslararası diplomatik destek de yine Alman emperyalizminin geldi. Bütün dünya, bu faşist rejimi lanetlerken, ilk diplomatik destek Almanya'dan gelmiş; önce başbakanlık, sonra cumhurbaşkanlığı düzeyinde Türkiye'ye geziler yapılmıştır. Bunun yanı sıra, faşist Türk cuntasına sunulan askeri, ekonomik yardımlar da arttırılmış; kredi muslukları yeniden açılmış, başta Leopard tankları, Krupp topları, denizaltılar olmak üze-

re, Türk ordusuna sayısız askeri silah ve malzeme verilmiştir.

Alman emperyalizmi, faşist cuntaya verdiği bu yardımlarla Ortadoğu ve esas olarak da Kürdistan, Türkiye üzerindeki emellerini gerçekleştirmeye çalışmaktadır. Yüzyıllık "Doğu'ya Açılım" politikasını, bugün yine faşist Türk cuntasına dayanarak gerçekleştirmek istiyor. Nasıl ki, geçmişte Osmanlı kalcanı altında bölgeye egemen olmak istemişse, bugün de TC kalkıcı altında yine Türk egemen sınıflarına dayanarak amacına ulaşmaya çalışıyor. Bunun için de faşist cuntaya her türlü desteği sunuyor.

II. Wilhelm'in İmparatorluk topraklarına yaptığı ziyaretlerin bir benzerini, bu kez Federal Almanya'nın yeni temsilcileri yapmakta, günümüzün "hasta adamını" yine zorla yaşatmaya çalışmaktalar. İmparatorluğun çöküşe gittiği dönemde uzanan el, Alman egemenlerinin eli olmuştur. Bugün de çöküşe giden TC'yi yaşatmak için uzanan el, yine Alman egemenlerinin eli oluyor. Almanya emperyalizmi bu amacına ulaşmak için de, uluslararası alanda da 12 Eylül faşizmini meşrulaştırma çabasına giriyor, buna hizmet eden adımlar atıyor.

Türk ve Alman egemenlerinin son işbirliği ise, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı takınılan ortak tutumda ifadesini buldu. Alman emperyalistleri faşist TC'nin yardımına koşarcasına, Kürdistanlı yurtsever-devrimci politikacılara yönelerek tutuklamalara giriştiler. 13 yurtsever politikacıyı tutuklarken, birçok

emekçinin de evleri basıldı, hukuk dışı uygulamalara girildi. Evlerine tehdit mektupları gönderilerek, Kürdistan bağımsızlık mücadelesine destek olmaları engellenmek istendi. Son olarak Bawyeria polisi daha da ileri giderek, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine destek olanların yurt dışı edileceğine yönelik tehdit mektupları gönderdi. Anlaşılan Alman emperyalistleri, işbirliğini daha da ileri götürüp, Evren'e iyi bir efendi olduklarını kanıtlamak istiyorlar. Faşist Evren'in yeniden teşekkürlerini almak için yeni maharetler sergiliyorlar.

Alman emperyalizminin, faşist ve halkların katili bir diktatöre kapısını açması, Hitler gibi bir belayı yaşamış olan halklara, en başta da Alman halkına karşı büyük bir saygısızlıktır. Faşist Evren, üzerine sivil elbiseler geçirse de faşist kimliğini gizleyemez. Bugün cezaevlerinde ve Kürdistan köyleri ve dağlarında yaşanan zulüm, Hitlerin katliamlarını bile geride bıraktı. İnsanlığın büyük bir suç saydığı kimyasal silahlarla TC, ARGK gerillalarına ve Kürt halkına karşı savaşıyor. Bagok, Hani çatışmalarında gerillalara karşı kimyasal silahlar kullanılmıştır. Kimyasal gazların kullanıldığına dair kanıtlar, görgü tanıklarının ifadeleri ve cesetler üzerindeki izlerden kesin olarak ortaya çıkmıştır.

İşte böylesi bir "demokrasi kahramanına" Alman emperyalistleri, yine demokrasi adına kapılarını açıyor. Bunlar bu zulmü görmüyorlar mı? Elbet-teki çok iyi görüyorlar. Ancak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mü-

cadelesine karşı düşmanlıkları ve bağımsız bir Kürdistan'a karşı olmaları, onları faşist rejimin baş destekçisi haline getiriyor. Bölgeye hakim olmak için, TC'ye alabildiğine dayanıyor, güç ve destek veriyorlar. Bu desteğini de, kendi ülkesinde suçsuz yurtsever Kürt politikacılarını tutuklayarak, bir kez daha gösterdi.

Tüm İlericiler, Demokratlar ve İnsan Hakları Savunucuları!

İnsanlık adına; insanlara zulm eden, buna ortak olanlara karşı çıkalım! Halkların celladı olarak ortaya çıkan faşist TC ve ona kan veren efendilerinin yeni oyunlarına karşı çıkalım! Bunlar her zaman bir araya gelerek zulümlerini sürdürmek isteyeceklerdir. Biz güçlü bir dayanışma hareketi örgütlersek, zalimlere bu dünyayı dar ederiz. Onların, halkların kanlarına daha fazla girmelerini engelleriz.

İlerici Alman Halkı!

Şimdiki yöneticileriniz, sizi hiç de çıkarınıza olmayan bir savaşın tarafı haline getirip, faşist bir rejime arka çıkmanızı sağlamak istiyorlar. Siz, I. ve II. dünya savaşlarında yine aynı emperyalist idealler uğruna savaşa sürüldünüz, katliamlara uğratıldınız, acı ve zulüm çektiniz.

Bugün de, yöneticileriniz fa-

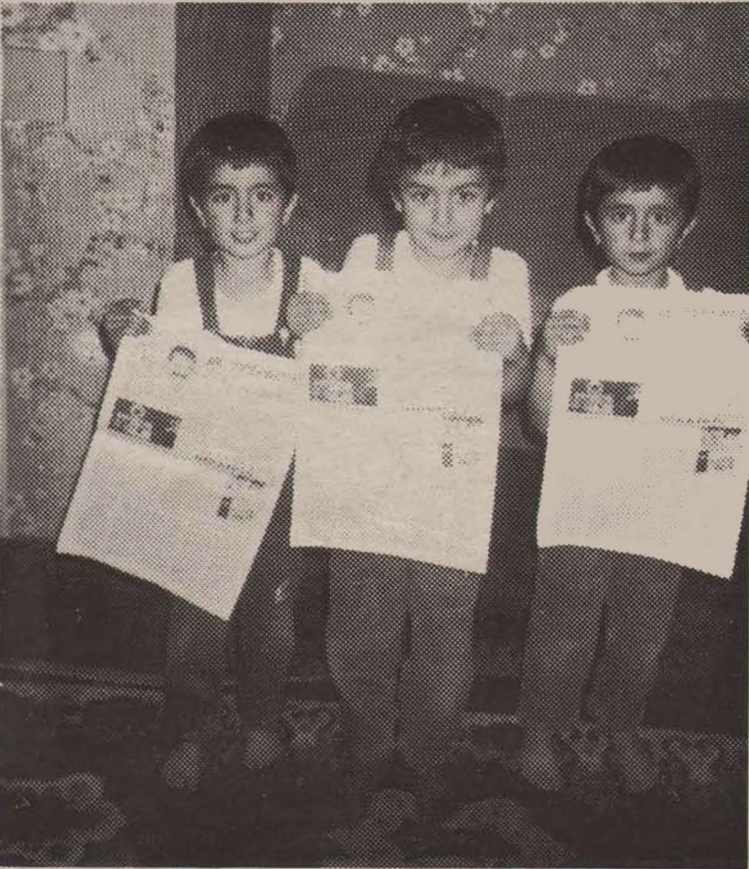
—Kahrolsun faşizm, sömürgecilik ve emperyalizm!
—Yaşasın halkların kardeşçe ve militanca birliği!

şist rejime arka çıkıyor, ona her türlü desteği sunuyor, şeflerini ülkenize davet ediyor. Kısaca sizleri de, bu insanlık suçuna karıştırmak, bir taraf haline getirmek istiyorlar. Enson olarak Kürt politikacılarını tutuklu-yarak, mazlum bir halkın bağımsızlık isteğinin boğulmasına yardımcı olmak istiyorlar. Bir yandan Kürt halkı kimyasal silahlarla katledilirken, diğer yandan yöneticilerinizin bunların sorumluları ile biraraya gelmeleri, size de sorumluluklar yük-lüyor. Çıkarınıza olmayan bu işbirliğinde daha fazla acı çekmemek için sesinizi yükseltin! Faşizmi tanıyan ve acısını yaşayan bir halk olarak zulümden inleyen Kürt ve Türk halkına desteğinizi sunun. Bu zulmün sorumlusu faşist Evren'in ülkenize gelişini protesto edin. Halkların kıyımına dayanan bu işbirliğine karşı çıkın.

Tüm İnsan Hakları Savunucuları

Faşist kimliği açık olan bir diktatörün, çürümüş cismini daha fazla yaşatmak için giriştiği yeni manevralarına karşı sessiz kalmayalım. İnsan kasabı, bu faşistin aramızda dolmasına müade etmeyelim. Bu halk düşmanına karşı protestolarımızı yükseltelim! Bunun için, sesimizi daha da gürleştirelim! Sadece bu an için değil, halklar insanca yaşama kavuşana kadar, bu mücadeleyi sürdürelim!

Bir Fotoğraf Bir Konu

Biz üç kardeşiz; Mazlum, Delil, Ferhat. Almanya'da ana okuluna gidiyoruz. Okulda, Alman çocuklarıyla kaynaşamıyoruz. Kendimizi hep yabancı görüyoruz. Kürt olduğumuzu biliyoruz. Okulda bize resim yaptırıyorlar. Biz de sürekli bayrağımızı yapıyoruz. Yaptığımız diğer resimleri bayrağımızın rengi olan kesk ü sohr ü zer renkleriyle boyamaya çalışıyoruz. Yaptığımız resimlerin örneklerini de size gönderliyoruz. Biz üç kardeşin, tüm Kürdistan çocuklarına bir çağrımız vardır: Kürdistanlı tüm çocuklar, gelecek için kendilerini eğitsinler. Bu konuda en büyük görev anne ve babalara düşüyor. Bütün anne ve babaların bizim çağrımızı cevap vermelerini istiyoruz. Berxwedan okurlarına selamlarımızı iletiriz.

Mazlum, Delil, Ferhat

Bir Günlük Oturma ve Açlık Grevi

24.9.1988 tarihinde, Batı Berlin'deki ERNK taraftarlarından 40 kişilik bir grup olarak, şehrin en kalabalık alanında, sömürgecilerin halkımız üzerindeki katliamları ve dünyanın suskunluğunu protesto ettik. Hazırladığımız Almanca ve Türkçe bildirileri dağıtarak, kamuoyunu son gelişmeler hakkında

bilgilendirdik.

Eylem alanına 3 Alman, 2 İtalyan gazeteci geldi. ZDF (Batı Alman II. Kanal Televizyonu) ve Hollanda televizyonları eylemin çekimini yaptı.

Batı Berlin'den
ERNK Taraftarları
26.9.1988

HUNERKOM-Stuttgart Şubesi Kuruldu

HUNERKOM merkezi faaliyetlerine bağlı olarak çalışmalarını yürüten Stuttgart Kültür Ekibi örgütlenmeye doğru önemli bir adım atarak, 1 Ekim 1988 tarihinde düzenlediği bir geceyle HUNERKOM-Stuttgart Şubesi'ni resmen kurdu.

HUNERKOM-Stuttgart Şubesi Hazırlık Komitesi imza-

sıyla dağıtılan bildiride kültür alanındaki örgütlenmenin gerekliliği şöyle izah edilmektedir:

"Düşmanın tüm dayatma ve uygulamalarına rağmen, Kürt halkı direnişler sergilemiş ve varlığını sürdürmüştür. Kültür-sanat alanında da değerlerini koruyan ve dönem dönem ileri-

ye yönelik çabalar içerisine giren Kürt halkı, Ehmedê Xanê, Feqî Teyran gibi şair ve ozanlar yaratmıştır. Kürdistan'ın parçalanmasına rağmen, toplumun derinliklerinde yaşatılan kültürel değerler, sömürgecilerin asimilasyon politikasına karşı, halkımızın bütünlüğünü simgeleyen bir öge olmuştur."

PKK Bizi Kurtaracak Tek Güçtür

Her Kürdistanlı gibi ben de, yıllık iznimi geçirmek üzere yedinci ayda ülkeme gittim.

Benim gittiğim yer, Mazlumların kanyla sulanan Diyarbakır'dı. 1984 yılından bu yana Kürdistan'ı görmediğim için; acaba halkımız Partinin verdiği silahlı mücadeleyi nasıl görüyor, düşmana karşı olan tavrı nedir... Düşmanın halkımıza karşı tavrı nedir, hangi tür politikayı uyguluyor? vb. konuları çok merak ediyordum.

Kapıkule'den Türkiye'ye girer girmez, düşmanın şeker politikası uyguladığı hemendik-katimizi çekti. Bunu AET'ye girmek için yaptığını bildiğim için fazla yadırgamadım.

Biz Kırşehir'e varınca; trafik polisi tarafından durdurulduk. Polis nereye gideceğimizi sordu. Diyarbakır'a deyince... "Eruh'a mı, Şemdinli'ye mi" diye sorularına devam etti. Düşman, her Kürdistanlıdan şüpheleniyor; ama belli etmemeye çalışıyordu. Polis; "Efendim iyi yolculuklar, yorgunken arabayı sürmeyin, kaza falan olmasın" diye konuştu. Polis gittikten sonra; "PKK'nin silahlı mücadelesi sayesinde bizi rahat bıraktılar" diye yolcular dan konuşma sesleri yükselmeye başladı. Çünkü 1984 yılında izine gittiğimizde polis rüşvet almadan bizi bırakmıyordu.

Kürdistan'a (Malatya'dan itibaren) varır varmaz, dikkatimizi çeken topraklarımızın bakımsızlığıdır. Oysaki topraklarımız oldukça verimlidir. Ülkemiz petrol, maden ve tarım yatağına sahip olmasına rağmen, her yer virane gibiydi. Dikkatimizi çeken ikinci ve en önemli nokta ise, çok sayıda asker ve polisin olmasıydı.

Diyarbakır'a vardığımızda her yer polis (özellikle sivil) ve askerlerle doluydu. Düşman, askerlerinin hemen hemen tümünü Kürdistan'a yığmakla güya güçlü olduğunu kanıtlamaya çalışıyor; ama PKK karşısındaki korkusunu bile gizleyemiyordu. Düşman propaganda-sının ana merkezinde PKK yer almaktaydı. Düşmanın amacı; PKK'yi karalamak ve halkın PKK'den nefret etmesini sağlamaktı. Ama düşman harcadığı tüm çaba karşısında ne pahasına olursa olsun halkı PKK'ye olan sempatisinden vazgeçiremiyor. İstisnasız konuştuğum herkes "PKK kazanıp, düşmandan öcümüzü alacak. Zaferi PKK'den başka hiçbir güç başaramaz" diye görüşlerini dile getiriyorlardı. Halk, düşmandan değil, Kürtlük ve devrimcilik adını takanlardan korkuyordu. Özellikle KDP'den şüpheleniyorlardı. Çünkü, bu güç dışında hiçbir gücün varlığı söz konusu değildi. Halk; "Bunlar da KUK gibi yapmasınlar" diye kaygılarını dile getiriyordu.

Halkımızın her ferdi PKK'yi tanıyordu. Lice'ye gittim, konuştuğum her kişi, "KDP ağa partisidir, onların amacı otonomi bile değildir, düşmana karşı yıllardır verdikleri savaşta başarı kazanamamalarının nedeni budur, onlar, halka düşmanlık yapıyor, Kürt halkı için savaşmıyorlar" diyordu. Alaaddin ZOĞURLU yoldaşın şehit olmasına tüm Lice halkı, aslında tüm Diyarbakırlılar çok üzülüyordu: "O çok erken şehit oldu" tarzında görüşlerini dile geti-

riyorlardı. Alaaddin'in kitleyle olan bağı çok sağlamdı. O ikna etmesini bilen biriydi ve herkes onu sevip, sayıyordu. Alaaddin şehit olmadan önce Lice'de hiç kimse köy koruculuğunu kabul etmedi. Ama Alaaddin'in şehit olmasında sonra Uçarlı (Fırdeys) köyünde onaltı köy korucusu çıktı. Bu demek değildir ki, hiç bir yurtsever kalmadı. Tüm köy halkı, "Eğer sağlam bir örgütlenme olursa, biz bu hainleri aramızda yok edeceğiz, Partinin mermisine yazık" diyorlar.

Kürdistan'da hemen herkes haberleri çok iyi takip ediyor, ARGK ile düşman arasındaki çatışmalarda ve yapılan eylemlerde düşman kayıp vermişse, halk oldukça sevinir. Yok gerillalarımızdan şehit düşen olursa herkes yasıdır. Örneğin Serin köyü direnişinde büyük bir kahramanlık destanı yaratan dokuz gerillanın şehit oluşu, halkı büyük bir üzüntüye boğdu. Sevindirici olan diğer bir şey de şudur: Halk, TC basınından çıkan haberlere inanmıyor. Hani'nin Serin köyünde dokuz gerilla şehit düşünce, düşman haberi görüntüyle televizyona verdi. Bununla güya halkı korkutacak. Ama halk, şehitlerimizi görünce, düşmana karşı olan kin ve öfkesini açıkça belirtiyordu. Diyarbakır Tıp Fakültesi ölü ve yaralı askerlerle dolmuştu. Hani-Serin köyü direnişinde, 60 düşman askeri ölümle cezalandırılmıştı. Zaten bir eylem oldu mu, TC basınına inanmayan halkımızın kendisi, olayın gelişim ve sonuçlarını araştırıyordu.

Biz Diyarbakır'dayken, çok sevindirici üç olay oldu. Birinci eylem Antalya'da turistik bir ormanın yakılmasıydı. Eylem Ağustos'ta oldu ve olur olmaz bize edilen telefonla ormanın yakıldığı haberi verildi. Telefon eden arkadaş, "Ormanı yaktık, içimiz rahat" dedi. Biz de, düşman, telefonu dinleyebilir, dikkatli olun dedik. Düşman "orman kazaren yandı" diye basına açıklama yaptı. İkinci eylem ise Diyarbakır'da oldu. İşçiler şarap fabrikasını yaktılar. Bu eylem ise basına verilmedi. Üçüncü eylem ise Lice'de oldu. Lice'nin Karaz köyünün muhtarı gerillalarımız tarafından kaçırıldı. Bu eylem de basına yansıtılmadı.

Muhtarın kaçırılma olayı şöyle gelişti: Muhtar alçaktır, yani düşmanın bir piyonudur. Yeğeni ise bizim arkadaşdır. Muhtar, yeğenine: "... gün arkadaşlarınla gel, sizlere bir ziyafet vereyim" diyor ve olayın bir gün öncesinde de düşmana haber veriyor. Tabi gerillalarımızın, muhtarın bunu yapacağından haberi var. Gerillalar yemek yedikten sonra hemen kalkıyorlar ve muhtarın yeğeni dayısına "bizimle dışarı gel, işin var" diyor. Dayısı dışarı çıkınca... "Ulan alçak, bizi bir yemekle düşmana teslim edeceğini mi zannediyordun." Dayısı bilmemezlikten geliyor ve dayılık rolünü uygulamaya çalışıyor: "Bana bak, alırım ayağımın altına, dayından şüphelenirsin musun" diyor ve yeğenine tokat atmak için elini kaldırıyor. Yeğeni onun elinden tutuyor, "bizimle geleceksin alçak" diyor. Şimdi o çevrenin tüm muhtarları korku içinde. Çünkü gerillalarımız, muhtarları çözmek için götürmüşler. Yani daha başka düşmanla işbir-

liği içinde olan muhtarlar kimlerdir diye. Halk bu eyleme oldukça sevindi.

Düşman, sayısı kalabalık olan yurtsever ailelerden oldukça korkuyor. Bunun için de şeker politikasını uyguluyor. Örneğin; amcam yakalanmıştı. Suçu; PKK için silahları dağa çıkartmak ve maddi destek sunmaktı. Aslında, TC yasalarına göre bu suçun cezası 24 yıl haptir. Ama, amcam iki hafta işkenceden kaldıktan sonra serbest bırakıldı. Babamın bir amcası var, kendisi yöre de oldukça tanınmış biri. Bu nedenle savcı amcamı serbest bırakırken: "Bak

tutukluya acıdığımız için serbest bırakmadık, biz istemiyoruz tanınmış büyük aileler bize karşı silahlansın, sizde biraz dikkat edin" diye ailemize telkinde bulundu. Amacı; ailemizi mücadeleden uzaklaştırmaktır. Oldukça komik bir olay ve TC kendisini komikleştiriyor. Amcam zaten TC'den nefret ediyor ve bu olayla nefretini kat daha artmış oldu. Değil bizim akrabalar, hemen hemen tüm Diyarbakır halkı, "bizim günümüz yakındır" diyor.

PKK'nin verdiği silahlı mücadele yalnız Kürdistan halkına değil, Kürdistan'da memurluk

yapanların tümüne yarar sağlıyor. Çünkü, bir polis memuru İstanbul gibi Türkiye metropollerinde 160.000 Türk lirası civarında maaş alırken; Diyarbakır'da ve Kürdistan'ın diğer alanlarında en az 700.000 Türk lirası civarında (APO Primi) maaş alıyor. Diyarbakır'da o kadar çok polis var ki kişi başına resmi veya sivil en az dört polis düşüyor. Her şeye rağmen, Kürdistan halkı "PKK bizi kurturacak tek güçtür" diyor.

Arnheim'den Gülten
04.09.1988

Düşmanın Tüm Dayatmalarına Rağmen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Şiddetle Gelişimini Sürdürüyor

Ben bu yıl iznimi memleketim olan Dersim'de geçirdim. Temmuz-Ağustos ayında olan eylemleri duyurmaya çalışacağım. Ancak, o kadar çok eylem ve gelişme oldu ki, eylemlerin tümünü tarihleriyle anımsayamıyorum.

En başta Türk devletinin askeri hedefleri olmak üzere, ekonomik ve eğitim kurumlarına yönelik devrimci kuvvetlerce bir dizi etkileyici eylem gerçekleştirildi. Ajan yapıya karşı devrimci faaliyetler hızlandı ve mücadeleye gençlik kesiminden yoğun katılım sağlandı.

Memlekette kaldığım süreçte gerçekleşen eylemleri elimden geldikince sıralayacağım.

1- Haziran ayının sonlarına doğru Bingöl'ün Kiğı kazasına bağlı bir köyde ARGK birliği ve düşman kuvvetleri arasında şiddetli bir çatışma oldu. Düşman, kendi kayıplarını gizleyebilmek için gösterdiği tüm çabaya rağmen, sağlam kaynaklardan aldığım bilgiye göre, 7 vurucu tim, 1 albay, 1 binbaşı, 6 er ve erbaş ölümle cezalandırılmıştır. Aynı olayda 20'ye yakın er de yaralanmıştır. Olayda, iki kahraman devrimci şehit düşmüştür.

2- Dersim merkezine bağlı Çukur köyünde kışla olarak kullanılan bir okul yakıldı. Köydeki karakol da otomatik silahlarla tarandı.

Bugün yöre halkı, düşmanın okulları hangi amaçlarla kullandığını çok iyi bilmektedir. Durumu anlamayan çok sınırlı bazı insanlar dışında, genellikle halk, okulların yakılmasını ve işlemez hale getirilmesini sempatiyle karşılıyor. Düşmanın ze-

hir saçan kışla kurumlarına vurulan darbeler büyük öneme sahiptir.

3- Dersim-Ovacık arasında bulunan bir köprüye bombalı pankart asılarak mücadelenin propagandası yapılmıştır. Aynı mntıkada bulunan başka bir köprü'nün ayaklarına yazı yazan devrimcilerin bu eylemi, yörede yoğun şekilde konuşulmaktaydı.

4- Hozat merkezine yakın bir alanda, ARGK birliği, Türk askeri birliğine bir saldırı düzenledi. Bu eylemde ARGK birliği, bir askeri esir aldı. Bu konuda kesin bir haber alamadım, dolayısıyla çatışmanın kesin sonuçlarını da öğrenemedim.

5- Temmuz ayı içinde ajan-milis yapıya karşı önemli ve etkileyici bir adım atılmıştır. 162 ajan ve ihbarcının isminin yazılı olduğu bir bildiri, şehir merkezinde dağıtıldı. Bazıları halk tarafından tanınsa da, tanınmayan da devrimciler tarafından teşhir edildi. İşledikleri suçların ortaya konulması ve bu yapıya karşı kitlelerin uyarılması bu ajan yapıya büyük bir darbe olmuştur. Bu eylem; aynı zamanda devrimcilerin suç işleyenleri cezasız bırakmayacaklarını açıkça ortaya koymaları itibarıyla büyük bir adımdı.

6- En son, Dersim'de Tavuk Üretme Çiftliği yakıldı. Bir anda alevler içinde kalan çiftlik şehir merkezine çok yakın olmasına rağmen, faşist ordu birlikleri çaresizlik içinde şehri aydınlatan alevleri seyretmekle yetindiler. Çiftliğin yakılması eylemiyle, düşmana büyük ekonomik zaiyat verilmiştir.

Faşist TC'nin tüm engelleme çabalarına ve bölgeye yerleş-

tirdiği yüksek sayıdaki askeri kuvvetlerine rağmen, ulusal kurtuluş mücadelemiz, geniş halk yığınlarını özellikle gençliği derinden etkilemektedir. Şunu tüm samimiyetimle belirtiyorum ki; gençlik kesiminden ARGK saflarına yoğun bir katılım vardır. Günde ortalama olarak en az bir-iki hatta daha fazla gencin ARGK saflarına katıldığını söyleyebilirim.

Bir de Partizan örgütünün yöremizdeki durumuna değinmek istiyorum. Bölgede yaşayan biri olarak çokça sözü edilen TİKKO'nun büyük bir dağılma-yı yaşadığını söyleyebilirim. En son, TİKKO'nun çekirdek kadrosu olduğu söylenen 5 kişi, Kiğı'nın Tütlük mezrasında meydana gelen bir çatışmada katleldiler. Bu olay Türk basınına yansımadağı gibi, TİKKO güçleri de herhangi bir açıklama yapmadılar. Bu olaydan sonra TİKKO'nun var olan diğer güçleri üçe bölündü. Kiğı ve Karakoan güçleri tümünden ARGK birliklerine katıldığı haberi bize geldi. Geriye kalanların ancak yedi-sekiz kişi olduğunu söyleyebilirim. Ve bunlar etkisiz bir durumu yaşıyorlar.

Çok yoğun eylemlere ve düşmana verdirilen büyük kayıplara rağmen, Türk devleti ısrarla gelişmelerin basına yansımaları engelliyor veya çarpıtarak veriyor. Olaylar basına yansıtılsa da yansıtılmasa da ülkemizin her yöresinde ve özellikle bölgemizde yoğun gelişmeler ve eylemler tüm hızıyla devam etmektedir.

Dersim'den Haydar
29.08.1988

“Tek düşüncem, daha dün birlikte yemek yediğimiz yoldaşlarımızın bizlere emanet ettiği direniş bayrağını yükseltmektir.....”

Saygı değer annem, babam ve tüm kardeşlerime ;

Mektubuma başlamadan önce tüm içtenliğimle saygı ve sevgilerimi sunar, yaşamınızda üstün başarılar dilerim. Şimdiye kadar sizlere mektup yazmayışımı anlayışla karşılayacağınıza eminim....

Bildiğiniz gibi bir dönem önce sizlerden ayrıldım. Bu ayrılık esnasında sizlerle vedalaşmayı çok istememe rağmen, bazı nedenlerden dolayı, mümkün olmadı. Yine de şunu bilmenizi isterim: Bu ayrılık sıradan bir ayrılık değildir. Ve bu ayrılığın arkasında ne kadar büyük, ne kadar soylu amaçların olduğunu bilirsiniz. Çünkü bizler de, sömürgeciliğin uygulamaları karşısında çok basit ve en kutsal değerlerimize ihanet etme, yani toprağa, ülkeye ve öz kimliğe sırt çevirme temelinde onursuzca bir yaşama doğru Avrupalıların kapısına kölelik için gitmiş olan bir halkın parçasıyız. Evet, gerçekliğimiz iyi düşünülürse, hakikatimizin bu olduğunu sizler de kabul edersiniz. Yoksa cennet ülkemizin harabe, virane ve yaşanmaz olduğundan değildir bu göç olayı. Sanıyorum bu konuda derin düşünürseniz bana hak verirsiniz. Bunları, sizlere hakaret etmek için söylemiyorum, tersine gerçekliğimizi bilince çıkarmanız ve geçmiş yaşamın artık kabul edilmemesi gerektiği için söylüyorum.

Yine ülkeden, toprak ve öz-kimlikten kopuk olan yaşamın nasıl soysuzca, köksüzce bir yaşam olduğunu kendi ailemiz içerisinde ve çevremizde yaşananlardan çokça tanık olduk, bizzat yaşadık. Örneğin aile içinde bir benim yaşamımı ele alırsanız; ne kadar basit, olumsuz, Avrupa'nın yozluğu içerisine batmaya, yok olmaya mahkum olan bir yaşam olduğunu sizler benden daha iyi bilirsiniz. Şimdi diyeceksiniz; “Peki biz bu yaşam tarzına karşı koymadık mı?” Evet karşı koydunuz. Fakat gördüğünüz gibi bu karşı koyma, bu kadar olumsuz ve

köksüz bir mirası alan kişiliği bataklıktan ve yok olup gitmekten de kurtaramayacağını da gördünüz.

Sanıyorum şimdi ayrılığımızın arkasında yatan gerçekliği de daha iyi anlıyorsunuz. Yani bu ayrılığın en kutsal değerlere -ki, bunlar başta ülkemiz ve halk kimliğidir- sahip çıkmak için atılan büyük bir adım olduğunu anlıyorsunuzdur. Bu anlamda, atılan bu adımın daha büyük ve soylu adımlarla takip edilmesi gerektiğini, soylu yaşama ancak böyle varılacağını bunun tersi ihanet etmenin, bunu yanında bırakmanın en soysuzca ve en alçak ça bir şey olduğunu da biliyorsunuz. O zaman bunu yapan kim olursa olsun, ister ben olayım, isterse de bir başkası olsun, bu kişiyi lanetlemek, onu yerle bir etmek ve değerlerimizin temsilcisi olan Partiye her koşul altında sahip çıkmak sizlere düşen tek görev olmalıdır. Çünkü, namuslu yaşamak isteyenler kendi değerlerini korumak ve ona sahip çıkmak zorundadırlar.

Şimdi, biraz son gelişen provokasyon olayına değinmek istiyorum. Bildiğiniz gibi Parti tarihimizin en zor dönemlerinde, Partimizin büyük çıkışlarını engellemek için içten ve diştan sadırılar kedisini göstermeye başlar. Bu alçakça saldırılar daha önceleri Partimizi; Mazlum, Kemal ve Hayri yoldaşların öncülüğünde her gün işkence altında ölüm-kalım pahasına verilen mücadeleye faşizmi ve sömürgeciliği, kendi mahkemelerinde yargılamak için yaptıkları büyük ve soylu çıkışı yenilgiye uğratmak için Şahin ve Yıldırım ihanetçileri şahsında kendisini göstermeye başlamıştır.

Yine Partimizin en zor döneminde Parti Önderliği, ölüm-kalım pahasına bir mücadele vererek, kutsal değerlerimize sahip çıkmak için direnişi ülke pratiğine aktarmaya çabaladığı bir dönemde; Partiye ve Parti

Önderliğimize yönelik alçakça saldırılar kendisini Semir provokatörü şahsında göstermiştir.

Bu, mücadelemizin vardığı nokta, halk tarihimizde bir zirve noktasını oluşturmaktadır. Partimizin atacağı her güçlü adım, artık mücadelemizde zafere ulaşmak için belirleyici bir noktaya gelmiştir. İşte gördüğümüz gibi tam da bu dönemde kaynağını ta İdris-i Bitlisi'den, Rayber'den alan ihanet saldırıları bugün ulusal kurtuluş mücadelemizin zirveye ulaştığı bir dönemde kendisini yeniden göstermeye başladı.

Bugün yine satılmış birkaç unsur aracılığıyla “PKK'ye evet, APO'ya hayır” sloganı altında saldırılar başlamıştır. “PKK'ye evet, APO'ye hayır” sloganının özünde ne yatmaktadır? Başı gövdeden ayrı düşünmek olur mu hiç! Başı gövdeden koparmak her ikisini işlevsiz kılmak anlamına gelmiyor mu? Bu, satılmışların kimliklerini, kime hizmet ettiklerini ve kimin adına konuştuklarını göstermiyor mu?

Bu soysuz alçak yaratıklar bilmeliler ki; Partimize, Parti Önderliğimize, dolayısıyla namusumuza, ülkemize, şehitlerimize ve kimliğimize el uzatan hangi alçak olursa olsun halkımız onu yerle bir edecek, Önderliğine daha sıkı sarılarak bağimsızlığa doğru yol alacaktır. Sizlere mektup yazmamın asıl nedeni budur. Yani sizlerde istediğim kendi görevlerinizin bilicine vararak ona sıkı sıkıya sarılmanızdır. Evet biliyorum bazı şeyler yapıyorsunuz, buna sonsuz saygım var. Fakat şunu bilmek gerekiyor ki, bu artık yetmez. O halde, eğer bizler soylu yaşamdan başka bir şey kabul etmiyorsak; Tüm gücümüzle kendi bağimsızlık ve özgürlük kavgamızda Öncümüzün önderliğinde savaşmak zorundayız. İşte sizleri bekleyen görevin aslı budur. Bu bir görevden de öteye günümüzde namuslu, onurlu yaşamın bir gereğidir.

Beni soracak olursanız ben şu an mektubumu ele alırken, uzun bir dönemdir Parti oku-

lunda bulunmaktayım. Partinin bana verdiği güçlü eğitim, ilk adımlımı, daha soylu adımlarla takip edebilmemi sağlamıştır.

Gelinen aşamada tek düşüncem ve tüm benliğimle mutluluğunu yaşadığım istek, bir an önce Partinin bana vereceği görevle ülke mücadelesine Botan alanında katılmaktır. Bir an önce şehitlerimizin, daha dün birlikte yemek yediğimiz yoldaşlarımızın bizlere emanet ettiği direniş bayrağını daha da yükseltmek; Partiye, Parti önderliğine, şehitlere ve halkıma layık olduğumu ispatlamak benim beklediğim, tüm benliğimle yaşadığım tek şeydir. Bu ispatlama aynı zamanda sizlere karşı da geçerlidir. O halde, ülkeye yönelmeyi beklediğim şu aşamada diyorum ki, birbirimize en iyi şekilde layık olalım. Sizin ailesel yaşamdan bin kat daha değerli olan ulusal kurtuluşçu yaşama atılmanız; her yerde, her koşul altında Partiye, Parti Önderliğine sahip çıkmanız, ona saldıran kim olursa olsun onu yerle bir etmeniz, sizin bana vereceğiniz en büyük destek, düşmana karşı savaşırken en büyük moral kaynağımız olacaktır.

B... yoldaş, sizin bir an önce Partiye kavuşmanızı, Partiyi tanımanızı ve onun doğru devrimci yüceltici kişiliğine kavuşarak, ülkemizin dağlarının doruklarında söylenen bağimsızlık ve özgürlük türkümüne katılmanızı istiyor ve bekliyorum.

Z..., hem bir kardeş ve hem de bir arkadaş olarak senin de Partiye kavuşmandan daha değerli bir şey olamaz. Partiye

—Kahrolsun sömürgecilik ve her türden uçaklık!
—Kahrolsun emperyalizm ve her türden gericilik!
—Kahrolsun teslimiyet ve sömürgeci aile kurumu!
—Yaşasın Önderimiz APO!
—Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
—Yaşasın ulusal kurtuluşçu aile kurumu!
—Yaşasın KÜRDİSTAN....

Sonsuz devrimci selamlar

Z.A. (Firat/Dellil)
10 Eylül 1988

Sevgili Kardeşim!

O candan ve içten mektubunu aldım ve beni son derece sevindirdi. Yad ellerde vatanından uzak kalan, halkı ve memleketi için el kapılarında çabalayanların içinde bulundukları hal ve ruhiyeti yakinen bilmekteyim. Temennim, bu hasretinizin yakın zamanda giderilmesidir. Bunun için de kardeşçe el ele verirseک geleceğimizin özgür toplumunu yaratmamak için hiçbir sebep yoktur. Ve bu yakındır kanısındayım. Sevgili kardeşim; mektubunda derdini nasıl dile getireceğini bildiğini yazıyorsun. Oysaki şimdiye kadar, bu şekilde bir anlatım tarzını görmüş değilim. Mektubunun yazış tarzı çok hoşuma gitti. Sevgili kardeşim; ihtiyaçlarımızın olup olmadığından bahsediyorsun. Sağ olun, hiçbir ihtiyacım yoktur. Sizlerin iyi olması en büyük arzumuzdur.

Sevgili kardeşim! Yaptığımız tablolardan bahsediyorsun.

O tabloları halkımıza layık bir düzeyde yapmış değiliz. Halkımız çok daha güzeline layıktır. Onlara layık olabiliyorsak, ne mutlu bize. Ömrümüz vefa ederse halka olan borcumuzu daha iyi bir şekilde ödemeye çalışırız. Sevgili kardeşim, 1,5 aya yakındır buraya (Eskişehir, b.n.) geldim. Çabuk alıştım. Zaten buradaki arkadaşların çoğu Diyarbakır'dan getirilmişti. Benim eski dayak dostlarımdır. Bu nedenle yabancılık çekmedim. Burada rahatım. Bir sevimsiz tarafı var, o da soğuklar çabuk bastı. Bu biraz beni düşündürüyor, onu da atlatırız, önemli değildir.

Mektubuma son verirken, bütün dilek ve temennilerinizin yerine gelmesini diler, gelecek özgür günlerde buluşma dileğiyle dostça sevgi ve saygılarımı sunarım.

Hoşça kalın
Mehdi Zana

Libya'dan Bir Ses

“Ordumuz ARGK'nin Açmış Olduğu Savaş Cephesinde Birleşelim!”

Değerli yoldaşlarımız, bize yollanmış olduğunuz *SERXWEBÜN* ve *BERXWEDAN* gazetelerini aldık. Sonsuz şükranlarımızı bildiririz. Yoldaşlarımız, burada Partimize gereken yardımlarımızı ve görevlerimizi yerine getiriyoruz. Yalnız gazetemize şu anda herhangi bir maddi yardımda bulunamadığımız için özür dileriz. Ayriyeten gazetemizde aşağıdaki sesimize de yer vereceğinizi umarak şükranlarımızı borç biliriz.

Yurtdışında bulunan Kürdistanlı yurtsever, demokrat yoldaşlarımız, emekçi kardeşlerimiz hepimiz biliyoruz ki senelerden beri Türk devleti tarafından yerüstü ve yeraltı zenginlik kaynaklarımız elimizden

alınmış; o tarihten bugüne kadar da baskı, zulüm, işkence ve her türlü vahşi hareketlere maruz kalmaktayız. Şu anda anavatanımız olan Kürdistan toprağından; ana, baba, kardeş ve akrabalarımızdan uzaktayız. Binlerce ve onbinlerce kilometre uzaklara bizi sürenler kimlerdir? Bunun sorumlularından hesap sormalyız.

Artık uyumanın değil, uyanmanın zamanıdır. Şu anda PKK gibi bir öncü gücümüz ve bir Ordumuz vardır. ARGK'nin açmış olduğu savaş cephelelerinde birleşelim. Maddi ve manevi, gerekirse canımızı vatan toprağıımıza feda edelim. İnsanların insanca yaşamaları için Kürdistan dağlarında ve zindanlarında kahraman direnişleriyle kanının son damla-

kavuşmak, sosyalist kadın ölüçlerine kavuşmak; Avrupa-larda basit şeylere takılmak, basit şeyleri düşünmekten bin kat daha değerli, daha yüceltici-dir. Asla unutmaki; mutluluk, güzellik, yaşamdan tut her şeyin en yücresi, en onurlusu, en güzeli yalnız ve yalnız özgür ve bağimsız bir ülke ile inşa edilebilir. O halde, bunu birlikte inşa etmek için Partimize sarılalım. Tüm aile olarak Partimize sarılalım ve sömürgeciliğin yarattığı aile kurumuna karşı ulusal kurtuluşçu bir aile olalım. Ulusal kurtuluşçu bir aile olarak geleceği, mutluluğu, yaşamın en güzelini, en onurlusunu güzelim anamız KÜRDİSTAN'da inşa etmek için Partimiz etrafında kenetlenerek Parti Önderliğimizin ışıklı yolunda yürüyelim. Ve bunu onurla, şerefle yaşamak isteyen tüm insanlarımıza dayatalım.

Mektubumu sonuçlandırırken sizin bu çağrıma en güçlü cevabı verebilmeniz için Partiyi daha iyi tanımanız gerektiğine inanıyorum. Fakat Partiyi tanımak, onun yüceliğini doğru tanımak, onun yüceliğine doğru değeri biçmek, onun ne kadar yüceltici olduğunu, bunun için ne kadar çaba sarf ettiğini bilmek, yalnız ve yalnız Parti ortamını görmek ve yaşamakla mümkündür. Onun için Parti ortamımızı gelip görmelisiniz. Çok iyi biliyorum ki; bu sizin görevlerinizi tam yapmanız, ulusal kurtuluşçu bir aile olmanız için şarttır. Bunu yapmanızı çok isterim.

Mahsum Korkmaz Askeri Akademisi'nde bulunan tüm yoldaşların devrimci selamlarını ve tüm içtenliğimle saygı, selam ve sevgilerimi de iletiyor, ulusal kurtuluşçu bir aile olarak ileri diyor, bunu bekliyor ve yaşıyor.

sına kadar mücadele eden ve şehit düşen devrimcileri her zaman anmalyız.

Yurtdışında bulunan Kürdistanlı emekçi kardeşlerimiz, mücadelemizi daha güçlü destekleyelim ve bu mücadeleyi Türkiyeli emekçi kardeşlerimize de kavratarak, onların da desteğini alalım. Ve omuz omuza faşizme karşı savaşalım.

Ey Kürdistan'ın yüce dağları
Ortadoğu'nun kilit mekanı
Yeşiller örtmüş her tarafını
Fışkırtıyorsun kahraman gerillanı

Dünya göz dikmiş dağlarına
Kanlar dökülüyor senin uğruna
Direniş ateşi düşmüş zindana
Fışkırtıyorsun kahraman gerillanı

Toprağını kanlarıyla suladılar
Çağdaş Kawamızı Mazlumlar
Hayriler, Kemaller, Mahsumlar
Fışkırtıyorsun kahraman gerillanı

Libya-Sepa bölgesinde
Belediye şirketine çalışan
PKK sempatizanları

EYLÜL MEKTUBU

Eylül dediğimizde insanın aklına iki şey (kavram) geliyor. Birincisi faşist Türk cuntasının büyük bir gürültüyle, çürümekte olan sömürgeci rejimi kurtarmak ve Kürdistan'da yeni adımlar atan KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİNİ durdurma çabalarıdır.

Türk cuntası, darbeden sonra 24 Ocak Kararlarını tam hızla uygulayarak, halklarımızı ekonomik olarak darboğazlara soktu. Binlerce devrimci-demokrat ve yurtseveri cezaevlerine tıka-
dı. Önceden var olan işkenceyi kanunlaştı-
tırıp, binlerce insanı bu tezgahlardan geçirdi. Sömürmekte olduğu ülkemizi yeni baştan işgal etti vs. vs.

Bir de devrimci-demokratik örgüt ve hareketleri yok ettiğini, onların bittiğini iddia etti. Bu iddiasında bir sınıra kadar haklıdır. Ama bir şeyi çabuk unuttu: Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi. İşte bu ikinci şeydir (kavramdır).

Faşist Türk cuntası, ulusal kurtuluş mücadelemizin bittiğini, onu yok ettiğini sandı.

15 Ağustos silahlı mücadelemiz hem cuntanın bu iddiasını yerlebir etti, hem de diğer biten örgüt-örgütçükler ve "demokrat" geçinen zavallıların, "yapılan askeri darbeler demokrasiyi on sene geriletiyor" iddialarını bir çırpıda boşa çıkardı. Bu tür iddialarda bulunan zavallılara 15 Ağustos hareketi bir cevaptır.

Demekki faşist cunta hareketleri, demokrasiyi on sene geriletemiyormuş. Cunta 1980'-de geldi, ulusal kurtuluş mücadelemiz 1984'te tekrar başladı. Hem de bir daha durmamak gibi bir kararlılıkla.

15 Ağustos 1984'ten sonra Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini değerlendirecek olursak; ordumuz ARGK Kürdistan'da kök saldı, ülkemiz ve dünya kamuoyunda unutulmuş Kürdistan meselesi tartışılır oldu. Bir de düşman cezaevlerinde bulunan kahraman ve saygıdeğer yurtseverler, işkenceyi ve faşist Türk cuntasını, mahkemelerini yargılayarak, tarihimizi ve bizleri dilimizle savunup bin yıllardır tabu edilmiş Kürdistan meselesini resmen kabul ettirdiler.

Eylül Mektubu'mu yazarken, kanlarıyla bizlere yol gösteren M. Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ, Ali ÇİÇEK ve onlarca Eylül ayı şehitlerimizi en derin saygılarımla anıyorum.

**İsveç-Sundavall'dan
Seltim /26.9.1988**

Diyarbakır'dan Berxwedan'a

Şanlı 15 Ağustos Atılımı Halkımıza Kutlu Olsun

Sevgili yoldaşlar, sayın Berxwedan okurları; ben, 13.7.1988'-den itibaren Diyarbakır'dayım. Halkın durumunu şöyle özetleyebilirim: Şehir içinde yaşayan insanların hemen hepsi oldukça durgun, pasif ve sanki uykudaymış gibi görünüyor. Bu durumuna rağmen halk, oldukça huzursuz ve intikam duygusuyla doludur. "Sıra bize de gelir" diyen halk, devrimcilerden biraz da olsa şikayetçidir. Şu anlamda: "Neden kitleyi bilinçlendirmiyorlar, bir an önce faşistlerden intikam alalım" diye. Kırsal alanlarda ulusal kurtuluşçu faaliyetler yoğunudur. Şunu da belirtmekte yarar var. Düşman apayrı politika uyguluyor. Bu uygulamalarında kısmende olsa başarı sağlayabilir. Kitleleri yavaş yavaş da olsa bataklıkla

sürükleyip pasifleştiriyor. Eğer bu konuya dikkat edilmezse, istemeyen olumsuz tahribatlar kaçınılmaz olur.

Kırsal alanlarda belirttiğim gibi, faaliyetler yoğundur. Hani'in, Serin (Serde) köyünde 9 yoldaşımız şehit düştü. Bu olay hakkında halk arasındaki düşünce biraz farklıdır. Bazılarına göre; "Serin köyünde kavga olmuş, gerilla birliğimiz barıştırmaya gitmiş. Köylülerin içinde biri haindir ve düşmana haber veriyor. Altı gerilla köy odasında şehit oluyor, geriye kalan üç nöbetçi yoldaş da 24 saat boyunca savaşıyorlar. Çatışmada 60 düşman askeri öldürülüyor. Diyarbakır Tıp Fakültesi, asker cesetleriyle doldurulmuştu" diyorlar. Diğer bir kesim ise; "Gerilla birliği bir çoban tarafından fark edilir. Gerilla gru-

bu, oldukça kalabalıktır. Düşmanın, etrafını sardığını farkeden, gerillalardan 9'u "siz kurtulmaya bakın, biz savaşa çağız" demişler ve son mermilerine kadar çatışmışlar" diyorlar. Düşmanın, gerillalarımızdan korktuğu herkes tarafından söyleniyor. En son Hani çatışmasında bile gerillalarımızla savaşıma azmini ve gücünü yitiren düşman, zehirli bombaları kullanıyor ve ancak öyle halkımızın 9 kahramanını şehit ettirebiliyor.

İkinci bir olay, ise, Adıyaman'da oldu. 11 Ağustos 1988 tarihinde gerilla birliğimiz ve düşman arasında amansız bir çatışma başlıyor. Bu olayda M. Emin TAŞTAN, M. Ali KAHRAMAN ve Yusuf ÇOLMAN yoldaşlar şehit düşüyor. Bu olayı televizyondan öğrendiğim için, düş-

manın kayıpları hakkında bilgim yoktur. Aile olarak defne olduğumuz için olayı fazla araştıramadım. Her şeyi herkese sormadım. Düşman, Partimiz ve halkımızdan o kadar korkuyor ki, her insanın başına bir ajan vermiş, oldukça tedirgin. Ama bir şey daha öğrendim. Alaaddin ZOĞURLU ve Mehmet DAĞ yoldaşların şehit düştüğü ev sahibi haindir. Bu hain, zehirli şerbet yoldaşlarımıza vermiştir. Alaadin bir iş dolayısıyla oraya gitmiştir.

Mektubuma son verirken bütün yoldaşlara ve Berxwedan okurlarına selam ve saygılarımı sunar, çalışmalarında başarılar dilerim.

**Diyarbakır'dan Gülsen
15.8.1988**

SAFLAR BUGÜN NETLEŞMİŞTİR

maller diye ikiye bölünmüş olmasıydı. Sakıncalı olanlar, cezaevinden yeni çıkmış ve kelepçeyle getirilen insanlardı. Çoğu kişi nerede olduğunu bilmiyordu. Askerlikte üst düzeydeki subaylar, istihbarat toplama ve para teklif ediyorlardı. Bu durum karşısında otuz kişi toplanıp, komün kurduk ve nasıl tavrı takınacağımızı belirledik. Eğitim çalışması yapma kararı da aldık. Spor ve silah eğitimine önem vermeye çalıştık. Bunun farkına varan sömürgeciler, silahları elimizden aldılar. Bize nöbeti kaldırdılar. 1984 Ağustos atılımından sonra orduda tuvaletlere bile kum torbaları dizildi. Hemen her gün, "Apocular nasıl baskın düzenler" tatbikatları düzenlediler.

Yani, dışta canavar gibi görülen Türk ordusunun içi çelişkilerle doludur. Hafta yoktur ki, intihar etmeyen asker olmasın. Yıllardan beri Yunan-Rum hikayeleriyle ütölenen kafalar, 15 Ağustos Atılımından sonra

anti-Apocu propagandalarla ütölenmeye başlandı. Askerler arasında birlik olmadığı gibi ikiye bölünmüş. Hakeza subaylar içinde de aynı durum yaşanıyor. Ordu içindeki askerler sömürülüyor. Askerleri sömüren subaylardan bazıları adeta kapitalist durumuna gelmiş. Ordu içinde Atatürkçülük hikayesi, subaylar arasında geçersiz duruma getirilmiş. Harp okullarında subaylar anti-Apoculukla yetiştiriliyor. Ordu içindeki her askerin düşüncesi ne köy basmaktır, ne de büyük Türkiye'dir ve ne de vatan bütünlüğü hikayesidir. Tek düşüncesi bir an önce işkenceli disiplinden kurtulup teskereyi almaktır.

Ben de teskereyi aldıktan sonra Suruç'a döndüm. Baskılar yenilenmeye başladı. Her gün zorla imzaya çağırıldım. İmza vermemek için Mersin'e yerleştim. Orada da izimi buldular. Evimizi bastılar. Ev eşyalarına el koydular. Sebep ise, "Mersin'de ne işin vardı" sorusuy-

du. Sekiz yıl kimliksiz dolaştım, bana kimlik bile vermediler. Ehliyet imtihanına girdim, sakıncalıyım diye vermediler. Düşman köyü basıp, 80 yaşındaki babamı tutuklamakla tehdit etti. "Oğlunu teslim etmesen seni bırakmayız" demişler. Bu durum karşısında babam da; "Sizin yaptığınızı Yunanlar, Fransızlar bile yapmadılar. Biz Filistin'den mi geldik" deyince düşman tarafından dipçiklenir.

Bu durum, milyonlarca insanımızın karşılaştığı sorunlardır. İstesek de istemesek de saflar netleşmiş ve kesinleşmiş bulunmaktadır.

Kürdistan'da yaşayan her insan bunu bilmelidir: "Kürt olmak bir suçtur." Bunun bilincinden hareket edip kurtuluşa varalım. Ulusal kurtuluş mücadelesine sahip çıkalım. Ajanları ortaya çıkarıp hesap soralım!

**Suruç'tan Bir Yurtsever
13.9.1988**

Tüm Devrimcileri, İlericileri, Yurtseverleri Gerçekle Bütünleşmeye, Ulusal İsyana Katılmaya Çağırıyorum

Çağdaş Kürdistan tarihi bize bütünü ile ulusal isyanları anlatır. Tüm Kürt isyanları katliamlarla son bulmuş ve halkımız acımasızca defalarca katledilmiştir. 19. yy.'da ekinlerin gasbına, ağır vergilendirmeye, uzun süreli askerliğe ve bunlardan kaynaklanan zulme karşı silahlara sarılan kitleler 20. yy.'da ulusal talepleri öne çıkararak Kürdistan'da boydan boya isyan ateşlerini coğaltmıştır. Feci katliamlarla bastırılan isyanlardaki yenilgilerin temel nedenlerinden en önemlisi geleneksel önderliklerin yönlendirmesidir. Geleneksel önderlik, sınıfsal temelini Kürdistan'ın temel dinamiklerinden alan, bir yanı aşiret sistematisine, bir yanı Arap-İslam kültürüne ve bir yanı da Osmanlı-İran feodalitesine dayanan önderliktir. Tüm isyanlarda ortaya çıkan önderliklerde anti-feodal taleplerin ya hiç olmayışı, ya da belirsiz eğilimler halinde bulunması ulusal isyanların köklü bir

ulusal kurtuluş boyutuna ulaşmamasının başlıca nedenleridir.

Kürdistan tarihinde ilk defa eşine ender rastlanan önderlerden Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN, Kürt halkını tüm dünyaya kabul ettirdi ve proleter önderlik yolunu açtı. Ve bu doğru önderlik altında Kürdistan halkı tepeden tırnağa, yediden yetmiş ulusal isyan ruhu ile doluyor. Suskun, ezik yoksul köylülerin içinden alev alev isyan ateşi fışkırıyor.

Düşman, tüm çabasına rağmen bu isyan ateşini söndüremiyor. Düşman yalnız değil. Boş ajitasyonlar, böbürlenmeler ve bol lafla her şeyi çözeceklerini sanan, her tarafından sefalet akan gruplar da kurtuluş yolunu proleter çizgiden saptırmaya habire gayret sarfediyorlar. Evet boş laflar hiçbir şeyi halletmiyor.

Kürdistan'da insanlar kan gölleri içinde katlediliyorlar, bir ulusun kanı akıtılıyor. Orman-

lar yakılıyor, sular zehirleniyor. 21. yy.'a girerken 20 milyonluk bir ulus hala kendi öz dilini konuşmıyor ve kendi öz dilini okuyup-yazma mücadelesi veriyor. Bu utanç verici bir şey. Utanç verici olduğu kadar da dehşet verici. Bugün böylesine insanca talepler uğruna vahşice boğazlanan, böylesine parçalanmış delik-deşik yaralar içinde olan, böylesine umutsuz bir geleceğe mahkum edilen bir ulus yoktur dünyada.

Kürdistanlı devrimci, demokrat ve yurtseverlere:

Ben Kürdistanlı bir yurtsever olarak bir süredir Avrupa'dayım. Şimdi içimden geçen kendi öz düşüncelerimi yazıyorum. Bir gözlemci olarak Türk ve Kürt solundaki "devrimci" düşünceleri inceledim ve kavradım. Bazılarına göre anti-PKK'cı olmak ML olmak demektir. Sosyal-çöven ve ilkel milliyetçilerin bir bölümü bol bol akademik seminerler veriyorlar. Bunların çoğuna katılıyorum ve izliyorum. Artık bir şeyi çok iyi anladım: Belki devrimci olmamışlar ama çok iyi kelime tüccarı olmuşlar. Hele Kemalizmin uşakları "Dİ-

RENİŞ" kelimesini duyar duymaz rahatsız oluyorlar. Tüm bunlardan sonra bir kez daha anladım ki, PKK çok doğru bir politika izlemektedir: Türk solculuğu da, Kürt solculuğu da bilimsel bir testir. Öyle kendisine her "marksist-leninist" diyen, ama düşmana karşı savaşılabilecek gücü kendilerinde bulamayanlar ve bu da yetmezmiş gibi Türk devletini memnun eden iğrenç saldırı ve karalama yapanlar, "Sol Birlik" gibi birliklerle kendilerini solcu sananlar sahte sıfatlarını açıkça ortaya koyduklarını farkedemiyorlar. Kısacası şapka düşmüş kel görünmüştür.

Tüm devrimci, yurtsever, demokratları gerçekle bütünleşmeye, PKK-ERNK-ARGK önderliğinde gelişen ulusal isyan dalgasına katılmaya ve isyan ateşini güçlendirmeye çağırıyorum.

Bijî Serok APO!
Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!
Yaşasın direniş, kahrolsun teslimiyet!

Vur gerilla vur, Kürdistan'ı kur!

Winterthur'dan Seydo

Halkımızın varlığına yönelik hiçbir ihanet cevapsız kalmaz! Yeni Rayberlerin Sonu da Rayber Gibi Olacaktır

Radyolarda ve gazetelerde ne kadar iyi uşaklık yaptığını, kendilerini nasıl ucuza sattıklarını açıklayan ve çok kibarca Rayberlik görevini yerine getiren bazılarının ihanetini öğrenmiş olduk. Buna üzülmelik ve üzülmeyeceğiz de. Çünkü halkımız, kendi geçmişi ve geleceğini çok iyi bilmektedir.

Bugün, halkımız Mazlumların, Hayrilerin ve Kürdistan dağlarındaki kızıl ordumuzun komutası altında savaşmaktadır. Bundan dolayı da halkımız, kanını beş meteliğe satan ihanetçilere itibar etmeyecektir. Kürdistan'da mücadele geliştikçe sınıfsal çatışmalar da kızışacak ve bizim baykravathlar da Birand'larla, Mumcu'larla ve SHP'lilerle ilişkiye geçecek ve bunlara yem olacaklar. Kendi çıkarları için, kendi halkının davasına ihanet edenler, halklar tarihinde ve daha çok da Kürdistan tarihinde görülmüş ve görülmektedir. İşte bundan dolayı, Rayberlerin düşmanca görevlerini ne denli yerine getirdiğini halkımız çok iyi biliyor.

1937-38'ler döneminde de Rayberler çıktı. Seyit Rızaların kellesini götürmek için bu Rayberlerin nasıl aşağılık bir ruhla görevlerini ifa ettiklerini ve bu uşaklık görevinin mükafatını

nasıl canlarıyla ödediklerini ortaya çıkan yeni Rayberler de çok iyi biliyorlar. Bu yeni dönemlerin kime hizmet ettiklerini ve amaçlarının ne olduğunu halkımız gayet iyi biliyor.

Ulusal Önderimize dil uzatabilecek kadar cüretkarca davranan bu yeni Rayberlere sor-mak lazım: Sen kimsin, Avrupa'da bu kimliğe kimler sayesinde sahip oldun? Bugün soy-suzlaşarak, açık kimliğinizle ortaya çıkıyorsunuz. Ve "PKK'-ye sahip çıkacağınızı" belirtiyorsunuz. Sizin halinizekargalar bile güler. Siz gidin TC'ye sahip çıkın veya açık deyimle TC'ye sahip çıktığınızı ilan edin. Bu ikiyüzlülük ve sahtekarlık niye? Sizin gibiler ancak TC'ye sahip çıkarak marifetlerini gösterebilir. Ve nitekim gösteriyorsunuz da.

Şunu da, çok iyi bilmelisiniz ki, halkımızın tarihi, hiçbir zaman uşak-hain takımlarını kabul etmemiştir ve bundan sonra da etmeyecektir. Hele hele çağımız proletarya devrimler çağıdır ve böyle bir çağda yaşayan halklar, hain ve uşak takımlarını affetmeyecektir.

Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz!

Hannover'den S.D.

AÇ GÖZÜNÜ!

Asırlardan beri bağımsızlık ve özgürlük hasreti ile yaşayan Kürdistan, bugün tüm haklarına kavuşmayı umut ediyor. Ancak çağımızda bunlar umut olmaktan çıkmış, tarihsel olarak ispatlanmış real gerçeklikler olmuştur. Gecenin karanlığından sonra seher vakti nasıl zaruri ve şart ise, Kürdistan halkının da amaç ve hedeflerine ulaşması o denli zaruri ve şarttır. Hiç şüphe yok ki, uzun yıllardan beri halkının kurtuluşu için çarpışarak şehit düşen namuslu ve şerefli Kürdistan evlatlarının niyet, amaç ve istekleri tarihin yeni sayfalarında öz yerini alacaktır.

Bu amaç etrafında birleşmek için itibarlı önderlik ve ilerici politikamız vardır. Bu gerçeği haklı olarak kıymetlen-diren kitlelerimiz, bu yolda ilerici görevler içerisinde birleşmektedir. Kürdistan'ın her tarafında kitlelerin kalbinde yükselmekte olan özgürlük ve bağımsızlık alevlerine katılmak her bir Kürdistanlının mukaddes borcudur.

Ancak, acınacak bir durum da şudur ki; düşmanın ayrı ayrı çağrılarını altında aldanmakta olan Kürdistanlı kardeşlerimiz de az değildir. Bu, Kürdistan toplumunun öz evladı olmasına rağmen düşmanın etkisi altında büyüyen, onun politikasından arınmayarak bizzat uygulayan ve Kürdistan'ın öz evladı, öz kardeşlerine karşı hainlik yapmaktan başka bir şey değildir.

Bugün sömürgeci Türkiye Cumhuriyeti, Kürdistan'da aşiret reislerini ve onlara bağlı uşakları silahlandırarak, "köy korucuları" adı altında halkımızın önder ve ilerici güçlerine karşı savaştırıyor. Bu "köy korucuları" gerçekten bu köyleri kimden koruyorlar? Kürt köylerini Kürtler'den mi koruyorlar! TC, din adamlarını "teröristlere" karşı amansız olmaya

ve halk ile devrimciler arasına nifak tohumlarını ekmeye tahrik ediyor. İster din hocaları ve isterse de köy korucuları din adına, allah namına Kürdistan halkının hakkını Türk sömürgeciliğinden istemeye kalksalar, Türk faşizminin bunlara vereceği cevap ne olacaktır? Bunlar, bu sorunun cevabını hiç düşünüyorlar mı?

Çürümüş politikasını Kürdistan'da sürdürmek isteyen TC, hiçbir alçak metoddan vazgeçmiyor. Düşman için tek bir amaç vardır: O da Kürdistan halkını kölecilik statüsünde tutmaktır. Kürdistan'nın yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarını elinde tutan TC, bunları Kürt halkına karşı çirkin amaçları için kullanmaktadır. Böyle olması da anlaşılırdır. Çünkü faşist sömürgeciliğin adaleti yoktur.

Aldanmış kardeşlerimiz!

Açın gözünüzü. Kürdistan'ın öncü güçleri olan Kürt kuvvetlerine inanın. Bu öz yurdu, bilerek veya bilmeyerek düşmana satmayın. Bugün bağımsız ve özgür Kürdistan yolunda halkımızın kahraman yiğit evlatlarını sizlerin ve sizin çocuklarınızın geleceği için şehit düşüyorlar. Yaratılacak yeni Kürdistan, sizin ve sizlerin öz evlatları içindir. Bu vatan hepimizin anayurdudur. Aldanılmış, yolda yürümekten vazgeçin. Halkımıza dost olamıyorsanız eğer, düşman olmayın. Kürdistan halkı, dostu dost, düşmanı düşman olarak tanıyacaktır.

Yaşasın önder güçlerimiz PKK-ERNK-ARGK!

Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Mücadelesi!
Yaşasın Serok APO!

Sovyetler Birliği-Krasnodar'dan Bağımsız ve Özgür Kürdistan taraftarı bir yurtsever

"Berxwedan'a Her Ay Bir Mektup Kampanyası"nı candan selamlıyor ve bu çerçevede sizlere bir şiir yazıyorum.

Aynı zamanda kadın ve çocuk okuyucularımızın da kampanyayı daha güçlü bir şekilde desteklemeye çağırıyorum.

Bacılar; gazetemiz Berxwedan, elimize geçmeyecek bir fırsatı sunmuştur. Düşüncelerimizi açıklama fırsatını, bu fırsattan yararlanmasını hepimizin bilmesi ve öğrenmesi gerekiyor.

Dünya toplumlarının ve kadınların durumunu incelediğimizde görüyoruz ki, kadınlar da toplumun her ferdi gibi, toplumsal mücadele ve devrimlerde yerini alıp savaştı ve böylece toplum içerisindeki yerini alabilmiştir.

Eğer biz Kürt kadınları, Kürdistan devrimi ve toplumu içerisinde bir yer edinmek istiyorsak, mücadelenin içinde yer almamız gerekiyor.

GEÇMİŞİ KAVRAMAK

Katledildik!..

Süngü uçlarında dondu

bebelerimizin bakışları...

Deşilmiş karınlarıyla sırt

üstü gelinlerimiz!..

Kadın, kız, genç, ihtiyar,

çocuk denmeden yakıldı.

Savruldu külleri dört bir yana...

Değiştirdi rengini Dicle, Fırat

ağladı, ağladı, aktı

yüreğinden kızıl kan

Feryadı duyurmak için dünyaya

Aktı, aktı aylarca kızıl kan!..

Saklamıştı yüzünü güneş,

utanıyordu...

Örneksiz, eşsizdi vahşet!

Yıl 1938

Bir kan gölü Dersim!

Ferman verilmişti: Katliam!

Yalnızdı Kürdistan, yalnızdı

tek başına!

Bağımsızlığa, özgürlüğe suskun

insan

Damgalanmıştı emperyalist

kışkırtma olarak!..

ve düştüler kuzu, kuzu

emperyalistlerin ajanı

M. Kemal'in peşine!

Sözde marksist,

sosyal-şovenler

Alkışladılar uzun uzun

katliamı,

Alkışlıyorlar coşkuyla!

Suskun! İlerici, demokrat

Suskun dünya!

Duymadı!

Duymadı! Sayende eli kanlı

sosyal-şoven M. Kemal'in dölü

Duymadı, hiç kimse

Duymadı haykırıqlarını süngü

ucundaki bebelerimizin!

İrzina geçilen nenelerimizin

çığlıklarını!

Duymadı hiç kimse

Yüzbinlerce kül olan

insanlarımızın feryadını!

Masken daha halen düşmedi.

Dün görevin, M. Kemal'e uşaklıktı.

Bugünde aynı.

Harekete geçti!

Elli senedir biraz uyuşmuş

bedenini.

Sıvadin kolları

M. Kemal'in uşağı

Düştü masken!

Tanıdı seni dünya!

Tanı, iyi tanı dünya!

Halkımın kaniyla ellerini

yıkamış,

sözde komünist bu canavar!

Yıl 1988

Direniyoruz Kürdistan!

PKK, ERNK bayrağı altında,

Kavuşmuş öncüsüne!

Kimsesiz, öksüz değil artık!

Devrimci şiddetli ARGK'nin

Namlularından çıkan her

kurşunla,

Canlanıyor yeniden Kürdistan!

Dersim'i, Ağrı'yı, Koçgiri'yi,

Hani'yi, Genç'i, Mahabat'ı,

Barzan'ı, Süleymaniye'yi ve

Halepçe'yi

iyi kavradık.

Tanıdık dostumuzu,

düşmanımızı.

Yaşanmayacak geçmiş!

Özgür ve Bağımsız, Birleşik

bir Kürdistan yolunda

ilerliyor günbegün

ordularımız artık!

Zafere,

Elle tutulacak kadar yakın

artık!

Yurtsever Bir Kürt Kadını

Evin Azadı

Eskiden A veya B Siyasetinde Olanlara!

Ben Malatya doğumlu bir yurtseverim. 1977 yılında devrimci saflara TKEP sempati-zanı olarak katıldım. Gücümün elverdiği oranda TKEP çizgisini temel alarak mücadele verdim.

12 Eylül faşizminin işbaşına gelmesiyle birçok parti ve örgüt gibi TKEP de kendi güçlerini korumak için kadrolarının önemli bir bölümünü yurtdışına çıkardı.

Bunlar, döneme göre yapılması gereken görevlerdi ve yapıldı. Ama TKEP, kitleleri etrafında toplayarak örgütleyemedi. Devrimci mücadelede pasif kaldı. Bununla da yetinmedi ve daha kötüsünü yaptı: Tesli-

miyetçi ve ihanetçi yapıların yanında açıkça yerini aldı.

Örneğin geçmişte cilt cilt yayınladığı kitap ve broşürlerde oportünist TKP'nin teslimiyetini, işçi sınıfına olan inançsızlığını vs... vs. eleştirirken; bir bakıyoruz ki TKEP, TKP ve diğer teslimiyetçi oportünistlerle Sol Birlik adı altında birlik oluşturmışlar.

Yurtseverler, devrimciler! Bu birliğin nereye varacağını, burada belirtmeme gerek görmüyorum. Gerek gördüğüm şey; PKK, ortak düşmanımıza karşı fiilen savaşıyor. Bağımsızlık ve özgürlük için ve yine sosyalizm mücadelesinde

savaş cephesi çok açıkça netleşmiş durumdadır. PKK'nin verdiği savaş, iki yolun olduğunu bize göstermektedir: Biri düşman cephesi, diğeri ise devrim cephesidir. O halde ne olursa olsun PKK'nin açtığı savaş cephesinde savaş bayrağını daha da yükseltelim.

Kahrolsun emperyalizm ve onun ürünü olan faşizm!

Yaşasın mazlum Kürdistan halkının mücadelesi!

Yaşasın uluslararası enternasyonal dayanışma!

Bingen'den bir yurtsever
17.8.1988

Kürdistan Halkının Göz Nuru Olan PKK'ye Sonsuz Başarılar

Konuma başlamadan önce tüm Berxwedan okurlarına ve çalışanlarına devrimci, enternasyonalist, komünist selamlarımı iletir, Kürdistan halkına ve Kürdistan halkının göz nuru olan PKK'nin mücadelesine sonsuz başarılar dilerim.

Konum son günlerde gelişen ihanetlere eklenen yeni ihanetlerdir.

Bütün dünya çapında, bütün dünyada gelişen mücadelelerde görülen olaydır ihanet. Kelime anlamı çok basit. Mücadelenin geliştiği, boyutlandığı yerlerde ihanetler de kendisini gösterecektir. Bu normaldir ve bunu anlıyoruz. Normal olmayan ve de bizim anlayamadığımız nokta bu ihanetin basın açıklamasında söylediği sözler oldu.

1. PKK savaşçılarının "çoluk-çocuk, kadın, ihtiyar öldürme kararını bizzat PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan vermiş."

Bu açıklamaya soru yöneltilim: Peki siz kendiniz, yanlış

hatırlamıyorsam 3-4 ay önce yapmış olduğunuz açıklamada, PKK'nin Kürdistan'da geliştirdiği bir savaşın olduğu ve bu savaşta çocuğun da ihtiyarın da ölebilmek ihtimalinin olacağını, kurşunun adres sormayacağını söyleyen değil miydiniz? Tabii ki o zaman savaştı, şimdi katliam olacak, öyle mi?

2. Abdullah Öcalan'ın Milliyet muhabirine yaptığı açıklama, bu şahsın acayibine gitmiş: "PKK benimle uzlaşın diye TC yöneticilerine haber vermiş, ulusal mücadele veren bir Parti Liderine yakışmayan sözlerdir" diyor.

Hemen hatırlatmak gerek: PKK sadece ulusal bir mücadele vermiyor, bunun yanı sıra, sosyalist mücadele, yani sosyalizmi Kürdistan'da inşa etmek için çaba sarfediyor. Ben ve benim gibi yüzlerce Türkiyeli ilericiyi PKK'ye bağlayan neden de budur. Eğer PKK sadece bir ulusal mücadele verseydi, biz Türkiye halkının gönlünde de taht kurmazdı.

Biz Türkiyeli devrimcilerin, PKK mücadelesinden onur duyduğumuz diğer yön de şudur:

TC'nin Kürdistan'da işlemiş olduğu katliamları, Türk halkının alınına bu lekeyi sürenleri iyi tanımasıdır. Türkiye halkını işlenen cinayetlerden sorumlu tutmasıdır.

Kısacası bu şahsın yapmış olduğu basın açıklamasını protesto ediyorum! Ve olumlu bulmuyorum. İlegal parti örgütlenmesinde hainlik, ille kurşun sıkarak olmaz. Biz devrimciler, yapılanın tek kelimeyle hainlik olduğunu vurguluyoruz.

YAŞASIN KÜRDİSTAN'DA GELİŞEN BAĞIMSIZLIK VE SOSYALİZM MÜCADELESİ!
YAŞASIN BAŞKAN APO!
YAŞASIN PKK!

ÖZGÜR BİR KÜRDİSTAN;
ÖZGÜR BİR TÜRKİYE!

BİR BAŞKA ÜLKEYİ SÖMÜREN ÜLKE ASLA ÖZGÜR OLAMAZ!

Devrimci selamlarla Münih'ten Türkiyeli bir dost

Kürdistanlı bir yurtsever olarak ülkemde geçirdiğim izin süresinin önemli gördüğüm kısa bir kesitini halkımızın sesi BERXWEDAN aracılığıyla Kürdistan insanına iletmeyi bir görev olarak görüyorum. Tabii gördüklerimi, yaşadıklarımı satırlara dökmekte yetersiz kalacağımı da biliyorum.

Sevda gözeneklerimiz, onur güllerimiz, yüreğimizin, beynimizin fetihçileri ve gerçek sahiplerimizin bulunduğu direniş kalesi Diyarbakır'daki savaş esirlerinden ve bir de zulmün krallığına hak kazanmış cezaevi yönetiminin uygulama ve acizliklerinden bahsedeceğim.

Düşman güçleriyle çıkan bir çatışma sonucu yaralı olarak esir düşen kaynımı ziyaret etmek için 15'e kişilik aile çevremizle birlikte Diyarbakır zindanına gittim. Faşist zindanın yöneticileri ilk etapta dört saatlik bir gecikmeyle, sadece bayanları görüşe kabul ettiler. Fakat bu müsaade de kuralına göre olmaktan uzaktı: İteleme, küfretme, bağırma-çağırma ile gerçekleşti. Bu esnada ziyaretçilerin içeriye ilk sırasında 4 çocuk, ayaklar altında kalıp hastaneye kaldırıldı. Bir arkadaşımızın 7 yaşındaki çocuğu da ezilip yaşamını yitirdi. Faşist sadistler ise yarattıkları kargaşa ve ızdırap ortamından memnuniyetlerini kahkahalarla gösteriyorlardı.

Görüşe alınmamızdan iki saat sonra, dışarıda bekleyen ziyaretçi kitlesinin, görevlilere, artık zamanın dolmak üzere olduğunu ve ne zaman içeri alınacaklarını sorarlar. Bunun üzerine faşist bir subay, ziyaretçi kitlesinin bu itirazını bahane edip, bir yurtseverin ağzına silahını dayatarak küfretmeye başlar. Ardından, ziyaretçilere yönelik olarak "Neden her hafta gelip devlet düşmanlarına "kahraman" askerlerin katillerine moral veriyorsunuz, siz bunlara yataklık ediyorsunuz, bu nedenle siz de aynı yolun yolcusu olacaksınız" şeklinde tehditler savurur. Böylece sabırları taştan kitleler, saldırıya geçerler. Kapıda bulunan 50-60 gardiyan ve subaylardan bazılarını dayaktan geçirirler, diğerlerinde kendilerini içeri atıp kuruturlar.

Olayın patlak vermesinden sonra, olay yerine binlerce polis, özel tim ve asker takviye ediliyor. Takviye güçlerin başı, olay yerine varmalarından sonra megafonla ziyaretçi kitleye sakın olmaları çağrısında bulunuyor ve bir temsilcinin gönderilmesini isteyerek, kendileriyle anlaşmak istediklerini belirtir. Kitle bu soysuz, namertlere inanıp bir genç arkadaş (kaynımı) gönderiyor. Bu arkadaş, cellatların içine girmesiyle birlikte çembere alınıyor ve üzerine çullanıp jipe bindirmek istiyorlar. Bunu gören kitleler tekrar galyana gelip harekete geçerek, arkadaşları ellerinden alıyorlar ve kendi aralarında kaybedip bir araba ile olay

Silinmez İzler Bırakan Diyarbakır Zindan Ziyareti

yerinden uzaklaştırıyorlar.

Derken, bu saldırıdan sonra, kitle ikinci bir saldırıya geçiyor. Kitle daha güçlü olan bu saldırısıyla 30'un üzerinde düşman gücünü yaralıyor. 2 jip, 2 polis otobüsü ve 1 cemseyi de yakıyor. Ziyaretçi kitlenin kararlılığı karşısında düşman güçler yenilgiyi kabul etmek zorunda kalarak, tekrar megafonla çağrı yapıyorlar. Anlaşacaklarına, sorunu çözeceklerine dair söz veriyorlar. Kitleye sakın olmalarını söylüyorlar. Tabii onları tutuklama cesaretini de artık gösteremiyorlar.

Kitle dağıldıktan sonra, kenarda-köşede, kahvede, otelde 60 kişilik bir sayı toplanıyor. Olayı zindandaki arkadaşlar da duyunca, düşman güçlerin ziyaretçi kitleye yönelik uygulamalarını protesto etmek amacıyla 1 günlük açlık grevine gidiyorlar. Ve böylelikle düşman, ziyaretçi kitlenin isteklerini kabul etmek zorunda kalıyordu.

Olayın ertesi gününde ziyaretçiler tekrar görüşe gittiler. Ziyaretçiler 10 erkek, 10 bayan şeklinde sıraya konulup, hiçbir zorluk çıkarılmadan içeri alındılar. Bu sırada, bir bayan ziyaretçi, polis ve gardiyanlara dönerek, "Dün de böyle davranıp ziyaretçileri içeri alsaydınız olmaz mıydı? Ama, barbarlık ruhunuza işlemiş" diye bağırdı. "Biz de istemedik" filan deyip sustular.

Ziyaretçi kitle geri alındıktan sonra, arkadaşlar, ziyaretçi kitleye biraraya toplanmalarını söylediler. Düşmanın dükkü provokasyonunun amaçları, faşist yönetimin mücadelemize yönelik yönelimleri üzerinde açıklamalarda bulundular. Kitlenin öneri ve sorularını aldılar. Bunları yanıtlayıp, yurtseverlere düşen görevleri anlattılar. Ve tüm ziyaretçi kitlenin görüşten çıktuktan sonra dışarıda biraraya toplanmalarını, önce Kolordu Komutanlığına, oradan da şehir merkezine doğru sessiz yürüyüşe geçmelerini istediler. Kitle bunu kabul etti.

Fakat sömürgeci cezaevi yönetimi tedbir almıştı. Ziyaretçi kitleyi tek tek dışarı çıkardı. Dışarı yerleştirilen binlerce özel tim, polis ve askerlerle adeta alan işgal edilmişti. Cezaevi, şehir merkezine kadar uzanan iki koldan top ve tanklarla kordon altına alınmıştı. Cezaevi kapısı önünde onlarca helikopter saldırıya hazır şekilde üstümüzde dolaşıyordu. Öyle bir ortam egemen kılınmıştı ki, bırakalım ziyaretçilerin dışarıda biraraya toplanmasını, aile fertlerinin bir saniye bile bir arada bulunmaları mümkün değildi. Sömürgeci güçler bu kordon arasında yürüyerek geçen 300'e yakın ziyaretçiyi, "ters baktı, yürüyüşü uygun olmadı" diye topladı. Bu 300 kişi arasından dikkat çekeni ve şüphelendikleri 35 kişiyi tutukladılar. Sıradan bir siyasi gözlemci bile, çıkarılan provokasyonun ve alınan önlemlerin nedenlerini açık bir şekilde görebilme durumundaydı.

Kitlelerin savaş esirlerine sahip çıkarak, onları başta yapması, "Biz de sizinle, etle-kemik gibiyiz" demesi, düşmanı çılgına çevirmiştir. Zaten vermek zorunda olduğu hakları bir türlü kabullenmiyor, içine sindiremiyordu.

Bir sonraki görüş gününe geçeyim: İçeri girdiğimizde, her ziyaretçiyi bir savaş esiri, birkaç kişiyi de gruplar halinde ağırılıyorlardı. Tüm yeme-içme ihtiyaçlarından, bilgilendirmeye kadar. Benim de ev sahipliğimi yapan, ağırlayıp onurlandıran Şamil arkadaşta. Arkadaşla havalandırma meydanının bir köşesinde oturup o meşhur limonatayı yudumlarken, çevremizde oluşan o sevgi yumağı beni şaşkına çevirmişti. Kardeşliği, birlikteliği, güzelliği, yüceliği ve tüm bunların güneş gibi sıcaklığını büyük bir sevinç ve mutlulukla hissettim ve gördüm. İnanın ki, güneş gibi sıcak, ak bir derya gibi büyük ve pak olan bu beraberlikte; bir halk, bir tarih, bir dünya gördüm, bağimsız Kürdistan'da kutlanan bir bayram yerinde kendimi hissettim.

Şamil arkadaşla koğuş ve hücrelerin büyük bir bölümünü gezdim. Bana; Mazlum'un, Hayri'nin Kemal'in, Ferhat'ın ve diğer şehit arkadaşların hücrelerini, direnişlerdeki yerlerini, eşsiz niteliklerini, nasıl şehit düştüklerini geniş ve öğretici bir tarzda anlattı.

Savaş esirlerinin kanlarıyla, direnişleriyle kazandıkları haklar sonucu, duvarlarda daha önceleri dükkün ihanetçiler tarafından Türklüğü göklere çıkaran yazılar silinmiş, Musto'nun resimleri kaldırılmış; bunların yerine şehit arkadaşların resimleri asılarak giirlerle süslenmişti. Ayrıca çeşitli konularda seminerlerin verildiğini, haftada en az bir kere biraraya gelinip güncel gelişmelerin değerlendirildiğini öğrendim. Bir de daktiloya çekilmiş yazılarla Diyarbakır Gazetesi'ni çıkarıyorlar; her nüshasından 2-3 adet tüm koğuşlara veriliyor. Tabii gelen görüşçülerin eğitimiyle de uğraşıyorlar. Boş zamanlarında mektup ve şiirler yazıyorlar, resimler çiziyorlar, tartışma yürütüyorlar. Bununla birlikte saz çalınıyor, türkü söyleniyor, halay çekiliyor vb.vb. Kısaca, içerdeki arkadaşlar bu şartlarda yaşam ve mücadeleyle dopdolular.

Arkadaşlarımızın sıkıntı çektikleri nokta ise, maddi yondendir. Partinin kendilerine ulaştırmak istediği maddi imkanları, dışardaki mücadelenin daha çok ihtiyaç vardır diye fazla kabul etmiyorlar. Bu nedenle, başta tutuklu arkadaşlarımızın yakınları olmak üzere, mücadeleden yana olan tüm insanlarımıza, savaş esirlerinin ihtiyaçlarını gidermede görev düşüyor. Zaten komün yaşamını sürdürüyorlar. Kendilerine ulaşan para, yiyecek-giyecek vb.'ini eşit şekilde paylaşıyorlar. Ve her birisine düşen pay ise, normalin çok altındadır. Ben kendilerine, bir kampanya açacağımı söyledim. Fakat bu yeterli olmaz kanısındayım. Geniş bir kampanya başlatmak gerekir. Toplanacak kampanyanın tutuklu yakınlarıyla gönderilmesinin iyi olacağını söylediler.

Son olarak şunu belirtmek istiyorum:

Bu tutsak insanlarımızın içinde bulunduğu koşullar zor, olanakları dar, acıları amansız; fakat moralleri yüksek, iradeleri ise demir gibi. Ellerinde onur duydukları gerçek kimlikleri, dillerinde sevdalarının tür-

küsü ve yanışlarında güç, bilinç aldıkları çağımızın, insanlık tarihimizin kutsal abideleri Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin, Ferhatların ve onlarca şehitlerimizin ölümsüz anıları vardır. Ölümsüz şehitlerimizle birlikte dışarıdaki mücadeleleri yaşıyorlar. Kazanmalarımızdaki sevinci ve kayıplarımızdaki üzüntüyü gerçek anlamda onlar yaşıyorlar. Düşmana -dışarda- vurulan her darbe sonrasında içerde bayramı yaşıyorlar. Saz çalıyor, halay çekiyorlar. Aldığımız her yara sonrasında ise sömürgecilerle öfkeleniyor, kinleniyorlar. Onlar ki, en zor şartlarda, en kısıt olanaklar ortamında halka ve Partiye olan güvenlerinden hiçbir şey yitirmediler. Duydukları bu güveni, inancı ve sıcaklığı yüreklerinin en temiz baş köşesinde misafir ettiler. Zulmün en azgın fırtınasında bile titremediler. Eğilip bükülmeden değerleri korumak, şehitlere karşı borç gördükleri görevlerin gereklerini yerine getirmek için tüm yetenek ve enerjilerini son

dirhemlerine kadar çekinmeden katk ettiler.

Zindanlardaki durumun böyle olduğunu hemen hepimiz biliyoruz. Fakat birçoğumuz, ellerimiz-kafalarımız serbest ve olanaklarımız alabildiğine geniş olmasına rağmen, savaş esirleri yoldaşlarımızın çığlıklarına, çağrılarına karşılık olarak asgari düzeyde bile cevap vermiyoruz.

Bu kahrolası kölece yaşamdan kurtulmak, insanca bir yaşama ulaşmak için, tüm yeteneklerimizi, zenginliklerimizi Partimizin gücüyle birleştirelim. Böylesi bir desteğin esirgenmemesi, zindandaki yoldaşlarımızın çağrılarına en içten bir cevaptır.

Onlar, sınırsız mücadele azimleri ve ölümden yaşamı yaratan onur gülleri olarak yüreğimize, beynimize ayrılmayan bir parça; hafızalarımızda ve insanlık tarihimize sürekli yaşayacak olan kahramanlardır.

H.S.

Bize Dersim'i Hatırlatan Yandere Köyü Olayı:

Çocuklarımız Katlediliyor

Tarih, 31 Temmuz 1988. Akşam güneşi batmadan köyün surleri iki koldan çobansız olarak köye indiler. Kayıp olan çobanları, önce köyün çevresinde aramaya koyulduk. Bulamayınca, gece saat 20-21 arası köy muhtar ve kayıp olan iki çobanın babaları durumu bildirmek üzere, Akarsu bucağında bulunan karakola doğru yola koyuldular. Durumu karakola ileten muhtar ve her iki köylünün cüzdanına karakolca el konuluyor. Bunların gelmemesi üzerine iki genç aramak için karakola gittiler. Her iki genç de yarı yolda sömürgeci faşist rejimin özel timleri tarafından yakalanarak feci şekilde dövülürler.

Gece yarısı köyün etrafı çevrildi. Gece sat 02'ye kadar bekleyen düşman gücü, bir şey görmezince köyü dört bir taraftan yayılım ateşine tuttu. Aydınlatıcı mermi kullanan düşman, bütün evleri kurşunladı. Köyde imdat ve feryat sesleri yükseldiğinde, köyü ateş menzili içine alan bir taraftaki askerlerin komutanı "ateş kes" emrini verirken, diğer taraftan köyü ateş hedefi içine alan düşman gücünün faşist komutanı "vurun, kimseyi sağ bırakmayın, hepsini öldürün" diye emirler yağdırmaya başladı. Köy halkının imdat ve çığlıkları olay sonuçlanıncaya kadar eksilmedi. Halk ne yapsın; uykudaki çocuk, kadın, genç, ihtiyar gözlerini açamaz köyün etrafı ışıklarla aydınlatılmış ve yağmur gibi yağın mermileri görüyordu. Kendi yaptıklarından korkan düşman, 32 cemse, özel tim ve Tugay komutanının arabasıyla çekildiğini, köy halkının kendisi gördü.

Olayda; biri hafif, ikisi ağır yaralı olmak üzere üç çocuk yaralandı. Çocukların adları şöyle: Yasemin Dağhan, üç yaşında. Kurşun darbesini ayağından aldı. Erdal Ay, yedi yaşında. Göğsünden aldığı kurşun sırtından çıktı. Sinan Ay, onüç yaşında. Sağ kalçasından aldığı kurşun vücudundan dışarı çıkmadı. Yara-

lı çocukları Nusaybin'e hastaneye götürdük. Buradan Mardin'e havale ettiler, oradan da Diyarbakır'a. Mardin'de bize ambulans vermediler, doktorla münakaşaya girdik, neredeyse kavga edecektik. Kız çocuğunu Mardin'de tedavi ettirip köye gönderdik. Ama diğer iki ağır yaralıımızı münibüse bindirip Diyarbakır'a götürdük. Sinan'ı Diyarbakır Devlet Hastanesine, Erdal'ı da Diyarbakır Tıp Fakültesine yatırdılar. Erdal'ı hastaneye yatırmanın ilk giriş ücreti için 200.000 TL'si aldılar. Erdal, onaltı gün Tıp Fakültesinde kaldı. Yatırma ücreti, tam 585.000 Türk Lirası tuttu. Sinan ise üç gün hastanede kalmasına rağmen, kurşunu çıkarmamışlardı. Doktoru dışarıdan gördük, kendisine 60.000 bin lira rüşvet verdikten sonra Sinan'ı ameliyata aldı. İşte bu da sözde devlet doktoru(!) Sinan'ın doktor masrafı ise 400.000 lira tuttu.

Evet, kemalist rejimin çirkin suratını saklamaya hangi yürek dayanır. Hem yoksulluğun bataklığına itiyor ve hem de öldürüyor. Faşist rejim bu ailelerden ne istiyordu? Üç savaşçının kahramanlığıyla başa çıkmayınca, öfkesini uykudaki çocuklardan mı almak istedi? Yoksa bazı vatan hainlerinin, kendisini beş kuruşa satan ihanetçilerin bir komplosu muydu? Bilemem!

Olayın ertesi günü, köy muhtarını çağırın Tugay Komutanı ve Nusaybin Tabur Komutanı kaza olmuş diye özür diliyor. Komutan bunu anlatırken, yaralı kızın babası, sizi Ankara'ya kadar dava edeceğim diyor. Davanın açılmaması için yaralıların masraflarını karşılayacaklarını söyleyen bu alçakların amaçları ve amaçladıkları elbette çok daha farklıdır. Bu olaydan sonra gelişen diğer gelişmeleri başka bir seferde iletmeye çalışacağım.

Nusaybin'den
Selamlar

Uygarlıkların mesken tuttuğu bir beldemiz

M Ê R D Î N

(Mardin)

—II—

DOĞAL GÜZELLİKLERİ

Yemyeşil bir deniz olan Mardin ovasıyla birleşen masmavi ve duru göğün tertemiz havası, uçuşan kırlangıçların güzelim çığlıkları, içinde leyleklerin bile zorla seçildiği mercimekleri, her tarafından şarıl şarıl akan buz gibi suları ile bezenen Mezopotamya'nın bu güzel parçası gerçek bir cenneti andırmaktadır. Aynakaf, Mazı Dağları ve kuzeyde yer alan dağlık alandaki vadilerin derinliklerinden gümüş renginden akan dere ve çaylar, bunların kıyılarındaki meyve ve sebze bahçeleri, Babilin o ünlü tarihi bahçelerini bile kışkandıracak güzelliكتedir.

Mardin alanımızın doğal güzellikleri düzlük ve ovalarla sınırlı değildir. Mardin denilince, onun doğasal güzelliklerine güzellik katan ya da muhteşem manzarasını tamamlayan dağları nasıl unutulabilir. Çiyayê Mewal, Çiyayê Bagokê, Çiyayê Omeriyan, Çiyayê Mazî, üstü dümdüz ve serin bir yayla olan meşhur Çiyayê Qerej birer güzellik abideleridir. Bu dağların etrafı yemyeşil beru (mazı) ormanlarıyla örtüldür. Av mevsiminde, avcılar hemen tüm av hayvanlarını bu dağlarda bulabilirler. Hele yılın ekim ayında tohumlara hücum eden bet'leri (toy kuşları) avlamak, avcılar için bulunmaz bir fırsattır.

Bir de Karacadağ vardır. Mardin'in ovalarına eğilmiş, yüzyıllardan beri öyle bakar durur. Yüzyılların yorgunluğu altında, sönmüş lavları her an patlamaya hazır gibi duran bir efsane görünümündedir. Karacadağ, halkımız arasında türkülere geçmiş ve buna ilişkin sık sık kullanılan bir özdeyiş vardır. Bu özdeyiş Karacadağın heybetli yüksekliği ile Mardin düzlüğünün tezatını çok güzel bir şekilde dile getirir:

*“Beriya Mêrdinê
beriyeka dûze
Pozê Qerejdaxa şewitî
li ser de xuze”*

*(Mardin ovası düz bir ovadır
Üzerinde yükselen
yanık Karacadağ'dır.)*

Şirin ve güzel Mardin ilimiz, binlerce yılın tarihi hazineleriyle dolu. Zengin maden yatakları gizlidir topraklarında, o dillere destan Mem û Zîn'in hikayesinin de diyarıdır.

Ülkemiz Kürdistan'ın göbeğinde yer alan Mardin, yüksek dağların artık sona erdiği, ovaların başladığı, dağlar-ovalar ve tepeler mozaiginden oluşan zengin bir tabiata da sahiptir.

Mardin insanı rênçber, yurtsever, mert ve yiğittir. Misafirperverliğiyle de meşhurdur. Mardin yöremiz, insanlığa beşik olmuş, çeşitli uygarlıklara mesken olmuştur.

Mardin topraklarının doğusundan Dicle nehri gümür gümür akar. Dicle'ye rağmen, geniş Mardin ovası suya muhtaçtır. Bu nedenle de insanları yoksuldu.

MARDİN'İN KÜRDİSTAN'DAKİ YERİ

Mardin, 12.879 kilometrekarelik yüzölçümüyle ülkemizin geniş topraklarına sahip illerimizden biridir. Bu yöremiz, boydan boya kendisini saran Dicle nehriyle Botan eyaletimizden ayrılır. Kuzeybatısında Diyarbakır'ın Çermik ve Bismil ilçeleri ile Urfa; kuzeydoğusunda Siirt'in Beşiri, Kurtalan, Erüh ve Şırnak ilçeleri; doğusunda Hakkari ve güneyinde ise Güney-Batı Kürdistan'la sınırları birleşir. Kurulduğu alan itibarıyla stratejik ve coğrafik bir öneme sahiptir.

Mardin bölgesi, genel olarak geniş düzlük ve ovalık alanlardan oluşmakla birlikte, kuzey, kuzeydoğu ve kuzeybatı kesimi pek fazla yüksek olmayan dağlardan oluşur. Yörenin orta kesimlerinde daha çok yüksek tepelikler vardır. Güneyinde Cizre'den başlayarak İdil, Nusaybin, Kızıltepe, Şenyurt ve Derik'de içine alıp Ceylanpınar'a kadar devam eden irili-ufaklı birçok ova ve düzlükler yer alır. Batı kesiminde de Viranşehir, Siverek, Hilvan ovaları uzanır. Kuzey yönünde ise Bismil ve Çınar ovaları vardır.

Bölgenin orta ve güney kesimleri daha çok dağlık alanlardır. Mardin'de sözü edilecek dağlar da bu kesimde yükselmektedir.

Bölgenin en önemli dağları şunlardır:

Meval Dağı: Midyat ve Gercüş'ün kuzeyine düşer. Oldukça sarpdır. Çevresinde yer yer geniş ormanlıklar bulunur.

Bagok Dağı: İdil'in güneybatısından başlayarak, Nusaybin'in kuzeyinden geçip Ömeriyan dağlarıyla birleşir. Ayrıca diğer yönde İdil'in kuzeybatısındaki Kerboran üzerinden geçerek Mazı Dağı'yla da birleşir. Engeli ve ormanlık bir dağdır. Fakat su kaynakları azdır.

Ömeriyan Dağları: Ömerli, Mardin ve Çağ-çağ barajı üçgeninde yer alır. Üzerinde yükseldiği nokta tepelik, ormanlık ve bağlıktır.

Aynakaf Dağları: Gercüş'ün güneybatısında yer almaktadır. Yüksek ama seyrek ormanlara sahiptir.

Mazı Dağları: Mardin'den başlayan bu dağlar, Kızıltepe ve Derik'in kuzeyinden geçerek Karacadağ ile birleşirler. Genellikle çıplak tepelikler biçiminde olup, kuzeybatı kesimi (Çınar tarafı) ormanlıktır.

Karacadağ: Büyük bölümü Diyarbakır'da yükselip uzanan bu dağın bir kısmı da Mardin sınırları içinde yer alır. Üstü yayla, etekleri ise orman ve kayalıktır. Her tarafında su bulunur.

Ayrıca Mardin yöremiz, Savur ve Aynakaf Dağlarından sonra vadiliklerden oluşur. Vadi kesimleri bol sulu olduğu için geniş sebze ve meyve bahçeleri bulunur. Yine yüksek ve meşhur Cudi Dağı da Mardin alanıyla Botan arasında bir sınır taşı konumundadır.

Mardin bölgesindeki en büyük akarsu Dicle nehridir. Alan sınırları dışında doğan Dicle, Mardin'in kuzeyinde bulunan dağlardan kaynağını alır. Doğu ve kuzeydoğudan Mardin'i bir yarım daire biçiminde sarak Botan'dan ayrılan sınırı çizer. Buradan da yönünü çevirip coşkunca akarak Cizre ve Silopi sınırları dışına çıkar. Oradan da Suriye doğrultulu akar gider.

Dicle dışındaki akarsular, daha çok Mardin sınırları içindeki pınarlardan kaynaklarını alırlar. Bunlardan Avarış ve Avaspî (daha sonra bu iki akarsu birleşerek Çağdağı Suyu adını alırlar), Suriye sınırlarına doğru akarlar. Bu akarsular dışında birçok direnişlere ve türkülere konu olmuş Şikestun Çayı ve Avazer Çayı da var. Bu suların çoğu Mardin sınırlarını aştıktan sonra Dicle ve Fırat'a dökülürler. Ya da yaz mevsiminin sıcaklığında belli bir noktadan sonra kurumaya başlarlar.

Fazla olmasa da, bölge için yeterli kapasitede olan bu sulardan, yöre halkı mevcut sömürgeci ortam koşullarında gerektiği gibi araziye sulamakta faydalanamıyor ve enerjisinden yararlanamıyor.

İKLİM VE BİTKİ ÖRTÜSÜ

Denizden ortalama olarak 1325 metre yüksekliğinde olan Mardin'de Akdeniz iklimi ile sert kara iklimi birlikte tesirini gösterirler. Bölgenin kuzeydoğuya doğru olan kesiminde kara ve yayla ikliminin tesiri daha da ağırlaşır. Yazları genellikle çok sıcak ve kurak geçer. Zaman zaman ani sağanak yağışlar da olur. Kışları ise çok soğuk geçer. Yağış oranı; yazlara kıyasla kış aylarında çok daha yüksektir.

Mardin alanında dağlık a-

ADIM ADIM KÜRDİSTAN

lanlarda pek yoğun olmasa da, yer yer ormanlar önemli yer tutar. Ormanlar genellikle beru (mazı) ağaçlarından oluşur. Derin vadi kıyılarında sulanan ovalık kesimlerde kayısı, dut, ceviz vb. gibi meyve bahçeleri ile zeytinlikler, kavak ağaçları, bademlikler ve geniş bağlık alanlar mevcut bitki örtüsünü oluşturur.

EKONOMİK VE TOPLUMSAL YAPI

Mardin bölgesi, 1940-50'li yıllara kadar her yönüyle kapalı, kendi kendine yeten feodal bir ekonomik yapıyı yaşamaktaydı. Bu döneme kadar ekonomik yapıya, her yönüyle feodal üretim ilişkileri hakimdi. Bu ekonomik koşullarda, bölgenin büyük bölümü elverişli-ekilebilir topraklara sahip olmasına rağmen, kapitalist üretim araçları henüz tarıma girmediğinden dolayı, bu arazilerin büyük kısmı boş ve mera halindeydi. Ancak çok sınırlı bir kesimini teşkil eden dağlık alanların yakınında, suyun bulanabildiği alanlar işletilebiliyordu. Bu dö-

leri, toplum üzerinde yoğun bir sömürü gerçekleştiriyorlardı.

Yine bu dönemde var olan şehirler daha çok köy görünümündeydiler. Sınırlı bir biçimde şehirlerde bulunan zanaatçılık ve ticaret Arap ve Hristiyan azınlıklarının elindeydi.

1950'lerden itibaren Mardin alanında da sömürgeci kapitalizm gelişmeye başlar. Yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynaklarının talanını hedefleyen sömürgeciler, bölgedeki küçük şehirleri bir yol şebekesiyle birbirlerine bağlarlar. Hatta bu küçük merkezlerden en viran köylere kadar yol götürülmeye çalışılır. Yine, TC sınır ticaretini engellemek için Suriye sınırını mayınlamaya başlar. Ordusunun büyük kısmını, bu yıllarda sınırda konumlandırır.

Kapitalist TC sömürgeciliği, geliştirdiği yol şebekesiyle ve sınırı kapatmasıyla 1960'lara doğru Kürdistan pazarını, kapitalist metaların sürümüne hazırlar. Bu temelde metalar, modern tarım araçları; traktör, biçer-döver

nemlerde sınırlı bir üretim yapılabilirdi. Halk daha çok geçimini hayvancılık, bağcılık ve bahçecilik yaparak sağlamaya çalışıyordu. Yine bununla birlikte, alanın Suriye ile sınır olması nedeniyle kaçakçılık olarak da ifade edilen sınır ticareti önemli bir geçim kaynağı durumundaydı.

Geçmişin bu kapalı ve dar ekonomik yapısı, sosyal yapıyı da şekillendirmiştir. Alandaki nüfusun büyük bölümü dağlık alanlara yerleşmiş durumdadır. Toplum aşiret, kabile ve aşiret konfederasyonları biçiminde şekillenmiştir. Bu yıllarda tamamen geri ve ilkel bir yaşam hüküm sürmüştür. Aşiretçi-feodal bağların toplumda hakim bir rol oynamasından dolayı, aşiretçi-feodal egemen kesimlerin toplum üzerindeki denetim ve hakimiyetini güçlendirmiştir.

Yine bu dönemlerde alanda yaşayan nüfusun tamamına yakını köylülüktü. Ve bu kesim de henüz ayrılmamış durumdaydı. Bu koşullarda, azınlıkta bulunan feodal-aşiret reis-

vb. araçları Kürdistan'a sürer. Yeni araçların tarımda kullanılmasıyla, bölgenin ekonomik yapısı yeni bir çehre kazanır.

Bölgenin büyük bölümünün verimli topraklardan oluşması ve bu toprakların modern üretim makineleriyle işletilmesi sonucu, yörede tahıl üretimi büyük gelişme sağlamıştır. Alanda TC sömürgeciliğinin yaptığı baraj, gölet ve arzezyen kuyuları sonucu Nusaybin, Kızıltepe ve Derik'i içine alan genişlikteki toprakların sulanmasına yol açtı. Bu topraklarda son yıllarda pamuk üretimi gelişmektedir. Bundan başka, tarımsal alanda buğday, mercimek, pirinç, tütün (Xurs tütünü, Mardin'in meşhur tütünüdür) gibi endüstri bitkileri ve zeytinçilik, bağcılık, bahçecilik de gelişmektedir.

Bu sulu arazilerin birçoğu sömürgeci devlet ve feodal-komprador kesime aitken, geri kalan az bir kesimi de zengin bir orta köylülüğün mülkiyetindedir.

“Başkan APO gibi eşsiz bir insanın önderliğindeki Parti bilinciyle hareket edip, bundan daima güç aldık, cesaret aldık, bilinç aldık...”

Arkadaşlar!

Partimizin ve halk kurtuluş mücadelemizin bugün her zamankinden daha büyük bir gelişme ve büyüme içinde olduğunu biliyoruz. Artan bir önemle ortaya çıkan Partimizin etkinliği ve gelişen halk kurtuluş mücadelemizin biz savaş tutsaklarını ne ölçüde etkilediğini yazmaya gerek var mı? Düşmana vurduğunuz her darbe, sağladığınız her gelişme bizleri derinden etkilemektedir. Tabii biz, bütün bu gelişmelerden coşku ve onur duymaktayız. Bunun yanında mücadelemizin büyüklüğü karşısında görev ve sorumluluklarımızın büyüdüğü de bir gerçek. Bunun bilincindeyiz. Eğer bizlerin varlık nedeni Partimiz ve halkımızın özgürlüğü ve mutluluğu ise, açıktır ki, kendimizi bu uğurda gelişen savaşımızın boyutlarına ve Partimizin yüce ölçülerine vurmak zorundayız. Bu, zindanlardaki yaşamımızın ve eylemlerimizin dışarda gelişen savaşımızın boyutlarına ve Partimizin bize emrettiği yüce ölçülere denk düşen zorunluluğunu da beraberinde getirmektedir. Parti bilinci, Parti ruhu ve özgür eylem gücümüzden gayri hiçbir mücadele silahına sahip olmadığımız zindanlarda işimizin kolay olmadığını biliyoruz. Bu bağlamda görev ve hedeflerimiz biraz zor olabilir. Ancak, görev sorumluluklarımız ne kadar zor olursa olsun, başta Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş olmak üzere, Partimizden, şehitlerimizden ve çok büyük zorluklar pahasına gelişen şanlı kurtuluş mücadelemizden aldığımız güç ve bilinçle üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şeyin olmadığına inanıyoruz. Bunu Parti ve zindan direniş tarihimizden çıkarıyoruz. Bu kesinlikle bir abartma değildir.

“Bizler, düşmanın eline esir düştüğümüz günden bu tarafa, var gücümüzle, her şeyimizle ona, sürekli Başkan APO'ya, tüm Parti değerlerine ve şehitlerimize layık olmaya, özellikle büyük öğretmen önderimiz Başkan APO'nun sadık ve etkin birer öğrencisi olmaya çalıştık. Çünkü biz, komünizmin yüce değerlerini ve halkımızın özgür ve mutlu geleceğini sadece Başkan APO'nun kişiliğinde ve onun önderliğindeki Partimizde ve direniş şehitlerimizde gördük”

Çok iyi bildiğiniz gibi bizler, düşmanın eline esir düştüğümüz günden bu tarafa, var gücümüzle, her şeyimizle ona, sürekli Başkan APO'ya, tüm Parti değerlerine ve şehitlerimize layık olmaya, özellikle büyük öğretmen önderimiz Başkan APO'nun sadık ve etkin birer öğrencisi olmaya çalıştık. Çünkü biz, komünizmin yüce değerlerini ve halkımızın özgür ve mutlu geleceğini sadece Başkan APO'nun kişiliğinde ve onun önderliğindeki Partimizde ve direniş şehitlerimizde gördük. Bunun içindir ki, faşizme karşı koyduğumuz eylemlerde, mahkeme-

lerdeki haykırışlarımızda, işkencede, ölüm oruçlarında ve en zor anlarda kendimizi hiçbir zaman yalnız hissetmedik. Başkan APO gibi eşsiz bir insanın önderliğindeki Parti bilinciyle hareket edip, bundan daima güç aldık, cesaret aldık, bilinç aldık. Bu bizim her zaman güvencemiz, sarsılmayan umudumuz ve en büyük teminatımız oldu. Bugün de bu bağlılık ruhumuzdan hiçbir şey kaybetmiş değiliz, asla kaybedemeyiz.

Arkadaşlar! Şartlar ne olursa olsun, bizi, ne düşmanın vahşi zoru, ne koparmak istediği türlü fırtına ve dalgalar, ne dayatılan herhangi bir dolambaçlı yol ve ne de kendini bilmeyen biri, gerçek Parti yolumuzdan ve önderimiz Başkan APO'ya olan bağlılığımızdan en ufak bir şey alıp götürebilir. Parti yaşamımız boyunca bu gerçeğe sımsıkı sarıldık, sarılmaya devam edeceğiz. Buna ters düştüğümüz an, halkımıza, şehitlerimize karşı suçlu duruma düşeceğimizi, tarihin lanetleyeceği bir varlık durumuna geleceğimizi biliyoruz. Bunu Partiye, halka, Başkan APO'ya ve direniş şehitlerine bağlı olan hiçbir kimse işlemez, düşünmesi bile suçtur. Oysa amacımız, ideallerimiz, görev ve sorumluluklarımız son derece açık ve nettir. Bunlara sarıldığımız, bunları başardığımız ölçüde ancak kendimizi mutlu görebiliriz. Bunun dışında bir yaşam biçimini, bunun dışında bir düşünce tarzını hiçbir partili, hiçbir yurtsever kabul edemez. Bu gerçeklik bugün her zamankinden daha açık ve net biçimde ortaya çıkmıştır. Çoğu insan bunu geçmişte belki yeterince bilemezdi ve bu tür insanların bilmemezliğini o dönem için “doğal” birçok şeye bağışlamak mümkündür. Ama bütün bunları bugün kavramak için bir tek şey yeterli olabilir: DÜRÜSTLÜK! Kişi eğer gerçekten yurtsever, hele hele kendisine ulusal kurtuluşçuyum ve partiliyim diyorsa, yaşanan bunca gelişmelere rağmen hala bilmemezlikten dem vurması, anlaşılır bir şey olamaz. Partimizin artık kısa sayılmayacak bir tarihi var; oldukça zengin, yoğun ve büyük değerlerle dolu bir tarihi var. Parti tarihimize gelişen halk kurtuluş mücadelemizin vardığü bugünkü boyutlar, bir halkın gerçek özgürlüğünü elde etme menzilinde küçümsemeyecek bir yer tutmaktadır. Kölelikten özgürlüğe doğru ayağa kalkan, düşmanın bunca vahşetine rağmen öncülerini bağrına basan ve artık kazanma inancıyla savaşan bir halk gerçekliğimiz var. İşte Başkan APO'nun ve Partimizin büyüklüğünü bir de burada görmek gerekiyor. Halkımızın, çağı yakalama, çağla köprü kurmasında büyük insan, Ulusal Önder Başkan APO'nun bitmez-tükenmez çabalarını, Partimizin şaşmaz önderliğini görmek gerekiyor. Ulusal kurtuluş mücadelemizin siyasi, askeri ve diplomatik alanda katettiği gelişmeler ortadadır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ulusal ve uluslararası alanda yarattığı etkinlik ortadadır ve PKK gerçeğinin halkımızın biricik öncüsü olduğu, Partimizin Türkiye ve Kürdistan'daki politik gündemi be-

lirleyecek önemde etkinlik sağladığı açıktır. Emperyalizmin ve faşist sömürgeciliğin Türkiye ve Kürdistan politikasını bile çizerlerken, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini ve PKK gerçeğini ne ölçüde dikkate aldıkları bilinmektedir. Bunu, Güney Kürdistan'daki

“Son günlerde ise, kendini bilmez yeni birini tanıdık... Her şeyden önce bu zat kimdir? Bu zatın devrimcilik tarihi nedir? Hangi tür sınıftan gelme bir unsur? Halkımızın kurtuluş mücadelesinin yaratıcılarından mıdır? Bu unsur, partiye kaç tane kadro yetiştirdi? Ne kadar kitleyi harekete geçirebiliyor? İdeolojik-politik ve teorik yetkinliği nedir? Yalnız kaldığında kendisini kaç kişiye dinletebilir?”

gelişmeler karşısında TC'nin uygulamakta olduğu politikayı ve Kürdistan'daki genel gelişmeler içinde PKK'nin kazandığı önemi, üstlenmiş olduğu tarihsel misyonu görürsek daha iyi kavramak mümkündür.

Bunları şunun için yazıyoruz: Çağdaş insan olmanın, dü-rüst olmanın, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine katkıda bulunmanın, sıradan bir yurtseverlikle, halka önder olmanın görev ve ölçüleri artık herkes tarafından anlaşılmalıdır. PKK tarihinde fedakarlığın, azmin ve bilincin en yüce örnekleri sergilendi. Halka ve davaya bağlılığın en soylu biçimleri yaşandı. Sadece bu da değil. Önemlisi, Başkan APO önderliğindeki Partimiz ve gelişen soylu kurtuluş mücadelemiz bugün inançsızlığa, korkaklığa ve umutsuzluğa karşı, insanlara büyük bir inanç, cesaret ve umut yani vahşi TC'ye karşı mücade-lenin verilebileceği ve halkımızın özgürlüğünün gerçekleştirileceği yolunda büyük bir güven vermektedir. Bunu, bugün Partimiz önderliğinde cepheleşen ve ordulaşan halk gerçekliğimizde görebiliyoruz. Ancak bu tür gelişmelere rağmen halk kurtuluş mücadelesine azmedip de, bir noktadan sonra geri adım atan ve bununla da yetinmeyip, beraberinde bütün Parti değerlerini ve halkımızın umudunu yok etmek isteyen, bunun için elden gelen her türlü alçalmayı ve fitneliği gösteren unsurlar da var. Artık bu hiçbir bilinçsizliğe, hiçbir dürüstlüğe sığdırılmaz. Bu düpedüz bir alçalmadır, düpedüz bir ihanettir.

Düşmanla sürekli savaş halinde olan bir hareket olarak içimizde büyük fedakarlık örneklerini, büyük kahramanlıklar, eşsiz önderler yarattık. Bunun yanında düşmanla uzlaşan, düşmanla aynı cepheden saldırıya geçen büyük ihanetçiler de çıktı içimizden. Buna, cezaevlerinde Şahin Dönmez'leri, Ali Ozansoy'ları, dışarıda ise Semir-Davut ve Süleyman hain çetesini örnek verebiliriz. Bizdeki bu hain takımı, ne Rusya'da Bolşeviklere karşı ortaya çıkan oportünist Menşeviklere, Otzovistlere ve Likidatörlere, ne de

Ağustos Bloku, 46'lar ve 87'ler Grubu'na benzemektedirler. Bunlar her türden oportünizmin, her türlü yıkıcı, bozguncu ve komploculuğun da ötesinde, Partiye karşı ihanet bayrağını dikmek isteyen ve uyguladıkları yöntemlerle de sömürgeci-faşist saldırılardan hiçbir farkı olmayan hainler, halk düşmanlarıydı. Doğaldır ki bu hain takımı, Partimizin ideolojik-politik ve pratik yumruğu altında ezilmek zorundaydılar, ezildiler.

Son günlerde ise, kendini bilmez yeni birini tanıdık. Hüseyin Yıldırım ismindeki bu yeni tanıdık zat; “Apo, PKK'ye ihanet etti, Apo tasfiye olacak, parti içinde Apo gibi 200 önder çıkar vs. vs.” gibi hainane laflar sarf etmeye başladı. Her şeyden önce bu zat kimdir? Bu zatın devrimcilik tarihi nedir? Hangi tür sınıftan gelme bir unsur? Halkımızın kurtuluş mücadelesinin yaratıcılarından mıdır? Bu unsur, Partiye kaç tane kadro yetiştirdi? Ne kadar kitleyi harekete geçirebiliyor? İdeolojik-politik ve teorik yetkinliği nedir? Yalnız kaldığında kendisini kaç kişiye dinletebilir? Kendi kanatlarıyla uçabilecek güçte midir? Ve her şeyden önce de dürüstlüğü nedir bu zatın? Evet, bütün bu soruların yanıtını bilmiyoruz. Bu zatın yurt dışında Partimizin onuru ve prestiji üzerinde popöller olduğunu biliyoruz. Daha önceleri ise halis-muhlis bir avukattı, bu mahluk. Ancak şunu biliyoruz: Avukat Hüseyin Yıldırım, PKK gerçeğine hiçbir zaman ulaşamadı. O, Kemalizin etkinliğinden hiçbir zaman kurtulamadı. Sınıf özelliklerine, içinden geldiği küçük-burjuva sınıf kişiliğine ihanet etmedi. Tam tersine kendisini sürekli gizleme yoluna gitti. Parti mücadelemizi ve olanaklarını kendi kaypak kişiliği, öznal ve subjektif niyetleri için kullandı. Yaptığı her şeyi kendi kendisini tatmin etmekten başka bir inançla yapmadı. Kemalist, küçük-burjuva, kaypak, ikircikli, kariyerist kişiliği ve inançsızlığı onu, Parti değerlerine ve halka karşı açıktan düşman duruma getirdi. Hüseyin Yıldırım eğer bugün, Partimizin ve halkımızın önderi Başkan APO'ya dil uzatabilecek kadar pervasızlaşmışsa, bu hainin Partimize karşı nasıl bir suç işlediği ortadadır. Onun bu ihanet saldırılarını Şahin Dönmez'lerden, İsveç polisi SÄPO örgütünün denetiminde çalışan Süleyman haininden ve Alman ve Avrupa emperyalizminin PKK'ye karşı giriştiği son saldırılardan ayrı düşünmek mümkün değildir. Hüseyin Yıldırım haininin Partiye karşı açmış olduğu bu “mücadele bayrağının” adı ihanettir. Hainlikten başka bir şeye yorumlanamaz. İhanetin cezası ise bellidir.

Açıktır ki, bu unsurlar, hainane çabalarını yoğunlaştırarak bir yerlere varmak istiyorlar. Amaçları, niyetleri ve çabaları

— Yaşasın Başkan APO!
— Kahrolsun ihanet!
— Yaşasın PKK!

bunu açıkça ortaya koymaktadır. Sömürgeciliğin yapamadığını, başaramadığını bu hain güruhu başarmak istiyor. Hem de Parti içinde, Parti adını kullanarak ve gözlerimizin içine baka baka yapmak istiyorlar. Belli ki, çok beyhudedir bu çabalar. Gözlerini kanbürümüş bu hainler, ya Parti değerlerini, Parti çalışanlarını yeterince tanımıyorlar, ya da küçük-burjuva kişilik özellikleri gereği kendilerini hünerli, eşsiz insanlar olarak görüyorlar. Ama açıktır ki, güçsüzdürler. Hem güçsüzlükleri, hem de aşırı düşmanlıkları nedeniyle ki, saldırılarını Avrupa emperyalizmi ve TC saldırılarıyla çakıştırıyorlar. Özünde cüce görünümde dev görünen bu kompleks ve kapris sahibi unsur ve kişilikler gereği her türden ihanete ve alçalmaya müsait bir davranış sergiliyorlar ve bütün bu çaba ve amaçlarında başarılı olmak için dört elle Kemalizme sarılıyorlar.

“Hüseyin Yıldırım eğer bugün, Partimizin ve halkımızın önderi Başkan APO'ya dil uzatabilecek kadar pervasızlaşmışsa, bu hainin Partimize karşı nasıl bir suç işlediği ortadadır. Onun bu ihanet saldırılarını Şahin Dönmez'lerden, İsveç polisi SÄPO örgütünün denetiminde çalışan Süleyman haininden, Alman ve Avrupa emperyalizminin PKK'ye karşı giriştiği son saldırılardan ayrı düşünmek mümkün değildir”

Dürüst değildirler; bunların Partiye, halka ve şehitlere en ufak bir bağlılığı ve saygısı olmaydı, dürüstçe yerlerine oturup, Partimizin gelişmesi önünde engel olmazlardı. “Biz yapmıyoruz, edecek güçte değiliz, fakat bu işi yürütenleri, bu işi yapanları destekliyoruz, elimizden geleni yaparız” derlerdi. Ama bu alçaklar büyük oynamak istiyorlar. Başkan APO'nun kişiliğinde Parti değerlerini tartışmak istiyorlar. Bilmiyorlar ki, hiçbir Partili, hiçbir yurtsever ve hiçbir ulusal kurtuluş savaşçısı Partiye ve Başkan APO'ya karşı gelişecek en ufak bir saldırıyı çok şiddetli bir biçimde cezalandırır ve buna asla müsaade etmez. Partimiz içinde bu gibi hainlerin yaşama şansı bulmadığı gibi, tarihin lanetlediği yerlerini aldıkları bilinmektedir.

Partimiz, Başkan APO gibi bir öndere sahip olduktan sonra, Partimize Apocu bilinç ve kararlılık egemen çizgi olduktan sonra, alt edemeyeceğimiz hiçbir zorluk olmayacaktır. Can telaşıyla azgınlaşan halk ve Parti düşmanları, önderliğe saldıran hırçın ve kirli, ama her türden yıkıcı, bozguncu ve komplocu ihanet güruhu, Partimizin Bolşevik demir yumruğu altında ezilmeye mahkumdur.

Yurtsever Din Adamı Pir Tahlo ile Kısa Bir Söyleşi:

“Kürdistan gençlerinin bir gün ayağa kalkacağını ve yaşadığımız bu acıların intikamını alacaklarını biliyordum”

Berxwedan: Konuşmamıza başlamadan önce bize kendinizi tanıtır mısınız?

Pir Tahlo: Ben aslen Midyatlı olup, Şengal'de dünyaya geldim. Daska aşiretinden olup Ezdine Yezidilerinin Piriyim. Bana Pir Tahlo derler (Bavê Pir) 70 yaşındayım ve çiftçilik, hayvancılık yaparak; yanı bir emekçi olarak yaşamımı kazanıyorum. Müritlerimden gelen zekatlar da var, fakat bu çok cuzzi bir miktardadır.

Berxwedan: Aşiretinizin geçmiş ve bugünkü durumunu kısaca izah edebilir misiniz?

Pir Tahlo: Aşiretimizin en belirgin özelliği; tarihten bugüne kadar hiçbir koşul altında teslimiyete düşmemiş olmasıdır. Irak rejimine karşı yıllarca savaşıyor ve halen de aynı karakteri taşıyan aşiretimiz, bundan sonra da Kürdistan'ın bağımsızlığı için zafere kadar savaşacak ve teslimiyeti asla kabul etmeyecektir.

Ben de Barzani hareketine katıldım ve yıllarca savaştım. Savaşa, düğüne gider gibi giderim ve savaşmaktan sevinç duyarım. Katıldığım çatışmalarda sayısız düşman askeri vurdum ve bunun gerekli olduğuna inanıyorum. Bu savaşta çoğunlukla kendi köyümüzü koruyorduk. Düşman girmemesi için çaba sarfediyorduk. Bazen günlerce ekmek yemeden, su içmeden savaştığımız oluyordu. Bir damla suya hasret kalıyorduk. Çok büyük zorlukları göğüslemek zorunda kaldık. Bu şartlarda tam 3 yıl savaştık.

Berxwedan: Peki, bu savaşa otonomi uğruna mı katıldınız?

Pir Tahlo: Biz bu savaşa atıldığımızda; ki bu 1971 senesine denk geliyor. Varolan savaşın Kürdistan'ın şerefini kurtarmak için olduğunu belirtiyorlardı, otonomiden söz etmiyorlardı. Biz de Kürdistan için her türlü zorluğa göğüs gerdik ve tüm varlığımızla bu savaşta yer aldık. Çatışmaların şiddetli olduğu bu dönemde Şengal Kaymakamını öldürdük. Onlar da bizim 30 adamımızı idam ettiler. Bundan sonra biz de hainlerin bulunduğu 3 köyü basıp toplu olarak imha ettik. Buna benzer daha birçok çatışmamız oldu.

Berxwedan: Bu savaş ne kadar sürdü ve sonuç ne oldu?

Pir Tahlo: Bu savaş 4 yıl sürdü. Malımızı, evlerimizi ve sonunda silahlarımızı da kaybettik. Hükümet denetimi ele geçirdi ve her şeyimizi talan etti. Biz de ardından barınma imkanımız kalmadığından dolayı çoluk-çocuk her şeyimizle sürgün edildik. Buna mecburduk yoksa öldürülecektik.

Bu savaşı başarıya götürememizin nedenini soruyorsanız, tek kelimeyle izah edebilirim: İhanet!

Başımızdakiler Kürdistan halkının onurunu, şerefini satarak ticaret yaptılar. Ülkemizi sattılar. Biz yıllarca dünyadan kopuk bir vaziyette çarpışırken, onlar oturup vatani sattılar. Hiçbir yardım ya da haber bile göndermediler. Sonunda onlara gittik ve yardım istedik; "Biz evimizi, barkımızı, her şeyimizi bu savaş uğruna feda ettik, şimdi elimiz-

Şehit Hasan ER yoldaş, Pir Tahlo ile bir toplantıda

de bir şey kalmadı, bize yardım edin savaşalım" dedik. Fakat bize cevapları çok olumsuz oldu. "Gidin başınızın çaresine bakın, kendinizi dayatmayın" dediler.

Halk ise canla-başla, kadını, erkeğiyle savaşıyordu. Günden güne gelişip büyüyen bir savaş sözkonusuuydu. Adeta kendimizi devlet gibi görüyorduk. 200 bin pêşmerge, 300 bine yakın milis gücümüz vardı. Bunu, bir ölüm-kalım savaşı olarak kabul ediyor ve hiçbir engel tanımadan "ihanete ölüm" diyerek, ellerimizdeki silahlarımızı bir an bile yere düşürmeden hizmet yarışına girmiştik.

Bu kutsal savaşta kişi olarak daima en sıcak ortamlarda bulundum. Düşman acımasızca vuruyordu ve buna karşın bizim de acımasız olmamız gerektiğine inanıyordum. Savaş tarzımız, bazen gerilla, bazen de cephe savaşı tarzında oluyordu. Savaşta hep başarılı sonuç alıyorduk. Sadece uçaklara karşı silahlarımız yoktu ve etkisiz kalıyorduk. Eğer elimizde silah olsaydı tek bir düşman uçağını geçirmezdik. Ama yoktu. Biz de kendimizi taş vb. şeylerle kamufle edip, uçak saldırılarından korunuyorduk.

Berxwedan: Savaşın sona ermesi ve gerçekleştirilen Cezayir Antlaşması hakkında neler söyleyebilirsiniz?

Pir Tahlo: Antlaşmayı duyunca silahlar tek tek teslim edildi. Başımızdakiler gelip bize de silahlarımızı Saddam'a teslim etmemiz gerektiğini söylediler. Etmeyenlere ise İran'a göç etmesini belirttiler.

Bu durum karşısında büyük bir çıkmaza girmiştik. Yüzlerce gencimiz düşmana teslim olmaktansa ölümü yeğlediler ve kafalarına kurşun sıkarak intihar ettiler. Kadın, çoluk-çocuk hepimiz böyle bir duruma düşmektense ölmeyi istiyorduk. Başlangıçta böyle bir anlaşmaya inanmadık ve uzun süre silahlarımızı vermedik. Fakat sonra herkesin silahlarını teslim ettiğini gördük.

Ancak burada şunu da belirtiyim ben sağ olduğum müddetçe silahımı düşmana vermeme-yemin etmişim ve vermedim de. Böyle bir şeyi teslimiyet olarak görüyordum. Zaten insanlarımız, utancından birbirinin yüzüne dahi bakmıyordu. Dünyamız kararış ve adeta küçülmüştük. Gençle-

fakat yine de Kürdistan için elimden gelen çabayı esirgemem. Fakat asıl belirleyici güç gençlerimizdir. Onlar, halkına sahip çıkarak intikamımızı alacaklardır.

Bazı güçler beni de özellikle inanet etmeye teşvik ettiler. Onların tüm vaadlerini anında reddettim ve nefretle karşıladım. Bana ayda 4000 Dinar para, ev vb. imkanlar sunacaklarını söylüyor bu yönlü etkilemeye çalışıyorlardı. Onları anında reddettiğim gibi bir bardak sularını bile içmedim. Çünkü her yanları ihanet kokuyordu.

Şunu tekrar tekrar belirtmeliyim ki, hainlere acımayın. Onların günahı yoktur. Çok iyi hatırlıyorum, bir keresinde top mermileriyle saldırıp 18 çocuğu ve kadını alçakça katlettiler. Onların gerçek yüzünü çok iyi bildiğimden, teslimiyeti kabul etmedim ve birçok insanımızı İran'a gitti ve ben de buraya geldim. İhanete karşı hep direndim ve sonuna kadar da direneceğim.

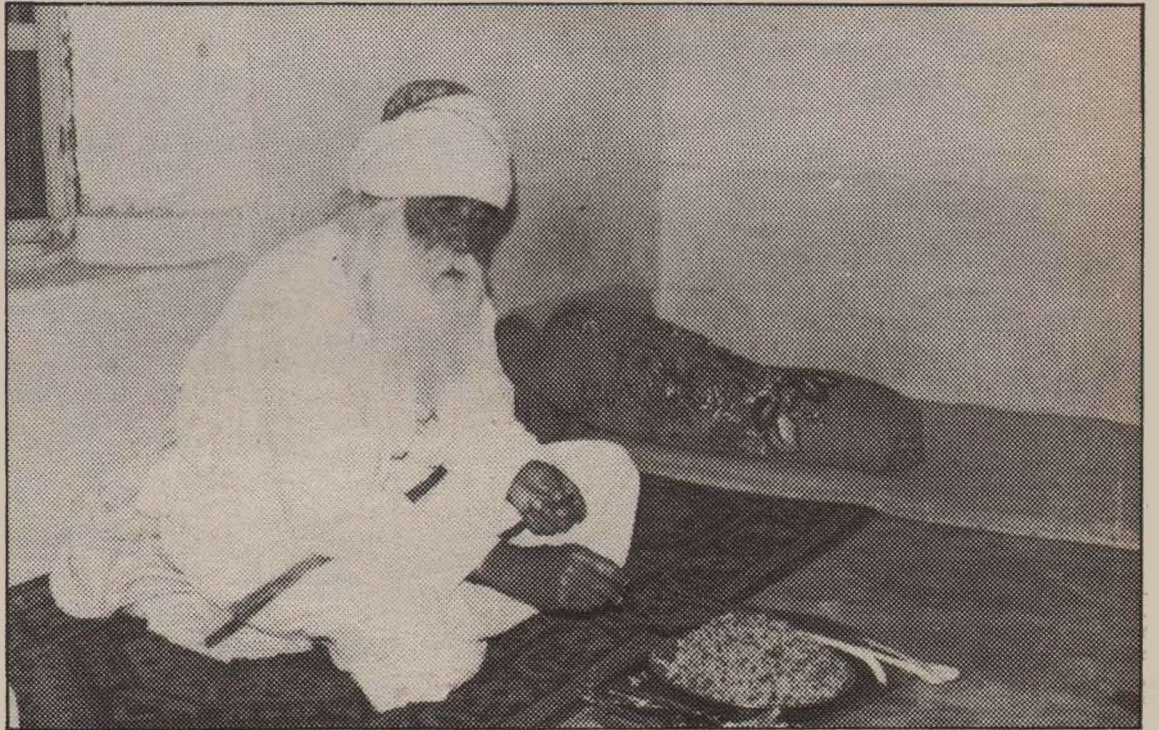
Berxwedan: Halkımıza ve özel olarak da Yezidi Kürdistanlılara yönelik neler söylemek istersiniz, onlardan istemleriniz nelerdir?

Pir Tahlo: Benim halkımızdan tek isteğim; her ferdimizin ulusal kurtuluş savaşına katılması, savaş sanatını büyük dikkatle öğrenmesi ve her ferdin birer komutan olarak düşmanın karşısında başarıyla savaşmasıdır. Yezidi Kürdistanlıların ise tarihten günümüze kadar diğer kesimlerle aralarındaki çelişki ve ayrılıkları bir yana bırakarak ulusal birlik

Namusumuzu, şerefimizi düşmanın ayaklarının altından kurtarmak için gücümüzü birleştirelim ve bugün Kürdistan'ın dağında ovasında gelişip büyüyen bu kutsal savaşa omuz verelim. Din adamlarına bu noktada büyük görev düşüyor. Onlar, doğrunun ve hakkın savunucusu olarak bu haklı davaya canla başla omuz vermeli ve kendilerini dinleyen insanlara hakikatleri anlatıp, bağımsız ve şerefli bir Kürdistan'ın yaratılmasına katkı sunmalıdırlar. Ben de doğduğum günden beri bir din adamı, Pir olarak yaşıyorum. Bu durum benim ülkemi halkımı sevmem ve onun hakkını savunmam için hiçbir engel oluşturmuyor. Tersine Allah haktan yanadır ve hakkını aramayanı sevmez. Bence Allaha inanan, inanç sahibi her insan, Kürdistan'ın bağımsızlığına giden yolda mutlaka yerini almalıdır. Bu, namus yoludur. Bu, şeref yoludur. Bu yolda yer almayan ya da karşısında duranları nefretle kınıyor ve onların Allah huzurunda alni açık yer almamaları için dua ediyorum. Çünkü hain olmayan her insan bu safarlardaki yerini mutlaka almalıdır diyorum.

Kürdistan bağımsızlık mücadelesinin öncülerinden tek isteğim, halkımızın birlik, beraberliğini sağlamalarıdır. Dost ve düşmanlar (içte ve dışta) iyi tanınmalıdır. Otonomi vb. yollara bel bağlanmamalı, çünkü düşmana asla bel bağlanamaz. Kürdistan'da demokratik bir devrim istiyorum.

Berxwedan: Bugün Kuzey-Batı Kürdistan'da PKK'nin ön-

Ezdine Yezidilerinin Piri, Pir Tahlo evinde...

distan istiyorum. Ve bugün buna giden yolun açılmış olduğunu görüyorum.

Burada şu hususu bir kez daha dile getireceğim. Hainler hiç affedilmemelidir. İnanın, eğer genç olsaydım bu savaşta aktif yer alabilirdim ve hainleri parça parça edip vücutlarında cep açıp tuz basardım. Yani onlara kinim ve nefretim bu kadar fazladır.

Halkımız ve onun öncüleri, hainlere karşı birlik olmalıdırlar. Çünkü ihanet olmasaydı Kürdistan bağımsızlığına kavuşacaktı. Ben şimdi çok yaşıyım,

ve bütünlükten yana olmalarını diliyorum. Düşmanın yüzyıllar boyunca halkımızın bağrına ettiği bu gibi düşmanlık tohumlarının hala hayat bulmasına müsaade etmemeli. Hangi din ve mezhepten olursa olalım, ülkemiz birdir ve aynı halkız. Biz, parça parça edilmiş bir bütünü. Bu bütünlüğü fiilen de bizzat sağlayıp bağımsız, özgür bir vatan uğruna kanımızı ortaklaşa akıtmaktan kaçınmamalıyız.

Müslüman Kürt halkına ve din adamlarına da seslenmek istiyorum. Bu dava ortak davamızdır. Vatan namustur.

derliğinde gelişen mücadele hakkında bir diyeceğiniz var mı?

Pir Tahlo: Bu şanlı mücadeleye başarı temennilerim dışında söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum. Bu uğurda savaşıyan Kürdistan'ın bağımsızlığı için canını feda eden şehitlere, dağlarda kahramanca çarpışan APO'nun askerlerine ve şanlı önder APO'ya selam ediyorum. Bu mücadeleyi sonuna kadar desteklediğimi ve PKK'nin açtığı direniş bayrağı altında tüm halkımızı savaşa ve direnişe davet ettiğimi bir kez daha belirtmek istiyorum.

İSVEÇ'TE YAŞANANLAR

Palme cinayeti üzerine şimdiye kadar uzun yazdık. Gerçeklerin açığa çıkarılması için geniş belgeli açıklamalarda bulunduk. Bütün bunlarda da CIA, MIT ve SÄPO'nun ortaklaşa gerçekleştirdikleri Palme cinayetini aydınlatmaya ve gerçek katillerin yüzünü ortaya çıkarmaya çalıştık.

İsveç'te Palme cinayetine ilişkin olarak son günlerde yeni birtakım gelişmeler daha yaşandı. İki İsveçli yazar, bir basın toplantısı düzenleyerek ellerindeki belgeleri kamuoyuna açıkladılar. Sözkonusu belgelerde SÄPO'nun ve polisin cinayette oynadığı rol çok açık bir şekilde belirtiliyor. Bu konuda ellerinde kesin kanıtların bulunduğunu da belirtiyorlar.

Hatta SÄPO'nun cinayeti PKK üzerine yıkmak için, büyükü kadınlara bile başvurduğu gazetelere konu oldu. İsveç'in günlük gazetesi KVÄLL POSTEN bu konudaki haberi de geçtiğimiz aylar içerisinde de yayınladı.

Bütün bunlar da SÄPO'nun, olaydaki rolünü gizlemek için yeni girişimler peşinde olduğunu göstermektedir. Ancak, iki İsveçli demokrat bu oyunun daha fazla kamuoyunu etkilemesini engellemek için kitaba da dönüştürdükleri belgelerini bir basın toplantısı ile duyurdular.

Ortaya konulan kanıtlar, eski polis şefi Hans Holmer'in cinayet esnasında bulunduğu yer hakkında verdiği ifadesinin asılsız çıkması şüpheleri daha da kesinleştirdi. Ayrıca cinayet anında duyulmasına rağmen, olaydan 6 dakika sonrasına kadar polis herhangi bir harekette bulunmuyor. Bunlar ve daha birçok kanıt, polisin cinayetdeki rolünü açık olarak ortaya koyuyor.

Tüm ile açığa çıkmış olan bu gelişmeler karşısında, cinayette rol alanların gerçek kimliklerini belgeleyen yazılardan bir kısmını okuyucularımıza da duyurmak istiyoruz. İsveç muhabirimizin gönderdiği bilgiler ve basın toplantısına ilişkin açıklamaları aşağıda yayınlıyoruz:

“Polis izi”

● İki İsveçli yazar, Olof Palme cinayeti üzerinde çok yoğun kuşkularla durulan “Polis-izi” konusunda geniş bir kitle ve basın mensuplarının katıldığı bir basın toplantısı düzenlediler.

(Stockholm-Bxd):

İsveç Komünist Partisi -KPML(r)-'nin düzenlediği basın toplantısına katılan Sven Anér ve Lars Krantz. Her iki yazar yayınladıkları kitaplarında Palme'yi öldüren polislerin adlarını veriyorlar. İki polis memurunun adlarını verdikleri için haklarında soruşturma açıldı.

Yazar Sven Anér ile TV program yapımcısı ve yazar Lars Krantz, Palme cinayetindeki polis-izi üzerine kitleye de açık olan geniş basın toplantısı düzenlediler. Uzun süreden beri üzerinde kuşku ile durulan cinayette polis rolü konusu üzerinde, yazarlar görüşlerini açıklama gereğini duyduklarını belirttiler.

Yukarıda adları geçen yazarlar, bundan bir süre önce ana tema olarak Palme cinayetinde “polis-izi” denilen ve bu cinayete adları direkt olarak karışan bir grup kötü ün yapmış polis ekibi (Normalmopolisen) ve bu ekibe mensup aşırı sağcı ve Neo-nazist iki polis (Leif Tell, Thomas Piltz)'in başrolünü paylaştıkları birer kitap yazıp yayınlamışlardı. Kitaplarının adları şunlardı: Polis Sparet-Polis-İzi/Sven Anér ve Ett Verkligt Drama-Gerçek bir Dram/Lars Krantz.

Sven Anér, Polis-izi kitabında, polis ve diğer makamlarının cinayet üzerine önemli bazı bilgileri, yanlış-bilgilerdirme (desinformasyon) temelinde ele alıp yaymaya çalıştıklarını ispatlıyor. Örneğin yazar kitabında diyor ki:

“Olof Palme'yi yere ölü olarak deviren kurşunlar, 28 Şubat 1986 Cuma gecesinde, saat 23.21'in hemen bir iki saniye sonrasında patlıyor. Bu bilinen bir gerçektir. Fakat, sonra ne oldu? Ve NE ZAMAN oldu bu? Polis ve savcı makamları, iktidar ve diğer makamları, cinayetin hemen ardından alarm verdiklerini iddia ediyorlar. Fakat 10 tane kadar şahit, alarm verilene

kadar uzun zamanın geçtiğini söylüyorlar. Öyle ki tam bir gecikme, geciktirme sözkonusuydu. Ve bu gecikme tam altı dakika sürdü. Altı sihirli dakika. POLIS-İZİ'nin altı sihirli dakikaları.”

Bukonuda, seminere gelen, o on önemli şahitlerden en önde gelenlerinden biri Anna Hage adındaki genç bir kız —ki bu, Palme yere düşer düşmez, hemen ardından Palme'ye yaklaşan ve ona suni teneffüs yaptı-

SÄPO'nun Acizliği

Hepimizin bildiği gibi, İsveç polis teşkilatı SAPO PKK'yi karalamak için başvurmadiği kişi, kurum ve olay kalmadı.

Sahte senaryolar, uydurma hikayeler veya bilgiler, SÄPO'nun PKK hakkında hazırladığı 30.000 sayfalık raporun içeriğini oluşturur.

SAPO'nun “çağdaş” çalışma yöntemlerinin daha iyi bilinmesi açısından, İsveç'in günlük gazetelerinden KVÄLL POSTEN'in (Akşam Postası) 29.07.1988 tarihinde manşetten verdiği haberi, ilginçliğinden dolayı gazetemiz BERXWEDAN'a yazmayı uygun buldum.

Sözkonusu haberde, bir büyükü kadının aylarca PKK hakkında SÄPO'yu bilgilendirdiği ve bunun karşılığında 20.000 İsveç kronu aldığı belirtiliyor.

“Denize düşenin yılana sarılması” misali, SÄPO da her önüne gelene sarılmakta ve böylece bir yerlere varacağını sanmaktadır.

Hazır büyükü kadını bulmuşlarken, SÄPO bir de kendi kaderine baktırsa iyi olur...

Kopenhag'tan Halil

İki yazar toplantıda polis-izi'ni açıkladı. (Foto Berxwedan)

ran iki kızdan birisi—, seminer gününün gecesinde TV'nin Rapor haber programına çıkıp yazarlarla aynı görüşte olduğunu söylemesi, bu konuda ortaya çıkan gerçeklerin İsveçli geniş kitleler için daha da belirginlik kazanması demek oluyor.

Lars Krantz ise kendi kitabında, Sven Anér'in teorisini tamamlayan diğer başka gerçekleri dile getiriyor, Gerçek Bir Dram adlı kitabında. Hem de yazar, bu tamamlayıcı olaylar zincirinin bir halkasına kendi gözleriyle şahit olarak Sven Anér'i tamamlıyor. Lars Krantz'ın Gerçek bir Dram adlı kitabının arka sayfasında kitabın içeriğini yayımcı Conny Jacobsson, şu cümlelerle açıklıyor:

“Olof Palme'nin birkaç dakika önce vurulduğu yerden birkaç yüz metre uzaklıktaki bir belediye otobüsünde, birbirinden bağımsız ve ayrı iki şahit gördüklerini polise bildiriyorlar. İkisi de, bilinçlice şahitliklerini baltalayan SÄPO'ya çağırılıyorlar. Niçin?

TV programı yapımcısı Lars Krantz, o otobüste bulunduğu dair ispata zorlanıyor. Sonunda azar, kırıcılık ve yıkıcılıkta kötü ün yapmış bir polisi teşhis ediyor. Cinayet araştırmacısı

Hans Holmer ilgisiz davranıyor buna. Niçin?

Lars Krantz tedricen bir Kafka* (Kafka: 18. yüzyılda yaşamış bir romancı yazarın adı-Bxd.) karakterli dram içerisine çekiliyor. Öyle bir dram ki daha ilk safhasında çok önemli bağlantıları gizleyen gizem dolu bir cins.”

Ayrıca yazarın kitabının son bölümünde, bütün bu konudaki olayları tam açıklayabilmek için sorduğu 106 tane soru vardır. Bunlardan 38, 54, ve 64. sorular ise, PKK'ye yapılan çok yönlü saldırı ve komplolardan uyuşturucu kaçakçılığı anti-propagandası ile ilgili sorulardır. Yazar bu konuda şu soruları soruyor:

“38. Hans Holmer görevinden alındıktan sonra neden BM uyuşturucu uzmanı görevine getiriliyor?”

“54. Neden PKK'nin uyuşturucu ticareti yaptığı hakkındaki iddiaları araştırılıyor?”

“64. Neden Hans Holmer, Palme cinayeti araştırmasını yaptığında, uyuşturucu masasında görevli polisler ile işbirliği yapıyordu?”

73 ve 74'te ise yazar ardarda şu soruları soruyor:

“73. Neden İsveç hükümeti, Türkiye'den başka, dünyada tek

ülke olarak Kürdistan İşçi Partisi-PKK'yi terörist olarak damgaladı?”

“74. Neden, SÄPO 1 Mart 1986'dan Eylül 1987'ye kadar, PKK'nin bu cinayetin ardında olduğuna dair kasıtlı bilgi dağıttı?”

Ve şimdi de 13: “Neden Leif Tell ve Thomas Piltz adındaki polisler* (*Palme cinayetinde Polis-izi'nin “başrol oyuncularını”, cinayeti işleyen polisler olarak, adı geçenlerdir-Bxd.) şahitlerle yüzleştirilmediler?”

Ve şimdi de, Hans Holmer'i, bundan böyle sık sık konuşulmaya, tartışılmaya başladığı için sıkıştıran 47. soru:

“Neden alarm geldiği zaman Hans Holmer, Borlänge-polisine gidip oradan kendi ast polisleri ile ilişkiye geçip gereken bilgi ve talimatları vermedi?”

İşte bu soru, seminerde sadece Hans Holmer'in bu soruyla ilgisi üzerine derin bir araştırma yapan İsveçli Thomas Andersson tarafından açıklığa kavuşturuldu!

Yazar Sven Anér ve Lars Krantz gibi, Thomas Andersson da meseleye derinlemesine girişmiş bir antusiast idi; Hans Holmer'in cinayet gecesi ve arifesinde sömestr tatilinin son günlerini geçirdiğini iddia ettiği Borlänge şehrinin Skandic Hotel'inde kaldığını söylemişti. Hatta Palme'nin ölümünü radyo ve gazetelerden değil de, otelin resepsiyonundan öğrendiğini söylemişti. Ama Andersson seminere basın mensuplarına okuduğu ve anlattığı raporunda ise, “Bu konuda söyleyebileceğim tek şey Hans Holmer'in yalan söylediğidir” dedi. Hans Holmer'in kaldığı otelin personel ve resepsiyonisti ile görüşüğünü ve “O gece Emniyet Genel Müdürlüğü (Hans Holmer'in) bu otele kaldığını kimse söyleyemez. Çünkü böyle bir birisi burada kalmamıştır” cevabını, hem de üst üste defalarca sormasına karşılık aldığını belirtti. Seminer, basın mensuplarının değişik kişilerle röportaj yapmasıyla son buldu.

İki İsveçli yazarın basın toplantısına çağrıları

“Hükümet Kürtlerden Özür Dilemeli”

“PKK izi” veya “Kürt izi” denildiğinde aynı yere varılıyor. Kaç tane İsveçli ayrı ayrı Kürt parti ve örgütlerini tanıyor? Kaç tane İsveçli gerçekten kendi kendine bu konuda bilgi edinebiliyor ve PKK'nin söylendiği gibi gerçekten tehlikeli ve terörist olduğunu kendisi öğrenmeye çalışıyor? Kürtler hakkında yapılan haksızlıklar bir spekülasyonculuk temelinde, içimizde bilinmeyene ve tanınmayana duyduğumuz korkudan ibarettir.

(...)

Kürtler suçlananların mühürünü yemiş. Bu onların alınlarına kıskırtıcı bir politika sonucu yapııştırılmıştır. Fakat şimdi öyle peşinen Kürtleri hükmedenlerin, kendilerinin bu mühürü yıkayıp temizlemeleri zamanı gelmiştir. Hükümet mutlaka Kürtleri temize çıkarmalıdır!

(...)

Hukuk güvenliği sözkonusudur

Eylemimizle, Ebbe Carlsson-

skandalının yanı sıra, daha da bir belirginleşmiş ve meydana çıkmış bir sorun olan, mültecilerin ve yabancıların hukuk güvenliğini sorunları konusundaki durumu daha da bir açıklığa kavuşturmayı hedefliyoruz.

İsveç'te, İsveç vatandaşı olmayanlar için, bir karabulut gibi gezen terörizm kanunu denilen ve bütün normal hukuk güvenliğini oyun dışı bırakan bir durum sözkonusudur. Bu, herhangi bir hukuki işlem gerçekleşmeden ve hatta sanık ve suçlananların kendilerini savunmaya bile imkan bulmadıkları bir şekilde uygulanıyor. Bu kanunlar demokratik bir toplum için geçersiz ve uygunsuzdur.

9 Kürt gizli suçlamalarla terörist olarak damgalandılar

Dört yıldan beridir ki bu terörizm kanunu maddeleri PKK-sempatizanları olan 9 Kürt için uygulanıyor. Onlara yöneltilen suçlamalar o kadar gizlidir ki, avukatları bile onları savuna-

bilmek için yapılan suçlamaları okuyamıyor. Sadece hükümet ve SÄPO'nun bilgileriyle bu 9 Kürt, aşırı tehlikeli olma iddialarıyla damgalanmışlardır. Bu terörizm suçlamalarına uğrayanların dedikleri ve savunmalarının doğru-dürüst tercüme edildiklerini dahi kimse bilemiyor.

Basında PKK'nin İsveç'te “Partiden ayrılma” vurduğu ve aynı zamanda belki Başbakan Palme'nin ölümüne adı karıştığı iddia ediliyor. Bunlar çok kaba ve defalarca tekrarlandığından dolayı da artık halkın gerçekler gibi algıladıkları suçlamalardır. Bunlardan hiçbirisi dahi ispatlanmış değildir. Eğer gerçekten denildiği gibi, bu 9 kişi o kadar tehlikeli olsalardı, şimdi çoktan hapis cezasına çarptırılmış olmalıydılar. Fakat bu, hiçbir adliye ve mahkeme salonunda onların suçsuzluklarından bu kişilere uygulanmamıştır. Eğer bu 9 Kürt üzerinde adi bir suçluluk bulunsaydı, bunlar mahkum edilme-lydi...

Federal Alman Yönetiminin Saldırılarına Yurtseverlerin Tepkisi

Yaklaşık 1 yıldan bu yanadır, süren saldırılar karşısında yurtsever Kürdistanlı emekçiler, tepkilerini sık sık dile getirmekteler. Mücadelelerine yönelen saldırılar karşısında kararlılıklarını dile getiren yurtseverlere karşı, Alman polisi yeni saldırılar düzenlemektedir.

Bu saldırıların bir örneği de geçtiğimiz haftalarda Frankfurt'ta yaşandı. Alman polisi, yurtseverleri tutuklamış, içlerinden bazılarını ağır şekilde yaralamıştır. Polisin bu anti-demokratik tutumuna doktorlar da karışmış ve yeminlerini çiğneyerek yaralı yurtseverlere bakmamışlardır.

Ayrıca yurtseverler, konuya ilişkin kamuoyunu bilgilendirmek amacıyla düzenledikleri basın toplantısına da basın mensuplarının katılmasını, polisler aldıkları direktif sonucu engellemişlerdir.

Bu konuda gazetemize, bizzat olayı yaşayan yurtseverler mektup gönderdiler. Bunların bazılarını yayınlıyoruz. Bu mektuplar, Alman polisinin tutumunu daha açık bir şekilde gözler önüne sermektedir.

Alman Polisi Bizi Yıldırmaya Çalışıyorsa Yanılıyor

20 Eylül günü, biz Kürdistanlı emekçiler kendi aramızda bir eylem kararı aldık. Eylemimizin amacı faşist Irak rejiminin Kürdistan halkına karşı giriştiği katliamları protesto etmektir. Eylemi, Frankfurt-İrak Hava Yolları bürosu önünde gerçekleştirdik.

20 yurtseverdik ve aramızda bayanlar da vardı. Söz konusu eylem alanına girer girmez polis ve özel komando timlerinin saldırısına uğradık. Bu olayda üçü ağır olmak üzere tüm eylemciler yaralandılar. Polisin tutumu karşısında slogan attığımız için ellerimiz kelepçelenerek tutuklandık. Üstümüz arandı, bizde bir iğne bile bulunmadı. Para cüzdanlarımızın içine bile baktılar. Nezaretteyken bile polisin baskıları devam etti. İfadelerimizi özel yetiştirilmiş sivil istihbaratçılar aldılar. Bize; özel yaşamımızdan, aile geçimimize ve örgütsel ilişkilere kadar sorular sordular. Özellikle de üzerinde en çok durdukları nokta, PKK'nin ne yaptığını ve bizim PKK ile ilişki düzeyimizdi. Biz ise, ısrarla PKK'nin Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine öncülük ettiğini, PKK'nin Kürdistan dağlarında savaştığını ve böylelikle bir davaya maddi ve manevi destekte bulunduğumuzu, düzeyimizin yurtseverlikle sınırlı olduğunu belirttik. Polis ise, PKK'nin bir savaş örgütü olduğunu tekrarlayarak, PKK'nin Almanya'da bulunduğunu ve bu konuda da ellerinde delillerin var olduğunu ısrarla belirtti. Biz de, PKK'nin Kürdistan'da savaştığı konusu üzerinde ısrarla durduk. Ve, "Ülkenizde demokrasiden bahsediyorsunuz. Sizlerin verdiği silahlarla kadınlarımız, çocuklarımız katlediliyor, bu tutumunuzu da protesto ediyoruz. Halkımıza karşı kendi yasalarınızı da çiğniyorsunuz. Bununla sömürgeci Türk devletini mi kurtarmaya çalışıyorsunuz" şeklinde ifade vererek polisleri yükledik. Polis

ise, "Biz de Kürt halkının özgürlüğünden yanayız, ama elimizden bir şey gelmez... Bak sen gençsin, aldığın aylık ancak ailenin geçimine yetiyor. PKK-ERNK sana para veriyor mu? Vermiyor! Diyelim savaşmaya gittin veya gönderdiler, çocuklarının, ailenin geçimini kim sağlayacak? Biz de o zaman alır onları sınır dışı ederiz. Sana tavsiyemiz bundan vazgeç" dediler.

Evet, Alman polisi, Türk sömürgeciliğini kurtarmanın can havliyle bu kadar alçalabiliyor ve bizi tilki politikasıyla mücadelemizden alıkoymaya çalışıyor. Vatanımız Kürdistan, emperyalistlerin korkulu rüyasıdır. Şanlı partimiz PKK önderliğinde gelişen ulusal bağımsızlık savaşımımız, açık bir tarzda dostu da, düşmanı da gözler önüne kimlikleriyle ortaya çıkarmıştır. Bunun içindir ki, işbirlikçi hainler, Türk sömürgeciliği ve emperyalizm kol kola vererek mücadelemize saldırmaktadırlar. Ama her şeye rağmen, bu güçler şunu çok iyi bilmeliler ki, tüm saldırı ve komploları haklı davamız karşısında yenilmeye mahkumdur.

Yaşasın ulusal önderimiz APO!

Frankfurt'tan Ziya

Yurtsever Emekçi Halkımıza!

Federal Alman Cumhuriyeti ve polis gücü bir yıla yakındır halkımıza yönelik saldırılarına çeşitli yönleriyle devam etmektedir. Bu saldırılarla, ulusal kurtuluş mücadelemizin öncü gücünü "terörist"likle damgalamak istemektedir. Saldırıların bunlarla da sınırlı tutmamanı Federal Almanya, Avrupa'da yaşayan halkımızın ulusal kurtuluş mücadelemize olan maddi-manevi desteğini engellemeye çalışmaktadır.

Partimize ve halkımıza yönelik gerçekleştirilen bu saldırıların amaçlarını hepimiz çok iyi bilmekteyiz. Bu saldırılar ne ilk ve ne de sonucudur. Halkımı-

za ve Partimize yönelik geliştirilen saldırılar karşısında tüm Kürdistanlı yurtseverler, partimiz PKK, cephemiz ERNK saflarında daha da kenetlenerek görevlerine dört elle sarılmalıdırlar. En temel görevimiz budur. Düşman saldırıları ve provokasyonları öfke ve kinimizi daha da bilemeli ve zafere olan inancımız daha da kökleşmelidir.

Son olarak, Frankfurt'ta polisin sergilediği tutum, biriken bir kinin sonucudur. Bunlar, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimine tahammül edemiyorlar. Bu eylemde Alman polisi, bu ruhla savunmasız insanlarımıza saldırdı. Bununla provokasyon yaratarak, yurtsever Kürdistanlıları sindirmek istedi. Bu saldırı değil yurtseverleri sindirmek, düşmanlarımıza karşı olan kin ve öfkemizi bin kat daha arttırdı. Bizlere düşen görev, Partimiz, Cephemiz ve Ordumuzu daha fazla, hem de düşmana inat daha fazla maddi ve manevi olarak desteklemek ve beslemektir. Bütün eylemlere daha sıkı sarılalım ve halkımızın varlığına müssallat olanları daha da kahredelim.

Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden provokasyon!

Zafer direnen ve savaşan halkımızın olacaktır!

Yaşasın Partimizin mimarı Ulusal Önder APO!

Frankfurt'tan Yılmaz

Demokrasinin Havarisi Kesilen Alman Yönetimi, Anti-Demokratiktir

Frankfurt'ta gerçekleştirmek istediğimiz protesto eylemine saldıran Alman polisi ve özel tim güçleri, kanun ve yasalarını ayaklar altına alarak bizlere saldırdı. Üç yurtsever ağır yaralandı. Tutuklanan tüm diğer yurtseverler de dayak ve joplamalardan nasibini aldılar.

Olayın ikinci gününde, duruma ilişkin basın toplantısı düzenleyecektik. Bütün basın haberdar edildi ve toplantıya katılacaklarını belirttiler. Ama basın toplantısına hiçbir basın mensubu gelmedi. Daha doğrusu bırakılmadılar. Demokrasinin havarisi kesilen Federal Alman Cumhuriyeti'nin ne denli bir demokrasi havarisi olduğu ortaya çıktı. Olayın en ilginç yanı da şudur: Olayda ağır yaralanan bir yurtseverin, hastaneye kadar giden Hürriyet muhabiriyle görüştürülmemesiydi.

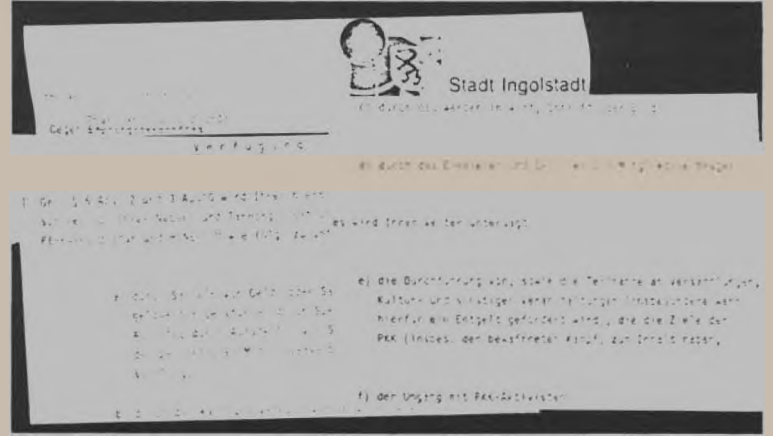
Öte yandan hastaneye kaldırılan ve ağır yaralı olan yurtseverlere anında tıbbi müdahalelerin yapılmamasıydı. Aradan iki-üç saat geçtikten sonra yurt-

severlerin tedaviye alınmaları karşısında doktorlar; "Bırakın akılları başına gelsin" demeleri, aslında tıpdünyası açısından acınacak bir durumu ortaya çıkarmaktadır. Sözde Hipokrat yemini eden bu şahısların bu sözleri safetmeleri ve üstünkörü

bir müdahaleyle anında taburcu etmeleri neyle açıklanabilir?

Hiçbir saldırı ve provokasyon ulusal kurtuluş savaşımızı durduramaz!

Olayda tutuklanan bir yurtsever
B. Engin

Alman Yabancılar Polisi Amacını Açıkladı: Kürtler, Kürt Olduklarını Kabul Etmesin

Almanya'nın Ingolstadt şehrinde, yabancılar polisi bir yurtsevere, 16.09.1988 tarihli bir mektup gönderdi. Mektubun içeriğinin bir bölümünü yayınlıyoruz. Ancak, bu mektup üzerine kısa birkaç şey belirtmek istiyoruz.

Ingolstadt Yabancılar Dairesi, Almanya'nın demokratik bir ülke olduğunu söylediği mektubunda, insan haklarının 1. maddesi olan düşünce özgürlüğüne kelepçe vuran bir karar aldığını da belirtiyor. Böylesine demokrasi ile çelişen karar örnekleri çok az ülkede rastlanılır cinstendir. Bir yandan kültürel faaliyetler bile engelleniyor, öte yandan "demokratik bir ülke"den bahsediliyor.

Faşist TC mahkemelerinde bile devrimci tutukluların büyük bir direniş pahasına kazandıkları Kürtçe konuşma hakkı, Federal Almanya'da ülkesinin bağımsızlığı için yüreği atan yurtseverlere yasaklanıyor. Evinde bir poster, bir kitap bile bulundurması yasak.

Ingolstadt Yabancılar Dairesi çağımızda demokrasiye yeni bir tanım getirdiği ve Hitler'in toplu kitap yakma geleneğini, kitap düşmanlığı biçiminde sürdürdüğü için, faşist ve sömürgeci güçler tarafından terrik yağması gerekir. Bu kitap ve kültür düşmanlığını söz konusu daire Evren'den teşekkürler almak için yapıyorsa, yakında Evren, kapılarına kadar geliyor, herhalde onları da unutmaz. Bu, daire eskiden beri Kürt yurtseverlerine karşı düşmanlık yapan bir dairedir. En son marifeti ise, bu mektuptur.

KARAR

1- Yabancılar Kanununun 6. maddesinin 2. ve 3. bölümleri gereğince, sizin PKK'yi ve onun yan örgütleri ile gizli teşkilatları olan ERNK, HRK, Feyka-Kürdistan ve Hunerkom'u aşağıdaki şekilde desteklemeniz yasaklanmıştır.

a) Mektupla yapılan çağrılarla, açık çağrılarla, yardım

kutuları vasıtasıyla veya kişisel olarak caddelerde ve evleri ziyaretlerle para ve bağış eşyaları veya bağış yerine geçecek değerleri toplamanız.

b) Enformasyon materyallerini almanız ve satmanız.

c) Sözlü, yazılı veya resimli propaganda yapmanız.

d) Üyelik aidatı toplamanız ve vermeniz.

Aynı şekilde;

e) PKK'nin hedeflerini (özellikle de silahlı mücadeleyi) dile getiren toplantılara ve kültür ve diğer gecelere (özellikle bedel karşılığında olanlara) katılmanız veya bunları örgütlemeniz.

f) PKK'nin aktif üyeleri ile ilişkileriniz.

PKK'den ve onun üyelerinden, Federal Almanya Cumhuriyeti'nin iç güvenliğine yönelik büyük tehlikelerin geldiği tesbit edilmiştir. Sizin durumunuzda ise, sizin bu örgütlere üye olduğunuz veya onları desteklediğiniz tahmini olduğundan, size karşı yabancıların hakları temelinde bazı önlemlerin alınması acil bir zaruriyet haline gelmiştir. PKK, Yabancılar Kanununun 6. maddesinin 2. ve 3. bölümleri kapsamına alınmış bulunan bir örgüttür. Bu durumda PKK, Federal Almanya Cumhuriyeti anayasasının temel prensiplerine ve özgürlükçü demokrasi ilkelerine kesinlikle uymayan bir örgüt olmaktadır.

Aynı şekilde, bu önlemler hukuk devleti prensiplerini, temel hakları ve ulusların haklarını da zedelememektedir.

Kamuoyu çıkarları açısından bu kararın etkilerinin hemen hayata geçmesi için, emrin hemen uygulanması bir gereklilik idi. Aksi takdirde, yasaklanmaya çalışılmaları devam edecekti ve bu kararın da hiçbir ifa edici anlamı olmayacaktı. Bu kararların hemen uygulanmaması durumunda, Federal Almanya Cumhuriyeti'nin yüksek çıkarları zarara uğratılacaktı.

İmza
Şehir İdaresi memuru
Wagner

Impresum:
M. Atar
Göttlinger Chaussee 75
3000 Hannover 91

Yanışma Adresi:
Berxwedan
c/o Feyka-Kürdistan
Postfach: 15 31
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG. - Bonn
Konto Nr.: 12 05 24 21 00
BLZ: 380 101 11

Avustralya 3.00 \$
Avusturya 18.00 s.
Belçika 60.00 bfr.
Danimarka 8.00 dkr.
Fransa 6.00 ff.

Hollanda 3.00 hfl.
İngiltere 0.80 £
İsviçre 6.00 skr.
İsviçre 2.50 sfr.
Norveç 10.00 nkr.

Venceremos (zafer) türkülerini ile sokağa dökülen Şili halkı, yoğun bir propaganda çalışmasının ardından referandumda Pinochet'e hayır dedi. Referandumda %54 Hayır, %46 ise Evet çıktı. 5 Ekim günü, yapılan referandumda hayır çıkması, Pinochet'in kendi görev süresini 8 yıl daha uzatmasına hayır demek oluyor. Pinochet görev süresini 8 yıl da-

Şili Halkı Pinochet'e Hayır Dedi

bu faşist diktatöre karşı kazanmış oldukları zaferi kesin bir sonuca ulaştırmak için yaygın gösteriler yapıyorlar. Sokaklarda onbinlerce kişinin katıldığı gösteriler, yer yer polislin müdahalesi ile çatışmaya dönüşüyor. Halk, polislin saldırılarına karşı koyuyor ve çatışıyor.

Pinochet'in görev süresi dolana kadar devlet başkanlığı görevinde kalacağını açıklaması, halkın yoğun tepkilerine neden oluyor. Sokaklarda Pinochet aleyhtarı sloganlar atılıyor, bu faşist diktatörün resimleri yakılıyor. Gösterilerin özellikle de başkent San-

tiago'da yoğunlaştığı bildiriliyor. 1973'den bu yana Şili'de egemen olan General Pinochet, ülkeyi tam bir vahşet ortamına çevirdi. Bu yılda darbe ile Allende'yi devirerek iktidara gelen Pinochet stadlara insanları doldurarak, katliamdan geçirdi. Yüzbinlerce insan katledilirken, yüzbinlercesi de ülkeden sürgün edildi. Kısaca, Pinochet'in diktatörlüğü altında halka nefes bile aldir-

matı. 15 yıllık diktatörlük sonucunda Şili halkı tarihinin en karanlık yıllarını yaşadı. Şili'nin adı ise insan haklarının en fazla çiğnendiği ve ayaklar altına alındığı ülke olarak ortaya çıktı. Pinochet, bu kanlı diktatörlüğünü 8 yıl daha uzatmak için referandumda gitti. Çoğu gözlemci bunu kendi kuyusunu kazmaya da benzetti. Tıpkı Türkiye'de faşist rejimin içersine düştüğü yanlış gibi. Halk kitleleri ellerine geçen her fir-

ha uzatmak için referanduma başvurmuştu. Halk kitleleri tüm baskı ve aldatmalara rağmen, referandumda %54'lük bir Hayır oyu verdi. Böylece Pinochet'in görev süresinin 8 yıl daha uzatılmasını kabul etmedi.

Her ne kadar, referandumda Hayır oyu çıksa da Pinochet'in görev süresi 1990 Mart'ında doluyor. 1980'de kabul edilen faşist anayasada Pinochet'in görev süresi 1990

olarak belirlenmişti. Referandumda yenik çıkması ardından Pinochet, görev süresi dolana kadar devlet başkanlığını sürdürceğini açıkladı.

16 partinin oluşturduğu demokratik muhalefet grubu ise, Pinochet'in halk oylamasında yenildiğini ve bu nedenle devlet başkanlığı görevinden hemen ayrılmasını istiyorlar. Onbinlerce kişinin katıldığı protesto gösterilerinin sloganı "Pinochet defol"dur. Halk kitleleri referandumda,

madı. 15 yıllık diktatörlük sonucunda Şili halkı tarihinin en karanlık yıllarını yaşadı. Şili'nin adı ise insan haklarının en fazla çiğnendiği ve ayaklar altına alındığı ülke olarak ortaya çıktı.

Pinochet, bu kanlı diktatörlüğünü 8 yıl daha uzatmak için referandumda gitti. Çoğu gözlemci bunu kendi kuyusunu kazmaya da benzetti. Tıpkı Türkiye'de faşist rejimin içersine düştüğü yanlış gibi. Halk kitleleri ellerine geçen her fir-

Allende'ye Karşı CIA'ye Savaşı

Pinochet diktatörü 11 Eylül 1973'te Sosyalist Devlet Başkanı Allende'yi kanlı bir darbe ile devirerek, iktidara geldi. Pinochet'i darbeye CIA'ye hazırladı. Bu süreçte gelinceye kadar, CIA'ye Allende'ye karşı iç karışıklıkları alabildiğine körükledi.

Allende, 1970 yılında yapılan genel seçimlerde devlet başkanlığına seçildi. Sosyalizmi barışçıl yollardan uygulama çabasında olan Allende, 1971 yılında işletmeleri devletleştirmeye başladı. İlk önce bakır madenleri millileştirildi. Allende'nin bu girişimlerine karşı CIA ve ITT (Uluslararası Telefon ve Telgraf Şirketi), ülke içerisinde karışıklıkları körüklemeye başladı.

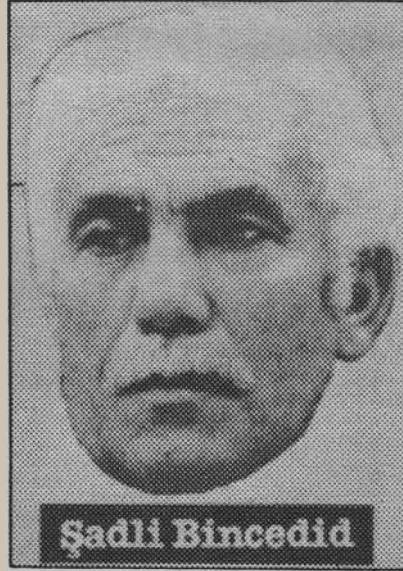
CIA ve ITT ülke içerisinde, karışıklıkları arttırırken, aynı zamanda, ordu içinde Allende yanlısı subaylar katledilmeye başlandı. Yine, buna paralel olarak ordu içerisinde darbe girişimlerine hız verildi. İlk darbe girişimi 1972 yılında General Canales tarafından yapıldı. Aynı yıl ABD Hava Kuvvetleri Komutanı General Ryan Şili'ye giderek, Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanları ile bir toplantı düzenledi. Darbe için ortam hızlanmıştı. Aynı zamanda, CIA ve ITT'nin körüklediği iç karışıklıklar artmaya başladı. Grevler, siyasal cinayetler ülkeyi tam bir kargaşa ortamına sürükledi. Böylece darbe için koşullar hazır hale getirildi.

11 Eylül 1973 tarihi geldiğinde darbe başlamıştı. Pinochet, Başkanlık Sarayına doğru harekete geçti. Başkanlık Sarayına saldıran Pinochet, Allende'nin teslim olmasını istedi. Allende ise, "Sizin gibi hainlerle pazarlık yapmam!" diyerek, elindeki sten tabanca ile darbecilerle sonuna kadar çarpıştı. Allende bu çarpışma içinde, onurluca ölmesini bildi.

Gerçi, Allende barışçıl yollardan sosyalizme geçme tezinin kurbanı olmuş, ama hainlere teslim olmayacak kadar yürekli davranmasını bilmıştır. Ama şimdi, Türkiye'de kendilerine komünist adlar takan, ihanetçiler, adeta kuzu kuzu kendilerini teslim ediyorlar. İşte, Şili solu ile Türk solunun benzerlikleri arasında birbirlerinden ayıran bir fark budur. Allende sonuna kadar faşist cuntaya karşı çarpışma ve çatışmada şehit düşme onurunu gösterdi. Ama, Türk solu, dışarda olmasına rağmen, kendisini faşist rejime teslim etme acizliğini ve ihanetini gösteriyor.

Bu bakımdan, Allende deneyinde dersler çıkarırken, bu husus gözönünde bulundurulması gereken bir husustur. Allende belki, istediği biçimde bir sosyalizme ulaşamadı; ama onurluca ölmesini bildi.

CEZAYİR'DE HALK PAHALILIĞA KARŞI AYAKLANDI

Cezayir Devlet Başkanı Şadlı Bincided, 1979 yılında bu göreve seçildi. Ulusal Kurtuluş Cephesi (FLN) saflarında, Fransız sömürgecilerine karşı verilen savaşa da katılmış olan Şadlı Bincided, bir çiftçi ailesinin oğludur. Ulusal reformlara gideceğini açıklayan devlet başkanının olayların önünü alıp alamayacağı merak konusu.

Cezayir hükümetinin bu ay başında gıda ve giyim eşyalarına zam yapması halkın sokaklara dökülmesine yol açtı. Halk kitleleri, başta başkent Cezayir olmak üzere, bütün ülkede sokağa dökülerek, zamların geri alınmasını istedi.

10 güne yakın bir süre, yoğun bir çatışma şeklinde devam eden ayaklanmada, şimdiye kadar 200'e yakın kişinin öldüğü bildirilmektedir. Hükümet en son yaptığı bir açıklamada, ülke çapında ulusal bir reforma gidileceğini belirtti.

Cezayir ekonomisi, özellikle de son dönemlerde ağır bir bunalım yaşamaya başladı. Enflasyon oranı yükseldi, pahalılık artmaya başladı. Halkın yaşam standartı giderek düşmeye başladı. Zam-

lar, bu konuda adeta bardağı taşıran son damla oldu. Zamların açıklanması ile birlikte, halkın sokaklara dökülmesi birlikte geldi. Olaylar 10 güne yakın durulmak bilmeyen bir tempoda gelişti. Son günlerde bir hafifleme gözlenirse de tümünden durulduğu söylenemez.

Cezayir'de halkın bu şekilde sokaklara dökülmesi, ömemli bir olaydır. Türkiye'de bugün yüzde binleri aşan bir zam olmasına rağmen, kitlelerden böylesi bir tepki gelmiyor. Bunun nedenleri tabii ki Türk egemenlik sistemi ve solun gelişim tarzında yatıyor. Yoksa şimdi Cezayir'de olan olayların çok daha fazlası burada yaşanırdı. İşte Cezayir'deki halk ayaklanmasının öğrettiği bir ders de budur.

Yunanistan ordusundan emekli olan general K. KOSTANTINIDI, Kürdistan Ulusal Direniş Savaşı, Türk sömürgeciliğinin savaş karşısındaki durumu ve Kürdistan'daki uygulamalarını içeren değerlendirmesinin ikinci ve son bölümünü bu sayımızda yayınlıyoruz.

— III —

KÜRDİSTAN DAĞLARINDA ORDU KOMUTANLARI EZİLİYOR

Türk ordusu, Kürt direnişinin gücünü ve kendi zayıflığını, güçsüzlüğünü itiraf etmek zorunda kalıyor. Kürt direnişini karalamak için de yoğun çaba sarfediyor.

“İSTH. 7130 337-85/440 Emirname. 6.8.1985. 7. Kolordu Komutanlığı.

1. Kürt direnişçileri, örgüt gücünün dışında özel bilgi alma durumundadır. Bu durum da gösteriyor ki, örgütün her yerde adamı vardır ve her yerde bilgi alma durumundadır. Yaptıkları eylemler de gösteriyor ki, bölgeyi ellerinde bulunduracak durumdadır. Çeşitli insanlarımıza ajan ve hain diyerek rahatça eylem yapıyorlar. Burada yine şunu da belirtelim ki, Yüksekova'daki askeri araçlar hakkındaki bilgilere bile sahip olmaları da gösteriyor ki, çok sağlam.”

BÜYÜK YARALAR

Türklerin karakteristik karalama ve çamur atmaları Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)'na karşı hazırladıkları kitaptan da anlaşılıyor. Kitabın güvenlikle ilgili dokuzuncu sayfasında şunlar yazılıyor:

“Bölücü örgüt özellikle bölge halkını kazanmaya çalışıyor. Amacına ulaşmak için bunu yapıyor. Çünkü, halkı kazanmayan bir hareketin başarıya ulaşması mümkün değil. Herkes biliyor ki, halk “su”, kötü güçler “balık”tır. Bunun için savaşçılar çok dikkat ediyorlar. (Bunlar Mao'nun gerilla savaşında kullandığı yöntemlerdir.)

1- Balığı yakalama,
2- Suyu değiştirme ve balığı yaşayamaz hale getirme,
3- Balığı sudan çıkarma.”
Yukarıda da anlaşılabileceği gibi Türklerin asıl amacı, Kürt halkını kazanmak; ikincisi, ordunun gerillalara karşı savaş kazanması; üçüncüsü ve en tehlikelisi ise, halkı göçe zorlayarak “mecburi iskan”la Türkiye'nin batı kesimine sürmektir. Bununla gerillaya olan destek önlenecektir. (Balığı sudan ayırmak.)

Türkler, Kuzey Kıbrıs'ta Türkleştirmeye çalışıyorlar. Kürdistan'da ise katliam yapıyorlar. Fakat Kürdistan'daki savaş Türk devletinin pis yüzünü ortaya çıkarmaktadır. Türk ordusu, Kürtlerle girdiği savaşta büyük yaralar almıştır. Bunun için faşist yönetim, çıkış kapısı aramak zorunda kalmıştır. Buna rağmen, Türk rejimi doğru bir çıkış bulamıyor. Bunun için Davos'u kurtarıcı gibi gördü ve hiçbir zarara uğramadan Yunanistan'la ilişkilerini düzeltme yoluna gitti.

Son iki yılda, Türk ordusunun özel güçleri Kürt geril-

laları (ARGK) ile girdikleri savaşta büyük bir fiyaskoya uğradılar. Türk basınının her gün acıyla yazdığı gibi Türkiye'nin aleyhine gelişen savaşta ortaya çıkan kayıpların şimdiden hükümetin suçlanmasına yol açmıştır. Buna bağlı olarak “Pınarcık olayı”nın meclise getirildiği ve hükümetin, PKK karşısında yetersiz kaldığına ilişkin tartışmalar yoğunlaşmış ve hükümetin istifasının istenmesine kadar gidilmiştir. Türk ordusu, gerillalara karşı komada zorlandığı için Türk devleti, NATO ve AET'den yardım isteminde bile bulundu. Davos anlaşmasına gidilmesinin en temel nedeni, Türk devletinin Kıbrıs'taki askerlerini çekerek Kürdistan'a göndermesidir. Bu olasılık imkansız da değildir ki! Ama yine de Evren ve Özal'ın yaptığı basın açıklamalarında “kanımız yerde kalmayacak”, “onları ezeceğiz” vb. gibi sözleri Türk yönetiminin panik ve sinir bozukluğunun göstergesi olmaktadır.

ÇIKMAZ SAVAŞ

Geçen yıl Diyarbakır'da 7. Kolordu Komutanlığından Ali Ulver yaptığı basın toplantı-

sında; “Türkiye'nin Güneydoğu'sunda gerilla savaşı var. Amerika, Vietnam'da gerilla savaşıyla bir türlü başa çıkamadı. Türkiye bugün çıkmaz bir savaşın içindedir. Bizim ordumuz düzenli savaşa göre eğitilmiştir. Amerika'nın Vietnam'da yaşadığı zorlukları yaşıyoruz.” (Milliyet, 30.6.1987)

Evren'in Washington ve Londra'ya yaptığı gezilerde, muhtemel bu ülkelerden Türk ordusu için yardım istiyor. Çünkü Kürdistan, NATO'nun savunması için büyük bir öneme sahiptir. NATO topluluğu, Kürt katliamını görmemezlikten ve duymamazlıktan gelebilir. Fakat yarın “karagöz yaşları” dökecekler. Türk kılıcının yaptığı bir halk katliamını o zaman görecektir. Nasıl ki süper güçler, gerilla savaşına karşı çıkmazsa girdilerse, Türkiye de Kürdistan'da bu çıkmaza girecek.

Bu konuda M. Ali Birand şunları yazıyor:

“Ordunun gerilla savaşına girmesi ve bölge halkının askere teslim edilmesi büyük bir yanlışlıştır. Ordu savaşın çekilmesi ve ordunun eğitimi şu durumda başarı kazanmasına elverişli değildir.” (Milliyet, 28.6.1987)

Bütün bu gerçekler gösteriyor ki, Türk ordusu, ARGK karşısında büyük bir fiyasko içine girmiştir. Bizdeki iç savaş döneminde olduğu gibi Kürdistan'daki köy korucuları devrimci ve demokratların hedefine uğramış durumdadır.

—IV— KÜRTLER, EVREN'İN SİYASETİNİ VE EKONOMİK POLİTİKASINI BOŞA ÇIKARIYOR

Türk sömürgecileri 1985'te köy koruculuğunu örgütlemeye başladılar. Fakat Kürt halkı ve gerillalar hemen harekete geçerek, bu güçlerin sömür-

gecilerin ajanları durumuna gelmelerini engellediler. Ve bunlardan çoğu silahlarını geri teslim ettiler. Güvenlik güçleri etkisiz durumda kalınca, meydana yalnız

“özel timler” kaldı. Fakat bunlar da gerektiği gibi görevlerini yerine getiremez duruma düştüler. Açıkçası, ulusal kurtuluş hareketine karşı sonuçsuz kalıyorlar. Kontr-gerillaları “Türkiye'yi parçalamak isteyen güçleri ve çeşitli amaçları ortaya çıkarmak için harekete geçirildiler. Böylece o bilinen “Türk ordusunun yenilmezliği” sloganları yerle bir edildi. Bu yüzden, askeri rejim ordunun belkemiği olan güçleri harekete geçirerek çok sert yöntemler uygulamaya çalışıyor. Evren cuntası 1980 yılında yönetime el koyarak, yönetimi sivil rejime teslim etmemesinin bedelini ödemeye başlamıştır. Bundan dolayı şöyle diyor.

“Eğer ben gidersem, sizler de gidersiniz.”

BIRAKIYORLAR

“Görev bırakmalar birbirini takip ediyor. ‘Köy korucuları’ zor durumda. Eruh ve Şırnak'ta bir bütün olarak ve Siirt'teyse 30 kişi istifa etti.” (Milliyet)

“PKK'nin hedefi askeri araç ve gereçler.” (Milliyet)

“Bir hafta içinde altı saldırı.” (Milliyet)

“Türkiye-Irak arasındaki petrol boru hattı tehlikede.” (Hürriyet)

“PKK, şimdi de şehirlerde.” (Hürriyet)

“36 ayda 531 ölü.” (Hürriyet)

“PKK, köy telefonlarını kullanıyor.”

“PKK'dan demiryollarına mayın döşemesi. 1 hafta içinde 3 sabotaj.”

“Kana doymuyorlar. PKK'den 2 tuzak daha.”

“9 korucu silahlarını PKK'ye teslim etti.”

“3 kamyonu yaktılar.”

“G. Antep, Mardin ve Urfa arasında 1200 TIR kayboldu. Bermuda üçgeni.”

“700 olay, 542 ölü.”

“Glap'ın taktiklerini örnek alıyorlar.”

Hemen her gün bu ve buna benzer haberler gazetelerde yer alıyor. Ama Ankara'nın katliamlar hakkındaki sessizliği sürüyor.

“İSTH. 7130.6-86/259. TKK önlem alma talimatına göre:

1. Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nden olan askerler tehlikeli yerlerde nöbet tutmayacaklar. (Cephanelik vb.) Eğer bu bölgelerde zorunlu durumlarda askerin nöbet tutması gerekiyorsa, nöbet tutacak askerin yanına bu bölgeden olmayan bir asker verilecek. Şüpheli görülenler yakalanacak.”

Biz de diyoruz ki, askerlerin dörtte biri bu bölgedendir. Yani Kürttür. Ve bunlar, Türkiye'nin yönetimini zor durumda bırakacaklar.

Geçen yıl yapılan resmi açıklamalara göre bir yıllık savaşta Türk ordusunun uğradığı hezimetin bilançosu kısaca şudur:

— 4 albay ölü.
— 6 binbaşı ölü.

— 3 subay ve 2 başçavuş ölü.

— 400 asker ölü, 200 de yaralı.

— 374 paralı asker ve ajan ölü ve 100 de yaralı.

— 6 polis ölü ve 10'u da yaralı.

Ayrıca çok sayıda sabotaj ve eylem yapıldı; malzeme, askeri cephaneler, petrol boruları, devlet çiftlikleri, elektrik santralleri ve fabrikalar tahrip edildi. Türk ordusundan ele geçen çok miktarda silah, cephe, patlayıcı ve gizli belgeler (bu belgelerden bir kısmı elimde bulunuyor) vardır. Bu yılda da en sert düşman saldırıları Kürdistan dağlarında oldu. Ama yine de Türk ordusu yalnız gündüzleri dağlara çıkmaya mecbur edildi. Hem de uçakların eşliğinde ve büyük bir güçle.

YARDIM

Halk gerillaya yardım ediyor. Ama halktan birisi, askere veya koruculara bilgi verirse bunun cezası ölümdür. Çoğu köyler PKK gerillalarını barındırıp, onları giydiren yemek veriyorlar. Onlar için Türk ordusu hakkında bilgi topluyorlar. Türk ordusu, artık geceleri harekete geçemiyor. Halk ne yanındaki özel timlere, ne de koruculara yardım ediyor. Türk yetkilileri korkularını gizlemek için örgütlü Ulusal Kurtuluş Cephesini IRA'ya, BASK ve uluslararası teröre benzetmeye çalışıyorlar. Fakat, her şey apaçık ortadadır. Kürt gerilla hareketi Ho Chi Minh ve Mao'nun taktiklerini izliyor. Büyük bir başarı sağlamaları kaçınılmazdır.

Fakat, her zaman maddi ve manevi yardıma gereksinimleri var. Kabul etmeliyiz ki; Kürtler, biz Yunanlı ve Kıbrıslı kardeşlerimiz için de kanlarını akıtıyorlar.

Türk ordusunun içine girdiği bunalım ve panik çok açık bir şekilde görüldü. Örneğin Mardin Valisi Alaaddin Tütüm'ün yaptığı bir itirafa göre, “Bir askeri birliğin 1987'de girdiği çatışmada 1 yüzbaşı, 3 asker ölü ve 10 kadar da yaralı vardı. Çatışmadan hemen sonra olay yerine gittik; bir de ne görelim, 20 yaşındaki bir asker şoke olmuştu. 5-6 tanesi yine şoktan konuşmuyorlardı. Ve bunlar tedavi edilmeye alındı” diyor.

Yukarıda verdiğimiz örnekten de anlaşılabileceği gibi, Kürdistan faşist sömürgecilerin elinden yavaş yavaş ve fakat emin adımlarla çıkıyor. Faşist sömürgecilik sadece askeri açıdan kaybetmiyor. Candaamları, ekonomik kaynakları da elinden çıkıyor. Türk sömürgeciliğinin hesap vereceği saatler gelip çatmıştır. Sadece Kürdistan'da yaptıklarının değil, aynı zamanda Kıbrıs, Ermeni, Yunanlıların ve Anadolu'daki katliamların da hesabı sorulacak ve soruluyor. Ve artık Türkiye ile Atina'nın cambazlıklarına hayır!

Metelokên Kurdi

Rîh dibe bost, dijmin nabin dost

Dizi yazısının “12 Eylöl'e Doğru Koşar Adım” adını taşıyan 9. kitabında Cüneyt Arcayürek şöyle yazıyor :

«Alana geldik. Yüksek, büyük bir kürsü yapılmıştı. Ecevit buradan konuşacaktı.

Topuz'a, 'Artık bir de çevirmen bulursunuz, Ecevit'in söylediklerini köy halkının anlamasını sağlarsınız...' dedim.

Köy İşleri Bakanı hafif gülümsedi, eğilerek, '... susses!..' dedi. Sustum. Konuşsam ne olacaktı? Otuz-kırk haneli köyün insanları, hep suskundu. Türkçe bilmiyorlardı, yalnız Kürtçe...

Bu bölgeyi nasıl 'fethedecektik?...'

Nasıl 'fethedeceğiz?..'»

(Sayfa 87, tarih 1986)

İşte, Türk faşist sömürgecilerinin ve tüm emperyalist sistemin ağız birliğiyle sordukları ve içinde boğuldukları bu “soru” bana bu şiiri yazdırdı. “Soru” bugün de gündemde olduğuna göre gecikmiş bir cevap değil. Kitabının bu sayfasını koparıp iliştiyerek “Arcayürek'lere” postalamak isterdim.

Savunmamızın özü de bu!

Selam ve sevgilerimle

M...

27.9.1988

Karanlık bir gecenin sabahında ısıldıyor Fırat'la Dicle'nin suları. Aden bahçesinden gülümsüyor sarışın başıyla güneş. Biz böyle konuşuyoruz şimdi kekliklerin, güvercinlerin, çalı bülbüllerinin sesiyle. Biz böyle ilerliyoruz şimdi hayatı aşilayarak uçuşan bahar çiçekleri gibi. Tarih böyle başladı yazılmaya Tanrısal sözcükler ilk böyle sıralandı Ve tarih yazılıyor şimdi Medya sabahında.

Sorar oluyor kimileri şimdilerden siz kimsiniz(?), diye. Henüz söylerken ilk sözümüzü son sözümüz ne(?), diye Oysa hiç acelemiz yok bizim; güneşi yeni emiyoruz ciğerlerimize, sözcükler yeni yeni dilimizde. Lakin anlatıyoruz kendimizi, sözcüklerimiz çocukça olsa da henüz en içten anlatışımızla. İşte gülümsüyoruz acıların içinden katmerli buzları delen güneş gibi. Hatırlar mısınız bilmem! Biz hiç unutmadık. Tarihlerden bir tarihte bir Mezopotamya vardı Fırat'la Dicle'nin suladığı; kutsal kitaplarda

tanrının insana bağışladım dediği, ve beklesin ve sulansın diye bu cennet bahçesini insana verdiği. Hani uygarlık orada doğmuştu; güneşi emmiş üzümleriyle bağları, kekik kokulu sütleriyle koyunları, altın başaklarıyla toprağı, gülman ve huriler kadar alımlı insanlarıyla MEZOPOTAMYA! Güzeldi bu bahçe

-bahçelerin en güzeli- Sırrı sevmekti onu bu güzelliğin Fakat melunu baştan çıkaracak kadar güzeldi bu bahçe. Ve buradaydı acısının sırrı da onun. Doğudan geldiler dayadılar kılıçlarını boğazına; batıdan geldiler nalçalı çizmeleri ve haçlarıyla boyunlarında. İlahi bir aşk uğruna dediler, ve saldılar ordularını Aden bahçesinin altın saçlı toprağına,

yoldular onu, emdiler kurutuncaya kadar memelerini ve bukağı vurdular sevgisine Mezopotamya'nın Gelenler... emek vermemiş olanlardı ona. Oysa emekten doğmuştu sevgi; elbette sevemezlerdi onu, ve üstelik onlar düşmanıydı sevginin yarattığı için emek bu güzelliği.

Bilir misiniz Fırat'la Dicle'nin suları o günden bu yana neye ağlar akarlar... Sulasınlar diye bu bahçede emeğin en güzel çiçeğini akmak içindi onlar; ve böyle akamadılar; boğuluşuna ağıladılar sevginin emeğin zincirlenişinde... insanın yitişine ağıladılar kanlı kılıçların şakırtısı altında alıp götüren

çalıp götüren solduran güneşini Aden bahçesinin. Yani gecenin hırsızlarına bir başkaldırıydı ağıtları derin ve içten. Dinleyin bir sesini... bakın akışına neler görüyorsunuz ve kimler görüyor görülmesi gerekenleri! Biz görüyoruz; tarihin bütün akışını hem de her damla suyunda Biz buyuz işte; emekte vücut bulan insan, yani sevgiyiz tarihten akıp gelen.

Bakın gülümsüyoruz, bakın okşuyoruz, yolunmuş saçlarını toprağıımızın. Bakın ısınıyoruz, sütü çekilmiş memelerinin sıcaklığında. Bakın güneşini içiyoruz, bin yılların susuzluğuyla. Çünkü O bizim! Çünkü O bizim! Çünkü O güneş bizim gözlerimizdir! Çünkü O sular bizim türkülerimizi çığırır! dağlarda o türküler yankılanır... Dinleyin!

O ses bizim sesimizdir; kaya oyuklarındaki keklığın ötüşü hatta kurtların, çakalların, solucanların yani bütün güçlü ve zayıf yanıyla her canlısı, her sesiyle bizim!

Söyleyin, sizden hangi ses var? hangi görüntü var sizden orada? NEFRET! Evet, siz busunuz gecenin hırsızları! Adınız bu sizin; ister doğudan, ister batıdan gelmiş olun.

Siz, alçakça kirlilişisiniz sevgilinin.

Siz, nefretsiniz yüreklerimizin. İşte sizin yüzyıllar sonunda elde ettiğiniz. Fethettik ve hala da fethedeceğiz dediginiz

ÇAND • PİŞE • TORE — KÜLTÜR • SANAT • EDEBİYAT

Uygarlık Beşiğinde

budur. Buyurun(!), istediğiniz yolda yürüyün. Ve sallayın hala nükleer başlık giydirdiğiniz kılıçlarınızı, yakın, yıkın, satın, çalın... birbirinizin elinden. Ve dayayın ifadesiz suratlarınızla birbirinize başlarınızı kurun en iğrenç fesat kazanlarınızı durmayın, daha çok... daha acele... yapın yapacaklarınızı, söyleyeceklerinizi kusun kalmasın işkembenizde. Siz söyleyin, bizim hiç acelemiz yok! Çünkü bu “hak” sizin. Biz gülümsüyoruz sadece. Biz yüreklerimizde sürüyoruz toprağını Mezopotamya'nın. Suluyoruz kanımızla ağaçlarını, çiçeklerini, harlanmış otlarını. Okşuyoruz ılık bir bahar rüzgarı gibi

derinden derine saçlarını... Ne kadar ayrı seslerimiz sizinle bizim. Siz, para şakırtısı ekliyorsunuz kılıçlarınızın sesine, Biz, yüreğimizle konuşuyoruz sadece, Siz, alçalışını veriyorsunuz insanlığın hem de ne vaadlerle. Biz sevgimizi, sadece. Biz, kendimizi veriyoruz etimiz-kemigimiz, kanımız-canımızla kendimizi. Kısaca; siz hala alıyorsunuz... siz hala çalıyorsunuz çalabileceğinize inandığımız ne varsa. Bizse, sadece veriyoruz. en karşılıksız en çıkarsız en içten sevgimizle. Böyle beklenir insanlığın bahçesi. Böyle sulanır emeğin çiçeği. Bizim görevimiz işte bu(!), işte bu kadar basit(!); yani bekçiyiz biz insanlık bahçesinin bekleyelim ve sulayalım diye verilen.

İşte bizim sözcüklerimiz!.. çocukça belki, belki çok saf ve işte farkımız da bu ya! Kısaca baylar, acelemiz yok bizim. Biz ilk sözcüklerimizi söylüyoruz henüz; lakin anlatıyoruz kendimizi... lakin yürüyoruz... lakin uçuyoruz kelekler gibi. Dayanabilirse gözleriniz, bakın soluk yüzlerinizi çevirip Mezopotamya göklerine...; dağların anlatışını dinleyin kulaklarınız dayansın bu sese. Anlatılacak her şey duyacağınız her şey söylenecek her söz orada söyleniyor mavzerde... mavzerde baylar(!) yürüğimizi türküleştiren o çağrıda söyleniyor.

Aden: Cennet bahçesinin adıdır. (Dini kitaplarda bu bahçenin yeri Kürdistan'dır.) Gıltan: Cennetteki erkekler. Huri: Cennetteki kadınlar.

Berpirsiyariya PKK li Ewropa belavokek anî der:

JI BO HEMÛ WELATPERWER, PÊŞVEÇUYÎ, DEMOKRAT Û ŞOREŞGERAN RE

Em li dijî êrîşên dihên ser gelê Kurdistanê û leyistokên li hemberê şerê serxwebûnê bitêkoşin!

Ji 15 salan vir ve ye, gelê Kurdistanê, li bin pêşengiya PKK li dijî emperiyalîzmê, mêtîngeriyê, paşverutiyê û her-babêt derdorên xulam û xayinane, ditêkoşe. Îroj têkoşîna xwe ya serxwebûnê, gihandiye koçberekê herî gewre. Têkoşîna xwe ya pîroz, ya ji bo serxwebûn û azadiyê aniye gihaneyeka nuh. Ji bo rûxandina têkoşîna serxwebûn û azadiya gelê me, ku pêşveçûnêka wusa bi destê xwe ve aniye, gelek komplo û provokasyon jî dihên pêşvebirin. Lê ev xebatên dij-şoreşin hemû, bi têkoşîna serxwe, fîdekar û dilêr a gelê me dihên hilweşandin û li bin pêşengiya Partiya me PKK, têkoşîna me bêhtir bilinddibe.

Pêşveçûnên navnetewan ên vê dawiyê, rist û pêwistiya têkoşîna me ya rizgariya neteweyî bêhtir anîn pêş, ku di bin pêşengiya Partiya me de serkeftin û serfiraziyên nuh bi destê xwe ve dihêne. Ji ber vê yekê jî, êrîş-komplo û provokasyonên li dijî têkoşîna me û Partiya me dihên tundekirin.

Kurdistan di cihekî bingehîn a Rojhilata Navîn de ye, ku ji bo herdu sisteman (sistemên emperiyalist û sosyalist) êrdimêka têkoşînê ye û têkoşin xwe li vê êrdimê navendî kiriye. Lewma pêşveçûnên ku li Kurdistanê derdikevin holê, ne tenê êrdima me dikin bin posîdeyên xwe, li nav netewan jî posîdeyên xwe ji nêzik ve datînin pêşiya çavan. Di encama vê taybetiyê de, hêleka pêwisttîrîn a pozberiyên li ser êrdima me li Kurdistanê derdikevin holê û têkoşîna ku li Kurdistanê li dijî mêtîngeriyê, emperiyalîzme û paşverutiyê dihê bilindkirin, vê dikemilîne.

Heya berî niha bi çend salan, dihat gotin ku şerê çekdarî yê PKK cihê xwe nikare bigire. Lê niha PKK, bi pêşveçûnên pêkanî û serkeftinên xwe, ger li welat ger jî li derveyî welat, xwe gihandiye koçberên bilind ên gelek pêwist. PKK, bi têkoşîna xwe, hemû pîlanên emperiyalîzmê yên ji bo Rojhilata Navîn têkbi-riye û derfeta bikaranîna van pîlanan nedaye wan.

Têkoşîna serxwebûn û azadiyê ku îro li bin pêşengiya PKK li Kurdistanê Navîna-Bakura-Rojava dihê bilindkirin, xwe gihandiye sixletên navendeka şoreşgertirîn û herî berxwedankar a êrdima me. Herweha buye navenda têkoşîna li dijî mêtîngeriyê, emperiyalîzmê û faşîzmê. Bi vê rastiyê vê girêdayî, ger sistema sosyalist û ger jî sistema emperiyalist, ku dixwazin li êrdimê serdestiya xwe xurtbikin, necar mane ku têkoşîna PKK bihênin pêşiya çavên xwe û li gora vê yekê konevaniyên xwe birêvebibin. Her sistem jî, roj bi roj bêhtir, Kurdistan û têkoşîna serxwebûnê ya li Kurdistanê, dixin ser bingeha ramyariyên xwe yên ji bo êrdimê.

Di van salên dawiyê de hêzên sosyalist û hêzên emperiyalist di nav xwe de konevaniyeka aşitiyê û nermiyê dilezînin. Dixwazin vena li Rojhilata Navîn jî pêkbinin. Lê daku bikaribin vê konevaniyê li Rojhilata Navîn bikarbînin û xwe bigihînin encaman, rewşa PKK rîsteka veristînê dileyize, ku giringe pêwist bibînin. Piştî ku Îran û Iraq dest bi hevdtînen aşitiyê kirine, aloziya di nav Filîstîniyan û Îsraîlê de xwe ber lihevhatinê ve dibe û rewşeka aşitiyê li Libnanê derdikeve holê, bi rengê navçeyeka şerê germ li heremê tenê Kurdistan dimîne û bi vî awahî, têkoşîna serxwebûn û azadiyê li Kurdistanê, xwe derdixînê refên pêşemîn. Ji ber vê yekê jî, ji bo vemirandin û sarkirina têkoşîna rizgariya neteweyî ya gelê me, xebat dihên kirin.

Armanca bingehîn a polîtîka ku di van mehên dawiyê de li metropolên emperiyalist dihê amadekirin û daxwaza bikaranîna wê dihê kirin, fetisandina têkoşîna rizgariya neteweyî ye, ku di bin pêşengiya Partiya me dihê bilindkirin. Di serî de li Emerîka Bakur, li welatên mîna Almanya Rojava, Swêd û Frense û li metropolên emperiyalist ên din, hinde

leyistok dihên amadekirin, ku di bingeha wan de ev rastî hene. Dixwazin pîrsa Kurdistanê bi rewşeka “bû û dawibû”, bi bikaranîneka di warê “otonomiya zîman û çand” de biverisînin û di karvaniyê de bigihînin armancekê.

Ji bo bikaranîna vê mebestê jî, li metropolên emperiyalist tevdirên nuh dihên kirin û komplo û provokasyon dihên birêvexistin. Di serî de jî USA, ji hemû derdorên emperiyalist hinde rexne dihên ser Komara Tirk, daku “mafên kêmeteweyî û hebûna Kurdan” bipejirine. Li Parlamentoya Civata Ewropî jî, hinde xebat li ser pîrsa Kurdî dihên kirin.

Ev gişt, ne diyariyeka derdorên emperiyalist e, ji bo gelê me. Ji ber ku vê yekê niha dikin û ne berî niha û bi çend salan. Ji ber ku, gelê me di bin pêşengiya Partiya me û Sekreterê Gelemperiya Partiya me Abdullah OÇALAN, pêşveçûnên herî mezin ên diroka me afirandiye û têkoşîna serxwebûn û azadiya me gelek serfirazî bi destê xwe ve aniye. Di dawiya vê de, niha hêzên emperiyalist ji bo fetisandin û têkbirîna têkoşîna gelê me, pîlanên bi vê nolê bi destê xwe bikardihênin.

Hêzên sosyalist li gora analîza “di aşitiyê de bi hev re jiyân”, ku şîrovekirina Lenînîzmê bi awakî revîzyonist e, xwe nêzikî êrdima me dikin. Di encama vê de Partiya Komûnîsta Tirkîyê (TKP) û Partiya Karkerên Tirkîyê (TİP), xwe eşkere dan destê faşîzma Komara Tirk; û bi xîzinî êrîşî Partiya me û têkoşîna me ya ji bo rizgariya neteweyî kirin. Niha jî Yekîtiya Komarên Sosyalist ên Sowyetî (Yekîtiya Sowyet) dixwaze, ku şerê di nav Îran û Iraqê de biraweste û hinde pêşveçûnên nuh derkevin holê, daku bikaribe konevaniya xwe ya “ji bo aşitî û nermiyê” bêhtir bikarbîne û di jiyane de zînde bike.

Çepera pêwisttîrîn li dijî komplo û êrîşên emperiyalîzmê yên xîzî û li pêşiya analîza “di aşitiyê de jiyana bi hevre”, ku li dijî Lenînîzmê ye û dixwazin li êrdima Rojhilata Navîn bikarbînin, têkoşîna rizgariya neteweyî ye ku ji hêla PKK dihê birêvebirin. Ji ber ku PKK, girêdayî yê Marksîzmê û Lenînîzmê ye û berjewendên gelê xwe, ji xwe re bingeş digire, îroj bi şeweya heza şoreşgertirîn a êrdimê, xwe gihandiye refên pêşin.

Li ser vê rewşa objektîfî, ku pêşveçûnên wusa pêwîst di xwe de vedîşêre, hinde derdorên ku dixwazin têkoşîna rizgariya neteweyî ya gelê me pêşkêşî emperiyalîzmê bikin, li du hev derdikevin holê û bera xwe didin hinde komplo û provokasyonên nuh. Ev derdor, li ser rewşa objektîf ji bo bikaranîna pîlanên xwe yên ku di xewna xwe de veşartî hîştine, dixwazin xwe bilivînin. Lewma jî dixwazin komplo, provokasyon û êrîşên xwe li dijî Partiya me û têkoşîna me ya rizgariya neteweyî biserbixin. Ev derdorên ku ji diho ve amade ne, ku cihên xwe li ba emperiyalîzmê û Komara Tirk bistînin, xebatên xwe jî li ser bingeha nêzikbûna ber wan ve amade dikin.

Ev komplo û provokasyonên ku gelek dorfireh hatine pîlankirin û daxwaza serkeftina wan dihê kirin, li du hev li welat û di navnetewan de dihên lezandin. Ev rewş şanî me dike, ku ev ne ji ber xwe derdikevin holê. Ji ber ku girêdana van ên subjektîf û objektîf, pir eşkere datînin holê, ku ev gav bi gav hatine amadekirin.

Mirovayetiya pêşveçuyî!
Li pêşiya qirkirina gelê me li Kurdistanê Başur bêdeng nemînin!

Piştî ku karbidestên Îran û Iraqê agirê li dijî hev rawestandin û dest bi hevdtînen aşitiyê kirin pêve, karbidestiya Sadamê faşîst hêzên xwe yên leşkerî şiyand ser Kurdistanê Başur û bera xwe da qirkirineka dirindetirîn ji yên serdema me. Hêzên artêşa Iraqê yên faşîst, hîn jî ber-

dewam dikin, ku li kêleka bi dehhezaran narinciyên firokan, tang û topan, narin-ciyên gazê yên jehrî jî li ser gelê me û pêşmergeyan, bibarînin.

Şerê di nav hêzên artêşa Iraqê ya faşîst û gelê me yê li Kurdistanê Başur de, hîn jî bi şeweyeka tunde didome. Bi hezaran mirovên me, ku piraniya wan jin-zar û kal in, daku xwe ji posîdeyên narin-ciyên kîmyevî û qumbilên napalmê rizgar bikin, derbasî Kurdistanê Navîna-Bakura-Rojava navçeyên Çel, Qilaban, Girêkamo û Şemzînan bûne. Di şerê li bajarên Dihok, Zaxo û Amudê de, ku bi dijwarî berdewame, bi hezaran pêşmerge, jin, mindal û mirovên kal, bi narinciyên kîmyevî û napalmê hatin kuştin.

Dihê daxuyanîkirin, ku bêhtirî sedhezar mirovên me hîn di reyan de ne û biqasî 50 hezar kes jî, xwe gihandin Kurdistanê Navîn. Yekîtiyên Iraqê yên faşîst, ku bi çekên nûjentirîn û hovtirîn ên serdema me, qirkirineka herî dirinde bikaranîne, dixwazin berxwedana gelê me li vê bira Kurdistanê bifetisînin û têkoşîna gelê me seranser biperçiqînin. Lewma jî bi hemû hebûn û nebûnên xwe, bi hemû hîm û derfetên xwe êrîşî gelê me dikin, gelê me ji erdê bav û bavpîran qut-dikin û gelê me dixin nav jiyaneka penahiyê.

Rejîma Iraqê ya faşîst, dixwaze qirkirineka mîna ya li Helepçe, qirkirineka duwemîn li ser gelê me bikarbîne; li ser gelê me ku rastî qirkirineka mezintirîn ji yên serdema me buye. Bi vî awahî dixwaze, pîrsa Kurdî seranser wêka daxwazên sûd û berjewendên xwe, biverisîne. Ji ber vê yekê, dest bi êrîşeka gelek mezin kir. Bi van êrîşan, dixwaze hêzên çekdar ên hene biperçiqîne an jî bi destê xwe ve bîne û ramyariya xwe li ser Kurdistanê serdest bike. Ji bo tengezarkirina hêzên çekdar an jî dehfindina wan nava xwespariyê, êrîşên xwe didomîne.

Gelê me û pêşmerge, bi lehengî li dijî van êrîşên rejîma Iraqê ya faşîst liberxwedidin û ditêkoşin. Xwebidestdayînê naderivînin û berxwedanê bilinddikin.

Rejîma Iraqê ya faşîst, li pêşiya çavên teviya gelên cihanê, qirkirinekê pêkdihêne. Mirov nikare bêhtir bêdeng bimîne, ji bo vê qirkirinê. Delametekî mirovayetiye, ku hemû mirovên cihanê yên pêşveçuyî dengê xwe li dijî qirkirina gelê me bêhtir bilindbikin.

Îro, ji bona ku gelê me ji qirkirinê bêtin rizgarkirin û ji bona piştgiriya têkoşîna gelê me, ku ji bo jiyaneka serbi-xwe, azad û mirovayetî liberxwedide, divê mirovayetiya pêşveçuyî delametên xwe bicîhbîne û hevkarîyeka enternasyonalist pêşkêşî gelê me bike.

Em leyistokên mêtîngerên Tirk ên faşîst binkeftî bikin!

Êrîşên qirkirinê yên rejîma Iraqê ya faşîst, ku li Kurdistanê Başur li ser gelê me bikardihêne, kêfa dewleta Tirk ya faşîst jî dihêne û ev jî bera xwe didin komplo û êrîşên nuh. Mêtîngerên Tirk ên faşîst, ku qirkirinên rejîma Iraqê ya faşîst ji xwe re delive dizanin, ji bo têkbirina têkoşîna me ya rizgariya neteweyî ya li bin pêşengiya Partiya me, dest bi bîzavên nuh dikin.

Rejîma Tirk ya faşîst, bi teviya cihanê dide naskirin, ku ji ber sedemên “mîrovayetî” alîkariya gelê me dike yê ku ji tixuban derbas buye û bi vî awahî dixebite rûçkê xwe yê rast, ku dirinde û kuştîwar e, veşêre. Lê rastî, rejîma faşîsta bin fermana garana hovan, ku ji binî rumetiya mirovayetiye li cem wan nine, pîlanên tunekirinê yên nuh li ser gelê me birêvedibe û dixebite ku van pîlanan bikarbîne.

Berdevkên rejîma faşîst ên berpirsiyartirîn, destpêkirine ku wan pîlanên xwe yên nuh ku dixwazin li ser gelê me bikarbînin û gelê me tunebikin, bi gilîzên

ku ji devên wan diherike, bidin xuyakirin. Nunerê taybetî yê serekwezîrê faşîst, derket gera dewletên Îran û Iraqê û pêşniyara “Peymaneka parastîne ya êrdimî” ya nuh, pêşkêşî wan kir. Bi vê peymanê, tiştê ku dixwazin ji xwe re bikin hedef, têkoşîna gelê me ya rizgariya neteweyî ye.

Rejîma Tirk ya faşîst, bi vê peymanê dixwaze di nav hersê dewletên mêtînger de tifaqekê li dijî gelê Kurdistanê avabike, ku di dirokê de dijbehên vê gelek hatine dîtin, û bi êrîşên hevpar, têkoşîna gelê me ya li hersê biran têkbibe û serjêr bike. Daku rejîma faşîst di vê ramyariya xwe de biserbikeve jî, bang li hinde hevxebatkarên Kurdî jî dike, ji bo ku xwe bi hevre bitevgirînin û hinde lihevhatin di nav xwe de pêkbinin. Bi van pîlan û xebatan dixwazin bigihin tenê yek armancê; fetisandina têkoşîna rizgariya neteweyî ku li bin pêşengiya Partiya me pêşvedihere. Ji bona bidestanîna vê armancê jî, Komara Tirk bi eşkeretî danezana dike, ku amadeye hemû tiştan bi destê dewletên mêtînger ên din û bêbextên hevxebatkar ên Kurdî ve berde.

Mêtîngerên Tirk ên faşîst, ku qirkirina rejîma Saddamê faşîst li Kurdistanê Başur û destpêkirina hevdtînen aşitiyê di nav Îran û Iraqê de, ji xwe re mîna deliveka rind dibînin û dixebitin vê wusa binirxînin; di vê domanê de dixebitin ku giyan bidin tifaqa dijî şoreşê, ku ji demeka dirêje dixwazin li dijî Partiya me avabikin. Bi ser de jî, dixwazin hinde birên Kurdî yên hevxebatkar jî têkîlî vê tifaqê bikin û leyistoka xwe dorfirehtirîn birêvebibin. Tiştê ku rejîma Iraqê ya faşîst nekarî bike, mêtîngerên Tirk ên faşîst bin çarîka “mîrovayetiye” kirin, û çekên gelê me û pêşmergeyan, ên ku derbasî Kurdistanê Navîn bûne, lihevci-vandin û van mirovên me tevan di meqerên dîliyan de komkirin û wan dagirtin kampên hesîran. Bi vî awahî, li hemberê her babêt provokasyonan û êrîşên tunekirinê, gelê me xistin nav rewşeka ku nekaribe xwe biparêze. Dixwazin gelê me di rewşeka wusa de bin kontrola xwe bigirin, ku bikaribin her babêt leyistokê li ser gelê me bi hesanî pêkbinin û li ser gelê me leyistokan birîsin.

Li dijî van komplo û êrîşên nuh, ku herdu rejîmên faşîst dixwazin li ser gelê me pêşvebibin, giringe hemû hêzên welatperwer û şoreşger xwe rabigirin. Ji bona pêşvebirina têkoşîna serxwebûn û azadiya gelê me, bicihanîna xebatên mezin delametên bingehîn in li pêşiya me. Partiya me, bi karvaniya şerê çar salên vê dawiyê, ne tenê ji bo Kurdistanê Navîna-Bakura-Rojava, ji bo hemû birên Kurdistanê bi şeweyeka gelek ronî şanî kir, ku giringe şeweyeka têkoşînê, rêkxistinîyê û taktîkê ya çawa bêtin birêvebirin. Em bang li hemû hêzên welatperwer dikin, ku xwe bigihînin têkoşîna li bin pêşengiya Partiya me, ku rastiya wê eşkere buye û roj bi roj pêşveçûnên nuh bi destê xwe ve dihêne. Digel têkoşîna me peymanan pêşvebibin û bi vî awahî, wan leyistokên dijminan ku dixwazin li ser gelê me bikarbînin, têkbibin.

Êrîşên rejîma Tirk ya faşîst ên nuh jî, wê serjêr herin!

Girêdayî bi van pêşveçûnên li qada navnetewan û êrdima me ve, mêtîngerên Tirk ên faşîst û hevxebatkarên wan jî, bera xwe didin komplo û êrîşên nuh.

Mêtîngerên Tirk, bikaranînen şerê taybetî yên ku li ser gelê me bikardihênin, diwartir dikin û gelek êrîşên nuh dixin destê xwe ve. Dijminê faşîst, ku artêşa xwe û yekîtiyên xwe yên dijgerîlla û çetên milîs û bêbext bi çekên nûjen têkûzkiriye, li dijî pêşmergeyên ARGK gazên kîmyevî û narîncokên napalmê bikardihêne. Li kêleka van, bi ramyariya çavtirsandinê ya li dijî gelê

me, dixebite ku girsên gelê me ji şerê rizgariyê bibirre û qutbike.

Li kêleka tevdirên leşkerî û bikaranî-nên pasîfikasyonê, ku li welat bi şeweye-ka tunde pêşvedibin, mêtîngerên Tirk ên faşîst dixwazin li cîhanê jî, bi leyistokên provokasyonê yên nuh xebatek pêşve bibin û gelê cîhanê jî provoka bikin. Ji hêlekê di nav refên artêşa xwe de, teknîk û serleşkerên emperiyalîzmê ji bo şer dajon ser gelê me, ji hêla din jî, bi alîka-riya derfet û gengazên metropolên em-periyalîst, dixebitin ku Partiya me û têkoşîna Partiya me ji gelên cîhanê birabirlînin.

Di dawiya meha Tebaxê de, rêzeka nivîsê bi navê M. Alî Yula, ku endamê MÎT’ê ye, di rojnameya “Hûrriyet” de hat weşandin. Ji serî heya binî, diyarbû ku ev rêza nivîsê ji hêla MÎT’a Tirkan û rêkxistinên îstixbaratê yên emperiyalîs-tan hatiye amadekirin. Ev nivîs, ji bo komployên dewleta Tirk ya faşîst, hînka-reka dawiyê bû.

Di vê rêza nivîsê de, bi senaryoyeka seranser sexte û li ser bingeha daxuya-niyên endamên MÎT’ê, carek din hin derew di pîrsa kuştina O. Palmê de ji bo reşkirina navê Partiya me, hatin weşan-din. Endamê MÎT’ê M. Alî Yula, di vê rêza nivîsê de, nivîsî ku bawirnameyek “li ser kuştina Palmê” heye û ev bawir-name hunda ye. Rojên dure jî, hinde daxuyaniyên endamekî MÎT’ê, ku digot ev bawirname di destê min de ne, hatin weşandin.

Daxwaza tevîkirina navê Partiyê me, bi pîrsa kuştina serekwezîrê Swedê Olof Palmê, ne buyereka nuh e. Hîn di rojên pêşîn de, gava ku O. Palmê hatî kuştin, vê yekê ceribandin. Lê bi têko-şîna bi biryar û hedar a Partiya me, gelên cîhanê û derdorên pêşveçuyî û demok-rat, rastî gelek ronî derkete holê. Bi van pêşveçûnên vê dawiyê, rîsta MÎT’a Tir-kan, SAPO û CIA di kuştina Palmê de bi tevayî derkete holê û gotinên di vê barê de, bi dijarî bersivên xwe girtine.

Bilî van rastiyên tunde ku derketine holê, MÎT’a Tirkan bo komployeka nuh dest davêje van derewên kevin. Ev enca-meka eşkereye, ji bo tengezariya rejîma faşîst. Ji ber ku ji bo komployên nuh tiştek di destê rejîma faşîst de nîne, dest davêje wan çîrokên kevin û wan ji nuh ve cîla dike û derdixe bazarê. Lê domana ku ji bo vê leyistokê hatî hilbijartin, ne domaneka xwerû û jiberxwe ye. Ji nêzik ve bi pêşveçûnên din tevan ve, girêdayî ye. Bi vî awahî dixwazin ji gelek aliyan ve êrişî têkoşîna me ya rizgariya nete-weyî bikin û bi komployên di hundurî û derveyî de, yên dijar û tunde, hinde encaman bi destê xwe ve binin. Gava em pêşveçûnên ku di vê dema dawiyê de birêveketine, bînin cem hevûdu, hingê em wê wan leyistokên ku dixwazin bile-yizin çêtir û eşekretir tebigihîjin.

Em provokasyonê ku dixwazin li dijî gelê me, Partiya me û têkoşîna me ya serxwebûnê pêşvebibin û provokatoran binasin!
Em wan pîrsyar bikin!

Di domanekê de, ku li welat û derveyî welat pêşveçûnên wusa tunde birêvedi-kevin û têkoşîna me ya serxwebûn û aza-diya neteweyî li bin pêşengiya Partiya me, pêwistiya xwe li seranserê Rojhilata Navîn wusa ronak datîne holê, dihê xwe-stin ku provokasyonêk nuh bêtin pêşve-birin û têkoşîna me ya rizgariya netewe-yî bêtin melisindan û tengezarkirin.

Ji hêlekê, gava bi reya hevditinên aşitiyê di platformên navnetewan de, liveka lihevhatinê û xwebidestdayinê li ser têkoşinê rizgariya netewan dihê pal-dan; ji hêlekê, gava li Kurdistanê Başur qirkirîneka hovtirin ji yên dîroka miro-vayetiyê li ser gelê me bikardihê û di nav hersê dewletên mêtînger (Tirkiye, Iraq û İran) de, xebatên afirandina peymaneka dij-şoreşin a nuh, bi navê “Parastîna Êrdimî” ji hêla Komara Tirk a faşîst dihên tundeikirin; ji hêlekê, gava bi reya weşanên mêtîngeran komployên nuh ên navnetewan dihên pêşvebirin û bi buye-rên kevin daxwaza zindekirina wan dihê

xwestin; û ji hêlekê jî, gava welatên emperiyalîst li kêleka alîkariyên xwe yên leşkerî, aborî, ramyarî û dîplomasi bo Komara Tirk, di karvaniyê de jî êrişî têkoşîna me ya rizgariya neteweyî dikin û van êrişên xwe bi dijarî dilezînin; ji hêla din jî, ew provokatorê ku bi xebatên xwe yên vê dawiyê, kesbûna xwe rind der-xistiye ronahiyê, bi demagojiyên mîna “PKK kêrîbû” xwe di nav rûpelên weş-a-nên mêtîngeran de eşkere kir û derkete holê.

Ew provokatorê, ku di nav rûpelên weşanên mêtîngeran de bejna xwe şanî dike, bi xinizî û bêşermî êrişî Partiya me û Sekreterê Gelemperiya Partiya me rêheval Abdullah OÇALAN dike û kes-bûna xwe ji roja pêşemîn ronak daniye ber çavan, dixwaze li ser bingeha pêşve-çûnên ku me li jor nimandî û di nav çar-çîva van buyeran de, wan êrişên ku dihên ser Partiya me ji eniya hundurî bike-milîne û bi eşkeretî îxaneta xwe diyar-bike û bi vî awahî têkoşîna me ya rizga-riya neteweyî pêşkêşî emperiyalîzmê û Komara Tirk a faşîst bike.

Ev êrişa xiniz ku dihê ser Partiya me, ne êrişeka nuh e. Bingeha xwe ji demên kevin û buhurî distîne. Dijbehekî van êrişan, ku Partiya me û pêşengiya Par-tiya me ji xwe re hedef digirt, ji hêla pênuskekêşên Komara Tirk, provokatorên bi navên Semîr û Sûleyman, çeteya bêbextên Şahîn Donmez û Yildirim Mer-kîr û derdorên din ên xayin û hevxe-batkar jî, berî niha gelek caran dihat zimên. Lê weke ku ev êrişên bêsecer tev serjêr çûn, wusa jî di serî de gelê me û teviya mirovayetiya pêşveçuyî, Partiya me û Pêşengiya Partiya me pir çêtir fahmkirin, têgihîştin û naskirin.

Êrişên vê provokasyonê ku di weş-a-nên mêtîngeran de xwe eşkere kir û xwe derxiste holê û mîna bêmejitiya nexwe-şekî psikolojî ku negihîştibe armanc û daxwazên xwe, zimanê mêtîngeran bi-karanî û xwe ji vê yekê dur negirt, ne xwediya wê hîmê ne ku bikaribin Par-tiya me an jî Pêşengiya Partiya me bi çî awayî reşbikin. Weke hemû êrişên bê-bext û rûçîkgemar, ev provokasyonê dawî jî, ji niha ve mehkumî mirinê buye. Ji ber ku, Partiya me PKK ji 15 salan vir ve ye, bi têkoşîna xwe ya ku sud û berje-wendên gelê Kurdistanê ji xwe re bîngeh girtiye, hemû leyistokên derdorên dij-min ên ku dijaminên gelê me ne, avê de biriyê û hilweşandiye; bi vî awahî kari-ye, têkoşîna serxwebûna neteweyî bigi-hîne vê koçber û gihaneka froyîn.

Weke ku PKK, hemû leyistokên mêt-tingerên Tirk ên faşîst û hêzên empe-riyalîst ên piştgirê wan, ku dixwestin li ser gelê me bileyizin, têkbirî, wusa ji her babêr provokasyonên ku bera xwe da-bûn xeta serxwebûnê heya niha têkbiriye û melisandiye. Mêtîngerîya Tirk a faşîst, ku ji ber têkoşîna PKK a ku bi hostayî dihê birêvebirin, rûxandin û hilweşîneka mezin dije û derdorên emperiyalîst ku berjewendên wan heya pîveka mezin di-lerizin û dihejin, destpêkirine ku bi destê hev girtinî, ji bo fetisandina têkoşîna me porovokasyon û komployên nuh amade-bikin û birêvebixin.

Mêtîngerên Tirk ên faşîst, li Kurdis-tanê şerê taybetî bi dijarî dilezînin û bi bikaranînen derî mirovayetî yên mezin-tirîn ku heya niha di dîrokê de kêr hatine dîtin, êrişî gelê me û têkoşerên ARGK ên hogir û mêrxas, dikin. Lê nexasim bilî van giştan, mêtîngerîya Komara Tirk ni-kare hilweşandina xwe birawestîne û he-mû bikaranînen şerê taybetî yên Komara Tirk dihên têkbirin û perçiqandin.

Ji bona jiyanhîştina dewleta Tirk a faşîst ku bi lez dihilweşe û parastîna ber-jewendên xwe li Rojhilata Navîn, hemû derdorên emperiyalîst bi hev re xwe ditevgirînin û destpêkirine ku şerê xwe yê taybetî bigihînin qadên navnetewan

jî. Piştî Hilpişkîna 15’ê Tebaxê sala 1984’ê li Swêd, piştî Hilpişkîna Havîna sala 1987’ê jî li Almanyayê Rojava û li welatên emperiyalîst ên din, hinde komplo û êrişên nuh li dijî PKK û têkoşîna li bin pêşengiya PKK hatin birêvebirin. Ev rastî, encameka pêşveçûnên têkoşîna me ya rizgariya neteweyî ye, ku jêhatî-bûnên gewre bi destê xwe ve aniye. Ji bona têkbirina têkoşîna me ya rizgariya neteweyî ku li bin pêşengiya PKK pêşve-dihere, ev derdor gişt serî didin hinde bîzavên nuh û xwe bi lez ditevgirînin.

Têkoşîna ku partiya me PKK di van mehên dawiyê de bilindkiriye, bilî hemû komplo û êrişên navnetewan bi rewşeka herfêwîst biserketiye. Di dîrokê de cara yekemîne ku pîrsa Kurdî hevqas berfireh xwe kiriye nava ramyariyên navnetewan. Xeta rizgariyê ya ku PKK nûnerîya wê dike, ger li welat û ger jî li derveyî welat roj bi roj bêhtir serdestiya xwe avadîke û mafê jiyanê ji bo hemû reyên li derî vê xetê û veristînen li derî vê xetê nahêle. Ev pêşveçûn, ew pêşveçûn bi xwe ne ku emperiyalîstan û mêtîngerên faşîst dixin nav tirs û xofeka herî dijar û kur.

Cuntaya faşîst, a ku li dijî têkoşîna serxwebûnê ya PKK, şerê taybetî digihî-ne koçberên bilindtirîn û bersiva xwe wusa dide, ji ber ku ev êrişên wê têkdîçin, dest davêje provokasyonan. Ev pîlan, bi bîngehên xwe, li metropolên emperiyalîst dihên amadekirin û ji bo bikaranîna wan kar û xebat datînin pêşiya Komara Tirk a faşîst. Ji hêlekê, gava dixebitin ku têko-şîna me ya rizgariya neteweyî û Partiya me bi tevayî tunebikin, ji hêla din jî, bi amadekirina hevxebatkaran li ser kele-porên Partiya me û serpêhatinên şore-şîn, û her bi reya van hevxebatkaran û alîkariya emperyalîzmê, “veristînen” nola “dayîna mafên zîman û çand” bi-karbinin û bi vî awahî, berî ku têkoşîna me ya serxwebûnê bigihe serfiraziyê, tê-koşîna me ya serxwebûnê bifetisînin. Pê-şemîn û bi taybetî jî, li gora vê pîlana nuh, ku di metropolên emperiyalîzmê de hati-ye amadekirin û risandin, dixwazin PKK û pêşengiya wê bêhîm bikin û wê dirûşma “PKK’eyeka demokrat”, ku em wê rind nasdikin û hemû provokatorên derketine wê gelek li ser zîmanên xwe gerandine, di jiyanê de pêkbinin. Bi vî awahî provoka-siyon, dixwaze xwedî li keleporên rêkxis-tînê derkeve û bi çalakî biserkeve.

Ji ber vê yekê, provokasyonêka tarî ya ku dijaminê gelê me ye, derketiye holê ku dixebite, ji bo bikaranîna vê pîlana emperyalîzmê, ji bo tengezar kirina Par-tiya me li Ewropa û ji bo bikaranîna le-yistokên nuh, xebatan pêşvebibe. Xwe a-madê vê leyistokê kiriye û xebatên xwe lezandiye. Lê gava ku têgihîştinê, wê nikaribin di vê pîlana xwe de biserkevin, bera xwe dan komplovaniyê. Lê gava ku ev armanca wan zu derkete pêşiya çavan, nekarîn komployên xwe bikarbinin û bi şeweyeka rabirî ji hemû girsên gel, çareya xwe di revînê de dîtin û xwe avêtin bextê ezbeniyên xwe.

Dîroka Partiya me bi têkoşîna li dijî vê û provokasyonên vê nolê tijî ye. Par-tiya me, bi hesanî kariye wê provoka-siyona ku bicîhanîna wê hatiye xwestin, di demekê kin de rûşot bike û biperçiqîne. Partiya me, bi hesanî kariye wê leyistoka ku li ser gelê me pêkanîna wê hatiya xwe-stin, di demekê kin de têkbibe û avê de bibe. Ev rastî, herwusa buye taybetiyeka PKK a berçavî. Partiya me vê provoka-siyona vê dawiyê jî derxistiye holê û kariye bikaranîna wê, ku li alîkariya emperyalîzmê û Komara Tirk jî dige-riya, birawestîne û hiştiye ku mirî ji dayîka xwe zabibe. Ev komplo û êrişên nuh, ku serokatîya wan ji hêla provoka-torekî dihê kirin, ku kesbûna wî bi livên wî yên vê dawiyê çêtir derketiye holê, ji niha ve li hemberê Partiya me û gelê me mehkumî mirinê bûne.

Partiya me, ya ku ji bo perçiqandina provokasyonan biryara xwe ji mêj daye, wê hemû provokasyonan û komployan, ji ku derê dihên ser gelê me û têkoşîna me ya serxwebûnê bila bèn, avê de bibe û wê xeta serxwebûnê bê dudilî pêşvebibe. Gelê me yê ku bin pêşengiye Sekreterê Gelemperiya PKK rêheval Abdullah OÇALAN ber bi serfiraziyê ve dileze, wê xwe li dora Partiya me PKK bêhtir bijdî-ne û wê mafê jiyanê ji bo provokatoran nahêle.

Welatperno, pêşveçuyîno, demokratno û şoreşgerno!

— Bîjî têkoşîna serxwebûn û azadiya Partiya me û gelê me, ya li bin pêşengiya

Sekreterê Gelemperî Abdullah OÇALAN!

— Bimirin emperyalîzm, mêtîngerî û provokasyonên ji her şeweyî!

Sixlet û taybetiyên provokasyonên û êrişên ku dihên ser gelê me, Partiya me û têkoşîna me ya rizgariya neteweyî, îro çêtir ronî bûne. Emperiyalîzm û mêtin-gerîya Tirk a faşîst, ku dixwazin sîstema xwe û rejîma xwe yên ku ber bi hilweşînê ve diçin, jiyan bigirin, ji bo fetisandina têkoşîna me ya serxwebûna neteweyî û derxistina wê delîva dîrokî ku piştî heza-ran salan ketiye destê gelê me, ji destê gelê me, bera xwe didin êriş û komployên nuh û provokasyonan pêşvedibin.

Em provokasyonên vê nolê yên ku di-xwazin li dijî gelê Kurdistanê pêşve-bibin, ku ji bo serxwebûn û azadiya xwe serî hildide û ji bona vê yekê bi sedan lawên xwe yên bi nîrx şehîd daye, têkbibin û û biperçiqînin! Em destur nedin emperyalîstan, mêtîngeran û her babêr provokasyonên wan, ku dixwazin bi şeweyeka xiniz li ser xwîn û keda gelan xwe jiyan bihêlin, ku bikaribin leyisto-kên xwe bileyizin! Em zîleh û şeqema mirovayetiya pêşveçuyî li ser ruyên wan bipeqînin û em wan bigihînin wê encama ku ewan maf kiriye!

Hemû mîlîtan û dilxwazên Partiyê!

— Bîjî têkoşîna serxwebûn û azadiya Partiya me û gelê me, ya li bin pêşengiya

Hinde derdor dixwazin Partiya me bi provokasyonêka nuh mijûl bikin û bi vî awahî rawestînin, ku Partiya me neka-ribe xwe bi vatiniyên xwe yên bîngehî serkar bike û van xebatên xwe pêşve bibe. Ev provokasyonê ku nola dijbehê provokasyonên dema buhurî, lê bi şê-weyeka gelek erzan û kopiyeka wan ya gemar derdikeve holê, wan bûhatî û nîrx-ên me ji xwe re hedef digire, ku ji hêla Partiya me, Pêşengiya Partiya me, bi sedan şehîdên me û bi hezaran têkoşerên zîndan û çîyan, bi xwîn, bi ked û xebatên bi rûmet hatine afirandin. Bi vî awahî di-xwazin bigihin wan armancên xwe yên dilxelînek.

Em mafê jiyanê nedin vê provokasi-yonê, ku wusa bi xinizî bi gelê me, Par-tiya me û nîrxên welatê me yên bûha dileyize û hîma xwe ji parêzkarên empe-riyalîzmê yên devbixwîntirîn distîne! Em provokasyonê rabibirin û pişange bikin! Em destur nedin wan, ku bêşere-fetiya xwe bi hesanî birêvebibin!

Îro, piştî bi hezaran salan, gelê me xwe gihandiye pêşengê xwe yê verast. Buye xwediya rêkxistineka pêşeng nola PKK û serokekî nola APO. Lewma jî ev provokasyon bera xwe dide hebûnên me yên binirxtirîn, ku em wan nola reşkên çavên xwe diparêzin û dixwazin arma-n-cên xwe yên rûreş pêkbinin. Li dijî hemû komployan, ku ava xwe ji vê provoka-siyona ku ji hemû aliyên xwe ve hatiye şot û tazîkirin û ji mêtîngerîyê û empe-riyalîzmê distîne, em xwe li dora Partiya xwe û Pêşengiya xwe hişk bijdînin! Em vataniyên xwe bi hîmeka zîkmakîya me-zin û ji dil û can bicîhbînin! Em xwedî li hemû vatînî û delametên xwe derkevin! Em ji niha û pêve jî xebateka serkeftî ya mîlîtanî û sempatîzanî ji xwe re bîngeh bigirin û pêşvetir bibin! Em mafê jiyanê nedin provokator û komploperestan!

Berpîrsiyariya PKK li Ewropa
13 Êlûn 1988

“Min êşên birayên me yên ji Kurdistanê Başur ji nêzîk ve dîtin”

Destpêk di rûpela dawî de

mil bi wan re ye, lê dewleta Tirk destur nadê vê yekê. Gelek kêfa wan hat û gotin min, ku ew jî têgihîştinê, ku dewleta Tirk desturan nadê. Herweha, min ji merivekî xwe bihîst, ku PKK piştgiriya têkoşîna li Kurdistanê Başur dike. Min vê yekê jî got wan û ji min xwestin, ku ez spasiya wan bigihînim PKK.

Berî hertîstî ez dixwazim bêjim, ez bûme şahid, ku hisabên dewleta Tirk ên li ser birayên me yên ji Kurdistanê Başur, negirtine. Bi kêmasî, heya niha dewleta Tirk nekariye bigihe armancên xwe. Pêşî dewleta Tirk bawer dîkir, wê bibin kesên hatine kirêkirin û serbazên bi dirav bo wan, û digotin ev, ji bo karekî wusa amade ne. Hinde berpirsiyarên Komara Tirk di-

gotin; ‘ev jî Tirk in, heke me van bi dest ve anî, em wê li canê PKK bixwinin!’ Lê gava dewleta Tirk di vir de negiha arman-cên xwe, li ber ronahiya kelepo-rên diroka xwe, dest bi pîkolî û îşkencan kir. Xwest wan bitir-sîne û daxwazên xwe bi wan bide pejirandin. Digotin, ‘heke hun bi me nekin, em wê we bidin destê dîktatoriya Saddam.’ Dewleta Tirk xwest wan berde hevûdu, lê daxwaz bir ser neketin. Rastî birayên me wusa bi bizmit (disiplîn) derketin, ku mirov hey-ranî wan bimîne. Dewleta Tirk dixwest bi xwarin û vexwarinê wan bîne ser reya xwe, lê bira-yên me gelek hînî van tiştan bû-ne û xwe erzan nekirin. Vê da-xwaza dewleta Tirk, ji dil vege-randin. Lê ev rewş, mindal-jin û kalan xist nav zehmetiyeka me-zin. Ji ber ku, ev mirovên me ji

mêj têhn û birçî mabûn, ji hêla fizîkî ve bêmecal ketibûn û hinek jî ketibûn nava rewşa mirinê. Piraniya wan sist ketibûn û ji ber çekên kîmyevî, gelek ji wan nexweş bûn. Nexweşî ketibû ca-nên wan. Heya roja 22.9.1988’ê tenê li kampa li Amedê, 9 zaro gişt bi hev re 16 kes jiyana xwe hundakiribûn. Bi dehan kes li nexweşxanan in. Lê van nexwe-şan, şanî biyaniyan nakin. Ji ber ku baş li wan nanêrin jî, roj bi roj rewşa wan nebaştir dibe. Heke ev rewş bêhtir berdewam bike, wê mirovên me kom bi kom, bi-mirin.

Pîrsên razanê û battaniyan nehatine veristin, pîrsên avê û şuştinê nehatine veristin. Û na-yin veristin jî, ji ber ku dewleta Tirk, ne mîna mirovên politîk li van mirovên me dinêre; bi çavê kole û dîliyan li wan dinêre.

Weke min gotî, dewleta Tirk ji bo armancekê van mirovên me a-niye van kampan, lê negihîşt armanca xwe. Dixwest wan li dijî şoreşa Kurdistanê Bakur bikarbîne. Lê niha rind dizane, nikare vê yekê bike, lewma jî serî dide pîkolî û îşkencan. Ji xwe ji bo îşkencê çî delîl jî ne girînge, hema gava behsa endamên an dilxwazên PKK dihê kirin, avên diherikin jî dirawes-tin. Azînenê vê nolê, pêşemîn li ser pêşmergeyên Talabanî bi-kardihênin, ji ber ku li gora wan ev zanatirin.

Ên di kampa Amadê de, bi piranî ji meqera Lak-1 û derdo-rên we hatine, û gişt mirovên ji gel ên sivil in.

Sê daxwazên van mirovên me yên pêwîst hene:

1- Ji bona ku hoyên vegefrinê bîn amadekirin, afirandina alî-

kariyên navnetewan li Ewropa û welatên din,

2- Ji bona ku saziyên alîka-riyeyên navnetewan, alîkariyên xwe bi destê xwe bikin û endamên xwe yên tendurustiyê bişeynin, kirina xebateka dijar,

3- Ji bona ku vegefrina 400 pêşmergeyan neyê rawestandî, ku di nav penahan de ne, kirina xebateka navnetewan ya politîk.

Gelê bajarê Amedê, amade-ye ku alîkariyeka mezin bike, lê dewleta Tirk vê yekê nahêle. Gelê me bîmal û belengaz e, lê di-xwaze dîsa jî nan û pîvazên xwe, di nav xwe û birayên xwe de par bike. Lê mêtînger destura vê yekê nadin.

Heke derfet bîmin bikeve, di rojên pêşin de ez wê dîsa ji we re binivîsim...

Silava min bo we”

Sosyal-demokratên cîhanê û hêstirên derewîn

Piştî ku faşistên Iraqê dest bi derkirina mirovên Kurd kirin, mal û Gundên wan wêrankirin, bi gaz û napalmê jîna mirov, sewal û giya li Kurdistanê soh-tin (dawiya Tebaxa sala 1988’ê) sosyal-demokratên Ewropayê di pêşiya wan de yên Tirkiyê xwedî li Kurdên, ku penah bûne derketine û xwe wilo dîlnazik û Kurdperwer nişan didin... tu dibêjî, evana bo Kurdan çukas baş in û çî dostên dirist in.

Bi rastî, gelek Kurdên me yên reben bi vê dilovaniya sos-yal-demokratan hatine xapan-din, hinde mirovên bê çare Er-dal Inonû yên din bi “Babo” navkirin. Ne tenê Kurdên me yên belengaz û reben, ên ku ji ber bombê gazê û sunguyên Ere-bên faşist direvin bi vê camêriyê u hembêz vekirinê hatine xapan-din, belê gelek partî, komele û kesên, ku xwe Kurdnas û welat-perwer dibînin jî ketine dav û kemenda sosyal-demokratiyê. Lê mîna Kurd dibêjin: “Dîzkê got; binê min jî zêr e, heskoyê got; ya ez jî binê te tîm”.

Dîroka Kurdistanê li ber çavên me ye, em dikarin jê fêr-bibin, ku sosyal-demokratên cîhanê hêstirên krokodîlan (tim-sahan) bi ser me de berê jî barandine. Lê çî caran nebûne heval û dostên gelê me û mafê yê netewî di serxwebûn û azadiyê de nepejirandine.

Di Komciyîna Navnetewan a Duwemîn de li Zûrich, di Tebaxa sala 1930’ê de partiya “Taşnak” a Ermenî, ya ku xwe mîna parê-zekî û berdeveki bo partiya Kurdî “Xweybûn” di nav sos-yal-demokratên Ewropa de nişandida, di nivîstina xwe de bang li partiyên navnetewîya duwe-mîn kir û got: “Pîrsa Kurdî gelek girînge bo navnetewîya me, ji ber ku gava ev pîrs neyê veristin, wê aşîtiyê di Rojhilata Navîn de tîxîne dijarîyê... ji ber ku ajanên Navnetewîya Sê-wemîn bizavên xwe dikin, ji bona ku destên xwe deynin ser tevgera Kurdî... van bizavan li gor rastîniyê ne, ji ber ku Kurd têhoş dibin, ku cîhanê dev ji wan berda ye. Û diyarkirina dilovaniyê bo Kurdan ji aliyê me ve, wê westana kesên, ku di Kurdistanê de westanekî dijmi-nî li hember navnetewîya Mos-kow rawestane, xurtbike.”

Serekê komîtiya kargêrî ya navnetewîya duwemîn westana partiyên sosyal-demokrat li hem-

ber tevgera rizgariya netewî ya Kurdî aşkere kir û got: “Berî ku guftegotin li ser girêka Kurdî vebe, dilê min heye, ku ez çende şanikan li ser westana me ji vê pevçûnê diyar bikim. Çetiniya yekem di wê rastiyê de ye, ku pîrsa Kurdî ji me re nû e û divê em li xwe bin, ku çuqas serpêka me di dogişên Ewropî de xurt be, wê bo me pir çetin be têgihîştina pîrsên derî Ewropî. Bi ser de jî, girêka Kurdî, ji aliyê xebatî ve, bi çare û nêrin, ku tev ne wek ên din e û çetiniya duwemîn jî, ewe ku em ditirsin, ev şerê Kurdî ji dogişekî hundir Tirkiyê tenê, bibe girêkekî Iraq, Îran û Suriyê û gelek tevlihevî yên cîhanî di nava welatên ku pêwendiyên wan bi vê girêkê re hene pêda bibin...”

“Partiya Ermenî (Taşnak) diyar kir, ku tevgera Kurdî dijî Tirkiyê ye, lê kesek nikare soz û peymanê bide, ku ewê li welatên me navkirine belav nebe, hîngê wê dijarîyê veketina cengekî di parekî fireh de ji herêma pêda bibe. Çetiniya duwemîn, bi ser de jî, pêwîstiyeka wê ya giring bo me heye, Navnetewîya Du-wemîn a, ku bi ramyariya mafê çarenivîsê bo netewan bawer dike, di wê demê de jî diyar dike, ku ev maf divê ne bi reya çekan û xwîna bîte qedandin, ji ber ku ew cengê li welatên, ku têkîll pêre hene û li teviya cîhanê vêdixîne. Û em niha li hember rastiyekê ne, ku Kurd bo Serx-webûna xwe şer dikin. Ma ne em dev ji westana xwe ya bingeîn di warê dogîşa rizgariya netewî de berdidin, eger me şerê xwîna yê gelê Kurd geş kir ?!... gelê Kurd wê dewletekê di Yekîtiya Netewan de nebîne, ku alîkariyê bidê... loma, çare û rastîniya tenha, em di van nîrên berçav de pê rabin ewe, ku ez çî girîngiyê nabînim, bo ew xwe tev pîrsa Kurdî bikin.”

Gelek tiştên giring, em dika-rin ji van gotinan derxînin ber ronahiya û xwe pê mijûl bikin:

- 1- Partiya Taşnak a Ermenî ji sosyal-demokratan xwastiye, ku ewan dilovaniyekê bo Kur-dan diyar bikin, bo westana kesên pêşverû di tevgera Kurdî de jar bikin.
- 2- Sosyal-demokratên Ewru-payê dijî serxwebûna Kurdistanê ne.
- 3- Sosyal-demokratên, ku bi de-rewînî piştgirtina gelan dikin,

nedixwestin gelê me li perçeyên din ên Kurdistanê, ji bilî yê bin destê Tirkiyê seriyê xwe hilde. Çima? Ji ber ku wê demê Tirki-yê bi tevayî neketibû bin lepên wan. Li Iraq, Suriyê û Îranê ko-lonyalistên Îngilîz û Frense xwedî destelatî û hêz bûn.

4- Sosyal-demokrat dijî têkoşîna çekdarî ya gelê Kurd in û bawer dikin, ku wê dijmînên Kurd mafên netewî bo Kurdan bê şerê çekdarî bidin.

5- Sosyal-demokratan dixwes-tin reya dîplomasi, di warê navnetewî de û di hundir Yekî-tiya Netewan de li pêş gelê me girêdin û ji gelê me re diyar-kin, ku pîrsa wî bo wan negir-inge û çî dewlet jî ne amadene bo alîkariya wî bikin.

Piştî van dan û standinên, ku çî caran bêhna dostaniyê jê nayê, sosyal-demokratan belavokekî xwe derxistin û tede gotin, ku ewan dijî serbirrîn û qirkirina gelê Kurd in... û Nav-netewîya Duwemîn dijî mafê çarenivîsê bo netewan e, eger bi çek û xwînrêtinê pêkhat.

Wilo em dibînin, ku nêrîna sosyal-demokratan di pîrsa Kur-dî de, neynika çîn û komikên civatî yên dijî gelan e.

Ev nêrîna dijî serxwebûna Kurd û Kurdistanê, di diroka partiyên sosyal-demokrat de nehatine guhartin. Lê dîsa ji gelek Kurdên me bi wan hatine xapandî, di wan partiyan de bûne endam û hene ji Kurdan xwe mîna rêberan di nav gelê me de nişan didin, rêberên ku hertim li ser serxwebûn û azadiya me diaxivin, lê ji aliyekî din ve endam in di partiyên Ewropî yên sosyal-demokrat de û ji wan re ajantiyê li ser tevgera Kurdî dikin û pilanên wan di nav gelê me de bi cih tînin. Hindeka bi gotina devê xwe, bi nivîsîna xwe sazmanên Ewropî rexne dikin û dibêjinê; çima hun di mafê dijî PKK de wilo sistin, çima hacetên we yên polêsi û yên bi dizî dijî PKK nalivin û komelên wan ên hunerî, çandeyî û ramyarî kilît nakin?!...

Ev dipirsin, çima PKK wan mîna dijmînên gelê Kurd dina-se? Gelo ma eger PKK negot, wê gelê Kurd ê nebêje?...

Partiya SHP a Tirkî û heval-bendên wan ên Ewropî, mîna Mitterand û Chesson li Frense û Vogel û yên din li Almanya Roj-ava, di dirêjahiya cenga Iraq û Î-ranê de, hemû rengên alîkariyê

dane xwînmijê Iraqê Saddam Hûseyin, gelê Kurd jî bi wan çekan û jehr û bombeyan heya ni-ha tê qirkirin, bi mebesta tuneki-rinê. Ma bo çî rojekê dijî kirinên Saddam Hûseyin nepeyivîn?

Hinek ji me Kurdan van sos-yal-demokratan bo Kurdistanê dost dinasin û dibêjin wan “Kur-distan Dostlari”. Pîrsa min ewe: Gava kurê te bite kuştin û dostê te devê xwe veneke, gava mala te bite hilweşandin alîkariya te neke, gava keça te di zindanan de bibe leyistoka serbazên bêna-mus û dostê te xwe nelivîne û gava tu bo azadiya xwe tivingê hilgirê, bo te bibêje tu teroristî, ma dostaniya wî di kuderê de ye?

Ez vê ne tenê li ser sosyal-de-mokratan dibêjim.

Em tev dîzanin, ku di hefteya yekem de ji hêrlîga Saddam Hûseyin li ser gelê Kurd, komci-vîna Partiya Sosyalîsta Demok-rat a Almanya-SPD hebû. Ma çî di wir de bo gelê Kurd hat gotin an biryar kirin? Ma ewe dostaniya SPD?

Erê, gava Kongresa Emerîkî ya ku bi xwe Saddam Hûseyin têvedabû cenga dijî Îranê, li hember çekên kîmyevî li Kur-distanê derket, hîngê sosyal-demokratan jî devên xwe vekirin û careka din di diroka xwe de “dijî qirkirina gelê Kurd” axi-fîn. Ev jî hatiye gotin, heya ku berî wan partiyên din ên bêhtir hevalbendên USA ne gotinekî dostaniyê bo gelê Kurd bibêjin.

Tiştê ku nakeve seriyê miro-van rewşa partî û komikên Kur-dî ye. Evên ku baş dîzanin sos-yal-demokrat heya kuderê hevalê reya gelê me ne û dîsa jî hevsarê xwe dane dest wan, mil bi mil bi SHP re li Ewropayê Ewropa li alîkariyê degerin, li pariyek nan bo mirovên Kurd, ku rûmet bi darê zorê jê hatiye standin û li ber deriyê Atatürk hatine civandin.

Hinde Kurd jî hene, bi xwe li ser rîsta sosyal-demokratan di dîrokê de nivîsandine û ewan riswa kirine, mîna Abdulrah-man Qasimlo serekê PDK-Îran, di nivîsara “Kurdistan û Kurd - 1970” de û niha bi partiya xwe ve ew buye hevalbendê sosyal-de-mokratiyê. Qasimlo berê goti-bû: “Aşkere ye, ku serekên Navnetewîya Duwemîn çî caran bo wan parastina mafên gelê Kurd ne giring bû, lê ji rêhîştina tevgera rizgariya netewa Kurdî û xistina wê bin postdeya heval-

bendên kolonyalistan, armanca wan e...” û “Serekê Navnete-wiya duwemîn ditirsiya, ku xe-bata gelê Kurd bibe têkoşîneka çekdar ê dijî kolonyalizmê di Rojhilata Navîn de.”

Îro jî Qasimlo dibîne, ku da-xwaza serxwebûna Kurdistanê xewn û xeyale û di hundir kong-ra partiya xwe de (kongra heq-temîn) ev bîr û baweriya sist û revrevok li gora rêça sosyal-de-mokratiyê belav kir.

Şêx Îzzedîn Hûseynî, di hev-peyvîna bi radiyoyê Avustraliya re (Roja 09. 06. 1988, para Kur-dî), li ser Qasimlo wusa dibêje: “Bi bîr û bawerî min, mixabin, sazmanên (rêkxistinên) siyasî yên Kurdistanî Îran, wek Hizbî Demokrat û Komele, Farisbî xwe jî Îranî ninin wekî, ku ew Îranî ne, ne wekî ku Qasimlo, ya ewê din Îranî ne.” Û Şêx Îzzedîn, li ser otonomî (xud-muxtarî) dibê-je: “Min li mêje, pênc-şêş sal e, ku giştî ew bawerî, xud-mux-tarî ne tiştê e. Ya dibê milletî Kurd xebat neket, danîşe li malf xwe û teslîm bê, wan eger xebat diket bo rizgarî biket...”

Erê, xebata gelê Kurd giha qonaxekî, ku basikê rojhilat û başûr ji NATO (Tirkiye) di bin lêdanên şoreşa serxwebûn û azadiyê de dilerize, sosyal-de-mokrat û sosyalistên Ewropa û bi wan re yên Tirkiyê û li pey wan jî yên mîna tajiyan nêçîrê, tîkil û ajanên Kurd ên ku dijmî-niya tevgera serxwebûnê bo xwe kirine karê bi qezenc, tev bi hev re dixebitin, ku gelê me ji vê “sewdayê” dakeve qonaxa dest-maqîrinê. Rê li têkoşîna çek-darî dibirrin û tevgera gelê me dikin bin hikariya sosyal-demok-ratiyê. Iro delîve bo wan çêbuye, serpehatina gelê me li başûrê Kurdistanê bo wan delîve ya paşîne. Wê bi şekir, pilav, şîr û “Coca-Cola”, wê bi soz û pey-manên penahiyê û jîna li Ewru-pa, wê bi soza xud-muxtarî (oto-nomî) û mafên çandeyî, wê bi navê mafên mirovan bilivin û hê-rîşa xwe bibin ser tevgera rizga-riya netewa Kurd û pêşengiya wê ya şoreşger, ku gelê me ji serxwebûnê, ji têkoşîna çek-darî, ji mafê xwe yê bingeîn vegere û peyatiya wan bike.

Eve rîsta sosyal-demokrati-yê di diroka têkoşîna gelê Kurd de, rîsta xiyaretê u razana di hembêza dijmîn de.

GAV BI GAV XAKA KURDISTAN

Êrdimeka nîştiman a xwedî petrolên dewlemend

S Ê R T

—I—

NAVÊ SÊRTÊ

Cara pêşemîn nijadên Samî, vê derdorê ji xwe re nola cihekî niştecihi hilbijartine. Nijadên Samî cara pêşemîn navê “Ke-ert” dane vê derdorê, ku dihe maneya “bajêr.” Dure Kurd xwe li vir niştecihi dikin. Lê bi derketina Îslamiyetiyê, artêşên Ereban vê derdorê di sa dagirkirin û vedigirin. Ereben misilman, navê derdorê li gora pêşveçûna xwe ya çandî diguhartin û dikin “Seert.” Gava ku dagirkarên Tirk dure serdestiya xwe li ser Êrdimê avadikin, navê Êrdimê dikin “Sîrt.” Lê gelê me yê Kurd, herdemê navê vê Êrdimê bi şeweya “Sêrt” nima-diye.

DÎROKA SÊRTÊ

Dîroka Êrdima Sêrtê, ku xwediyê kehnîyên binerdî yê dewlemend e, xwe dirêjî berî niha û bi 4.000 salan dike. Dîroka li ser xaka Êrdima Sêrtê, bi niştecihibûna nijadên Kurdî li ser vê xakê destpêdike. Ev Êrdima me ku heya niha rastî dagirkariyên gelek hêzên biyanî buye, pêşket bin serdestiya Samiyan (bavpîrên Ereban). Piştî Samiyan, nijadên nola Babiliyan û Sasanîyan doliwgeriya xwe li vê Êrdimê avakirine. Di domana dorfirehbûna olê Îslamî de (di dema xalîfe Omer de), Erebbûn serdestê Êrdimê. Lê gava ku di vê demê de, gelek xilafî, dubendî û pozberiyên hundurî di nav Ereban de derketin, Bizansî deliv ji vê rewşê girtin û xwe kirin hêza serdest li vê Êrdimê. Gava ku eşîrên Tirkî bi şerê Malazgirdê di sala 1071'ê de cara pêşîn lingên xwe avêtin axa Anadolu, Sêrt bû yek ji wan Êrdiman, ku pêşemîn hate dagirkirin û vegirtin. Ji vê demê û pêve, mirîkên Tirkî ên babetî doliwgeriya xwe li Êrdimê damezrandin. Padîşahê Osmanîyan Yavuz Sultan Selîm, piştî ku ji şerê li Değir Çaldiranê vegeriya, xaka Sêrtê tevî tixubên Împaratoriya Osmanî kir. Û Sêrt kîre navenda sancaqeka girêdayiyê Amadê. Piştî danezanekirina “Komara” Tirk, ev der bû navenda bajarekî.

Ev Êrdima me ku hinde navçeyên wê girêdayiyê Botanê ne, di domana dîrokê de herdemê rastî dagirkariyan buye. Ji ber ku gelek hêz hatine û çûne, Sêrt buye Êrdimeka Kurdistanê ya xwediyê berhemên dîrokî yê dewlemend. Hinde ji van berhemên dîrokî, ku heya niha hîn hene, ev ên jê in:

Mizgefta Asakîr: Di navenda suka bajêr de ye. Lewma navekî wê jî, bi nola “Mizgefta Sukê” hatiye danîn. Ev avahiya dîrokî, di sed sala XIII'an de hatiye avakirin. Bi endizyariyeka herî zirav û narî hatîye avakirin.

Mizgefta “Komarê”: Navê vê mizgeftê yê kevnare, “Xidir

El Ahdar” e. Nayê zanîn, ku ji hêla kî hatîye avakirin. Lê ji ber ku navê wê yê kevnare Erebiye, guman heye ku ji hêla Ereban hatîbe çêkirin.

Hemama Kawam: Di sed sala XI.'an de, di dema Selçûkiyan de hatiye avakirin.

Kehniya Serê Sukê: Navê kevnare, bi navê “Sukul-Eyn” dihe zanîn. Ev berhema endizyari jî, di dema Selçûkiyan de, di sed sala XI.'an de hatiye çêkirin.

Mizgefta Bilind: Ev mizgefta ku di navenda bajarê Sêrtê de ye, di sala 1129'an de hatiye avakirin. Minbera wê ji dara gûzê hatiye çêkirin.

Li Êrdima Sêrtê hinde cihên ziyaretan jî hene, ku ji hêla şênî pîroz dihe nasîn. Hinek ji wan ev in:

Ziyareta Şêx Musa: Mirovên nexweş ên ku dest û lingên wan nagirê, bi hêviya başbûnê dihe vê ziyaretê. Li ser reya bajarê Helebê ye.

Ziyareta Şêx Ebu Wefa: Di destpêka serê reya ku diçe navenda bajarê Sêrtê de ye. Bi hêviya, ku wê eşên seriyan başbike, dihe ziyaretkirin.

Ziyareta Şêx El Tirkî: Kesên diçin heçê, vê ziyaret dikin.

Ziyareta Şêx Xaleff: Li kêleka vê ziyaretê, bîreka tiş av heye. Bawerî pê heye, ku kesên ava vê birê vexwun û nexweşiya puşîyan bi wan re hebe, baş dibin.

Ziyareta Şêx Horonî: Dihê gotin, ku kî xwe bi ava li kêleka vê ziyaretê biqû, wê ji nexweşiya kurdeşen (nexweşiyeke çermî) rizgar bibe.

Ziyareta Şêx Îlyas: Li kêleka avahiya belediyê ye. Zarokên ku di dema xwe de hîn nikarin birêve herin, daku bikaribin birêve biçin, dihe nîn vê ziyaretê.

REWŞA ERDNÎGARIYA SÊRTÊ

Bajarê Sêrtê di nav Avên Botan û Kêzêrê de ye. Li ser platoyeka ku ji deryayê 930 metre bilinde, hatiye avakirin. Ji rojhilat bi Wan û Çolamergê, ji başur bi Mêrdînê, ji rojava bi Amadê, ji bakur bi Muş û Bêtlîsê hatiye zivirandin. 10 navçeyên Sêrtê hene: Îlloh, Xana Hawêl, Qubîn, Dih, Hezo, Mîsric, Berwarî, Sason, Şîrnex û Xîzêr. Gişt bi hev re, 27 qopanî û 464 gund, girêdayiyên bajarê Sêrtê û navçeyên Sêrtê ne. Bilî van, 574 zivîng (mezra) jî hene.

Firehiya xaka Sêrtê 11.003 km². ye. Li ser her km². yekê 53 mirov dijîn. Hêjmara şênî giştî bi hev re, 578.000 kes e. Ji sedan 47,6 kes li bajarên, 52,4 kes jî li gund û zivîngan dijîn.

Ji erdê Sêrtê, ji sedî 75 çiya ye, ji sedî 20 gir û kaşê, ji sedî 5 jî berî û zozan e. Çiyayên li bakura Sêrtê bi piraniya xwe asê ne û der-daran jî bi rêlîstanên ji

darên beruyan (mazî) hatine niximandin. Çiyayên li başur jî, nola destên zuwa xuya dikin.

Ji sedî 10 ji axên Sêrtê dihe çinandin, ji sedî 17 rê û rêlîstan in, ji sedî 11 salekê nayin çinandin, ji sedî 28,5 beyar û mîrge ne û ji sedî 35,5 jî Êrdên ku karê çandinê li wan nayê kirin in.

Li bakur û rojhilata Sêrtê, Çiyayên Torosên Başur bilind dibin. Çiyayên Torosê li rojavayê Sêrtê ber bi sê alîyan ve belavdibin, û xwe ji vir dirêjî Çiyayên Zaxrosê dikin û tevî wan dibin. Şaxên van çîyan yê li ser Êrdima Sêrtê ev in: Çiyayê Sasonê (2.500 metre bilind e), Çiyayê Bilokî, Çiyayê Kov (2.750 metre bilind e), Çiyayê Kerzêvî (2.650 metre bilind e) û Çiyayê Gêran. Ev çiyayên bilind ji hêla avên ku diherikin Ava Tîr, hatine birrîn û nola newal û kendalên mezînan dihe xuyakirin. Li başur û rojavayê Sêrtê jî Çiyayê Mereto (2.967 metre bilind e), Çiyayê Herekol (2.943 metre bilind e), Çiyayê Korkandîl, Çiyayê Gîrênar, Çiyayê Raman (1.228 metre bilind e), Çiyayê Cudî û Çiyayê Tanîn bilind dibin. Herweha Çiyayê Gabarê jî bilind dibe, ku Êrdeka fireh digire û 1.831 metre bilind e. Bilî van, hîn gelek çiyayên gir û hur hene.

Ji hêla çem û avan, Êrdima Sêrtê, Êrdimeka Kurdistanê ya dewlemend e. Ava Botanê, ya ku ji çiyayên bakur dihe, tixubên Îlloh û Farqînê û tixubên Îlloh û Bismilê dixêze û tevî Ava Tîr dibe. Ava Tîr, ya ku ji aliyê Amadê ve dihe, ji başura Îllohê derbas dibe. Ava Tîr, herweha tixubên Sêrt û Mêrdînê heya Cizîra Botan ji hev dibire. Çemê Pîşyarê yê li Hezo bi xummin û gurmîn diherike. Gava ku berf dihelin, di meha biharê ya yekemîn de, çem bi avê rind tiş dibe û bi diwarî diherike. Wusa diherike, ku ne derfet be mirov bikaribin jê derbas bibin. Ava Başur, ku ji başura Bêtlîsê diherike û ji navenda navçeya Xana Hawêl derbas dibe, ber bi aliyê başur ve diherike û tevî Ava Tîr

dibe. Ji keviya gundê Kêzêrê, li rojavayê navenda Sêrtê Çemê Kêzêrê diherike. Ev çem û Çemê Qubînê, ji çemên nîvmezî in. Herdu çem li başur xwe digihînin Ava Tîr û ber bi yek aliyê veli kêleka hev diherikin. Ava Botanê tixubek digel newala di nav bajarê Sêrtê û navçeya Dihê datîne û diherike vê newalê. Li başur xwe digihîne Ava Tîr. Lê Ava Botanê, ava diwartirîn e ji hemû avên vê Êrdimê. Ne di mehên zivistanê, ne jî di mehên havînê de rê nadê. Avekî wusa ye, ku avên wê ji binî diherikin.

Piraniya xaka Sêrtê bi çiya hatiye xemilandin. Merg, beyar û zozanên Êrdima Sêrtê, li derdorên navçeyên Îlloh, Qubîn û Mîsricê ne. Zozanên pêwisttirîn ev in: Değir Xerzan, Zozana Îlloh û Zozana Qubîn.

KEHNİYÊN DEWLEMENDIYÊ YÊN BİNERDÎ LI SÊRTÊ

Êrdima Sêrtê, ji aliyê kehnîyên binerdî gelek dewlemend e. Dewlemendiyên binerdî yê Sêrtê, di aboriya mêtîngeran de cihekî pêwist digirin. Hebûna kehnîyên petrolê yê dewlemend, vê Êrdimê ji bo mêtîngeran kiriyê gelek pêwist.

Du kehnîyên petrolê di sala 1940'an de li Çiyayê Ramanê hatin peyda kirin. Petrola ku ji derdorên Raman û Garzanê dihe derxistin, di rafineriya Îllohê de dihe şixulandin. Ji bilî van kehnîyan, dure li Mîsricê kehnîya Maxrîp, li Hezo kehnîya Şelniyo û li Xana Hawêl jî kehnîya Çelîklî hatin peyda kirin. Di rojekê de, 900.000 ton petrol dihe şixulandin.

Di sala 1966'ê de xeteka borîyên petrolê ya 494 kilometre hate avakirin. Bi vê xetê, petrola Êrdimê, diherikîn Xalîca Îskenderûnê. Petrolê ku ji vê Êrdimê dihe derxistin, îro ji petrolên “Peymana Netewî” ji sedî 90 e. Mêtînger, ji ber ku Sêrt xwediyê kehnîyên petrolê yê dewlemend e, navê Sêrtê “bîra petrolên Tirkîyê” danîne. Û

daku bi hesanî van kehnîyên petrolê yê pêwist bimîjin, ji gelek alîyan ve rê anîne derdorên petrolê. Herweha ji rojava-yê Tirkîyê heya Mîsricê jî reye-ka xeta trênan avakirine.

Li navçeya Şîrnexê jî kehnîyên asfaltî (komûr) ên dewlemend hene. Kapasîta van komûran, hevqas mezî ne, ku bikaribe bersiva debariyên 27 bajarên bide. Kehniyên asfaltî, ji hêla Saziya Komûran ya Tirkîyê dihe şixulandin. Di rojekê de 400 ton komûr dihe derxistin.

Di sala 1969'ê de, li gundê Madenê navçeya Xîzêr hinde lîkolîn hatin çêkirin. Di dawiyê de, mêtîngeran derxiste holê ku 26.000.000 ton kupfer (bakir), ya ji sedî 2,3 tenor e, li vir heye. Di sala 1979'ê de, saziya bi navê “Etîbank”, dest bi xebatên derxistina bakirê kir. Emperiyalîstên Almanya Rojava jî, xwestin bibin hevparê vê dewlemendiya mezin. Ji bo bi hev re derxistina bakirê li Xîzêrê, roja 2'ê Adarê sala 1984'ê, di nav firmeya Almanya Rojava Preussag AG. û Tirkîyê Etîbank û Alarko Holding AŞ. de peymanek hate îmzekirin. Li gora vê peymanê, ji profitên (karên diravî) bikevin destan, wê ji sedî 49 ji bo firmeya Almanî Preussag AG. be, ji sedî 46 wê ji bo Etîbank be û ji sedî 5 jî bo Alarko Holding AŞ. be. Piştî ku peyman hate îmzekirin pêve, mihendisên Almanî hatin navçeya Xîzêr û destpêkirin, ku rezervên nuh peyda bikin û karên derxistina resorsan lezandin. Weke hatî diyarkirin, ji her 600.000 ton cewherê, wê 89.000 ton bakira ji sedî 18 tenor, 18.000 ton zînka (çînko) ji sedî 45 tenor û 237.000 ton konservasyona prîta bi kûkûrt bêtin derxistin.

Li derdorên Dodan navçeya Xana Hawêl, di van salên dawîyê de gazê xwerustiyê (naturgaz) hatiye peydakirin. 81 kilometre dur ji Çiyayê Dodanê, ku li wir gazê xwerustiyê heye, li Raman û Garzanê 16 bîr hatine kolandin. Bi sistema EOD ji gaza xwerustiyê, kîrbondîoksît diherikîn van bîran. Kapasîta van bîran 2.700 varîl e. Mêtînger, pîlana xwe dikin ku vê kapasîtê bigihînin 50.000 varîlan. Li gora vê pîlanê, di 20 salan de kapasîte, wê xwe bigihîne 70.000 varîlan. Bi vî awahî, bi derxistina gazê bi vê kapasîtê, li gora nîrxa dolarê Emerîka yê niha, wê biqasî 15 mîlyar dolar, profitên nuh li ser hesîlatên neteweyî ya dewleta Tirk, wê bîr danîn.

Talan û mêtîna li ser kehnîyên binerdî yê dewlemendiyê, bi şeweyeka gelek ronî û vekirî dihe dîtin. Li ser xaka gelê me resorsên dewlemend dihe peydakirin. Burjuwaziya mêtînger bi van xwe li ser piyan digire. Ji hêla din gelê me ji van dewlemendiyên xwe tu berjewend nikare bigire. Bi ser de jî, bi hîma ku dewleta Tirk a mêtînger ji talana ji van kehnîyên dewlemendiyê distîne, jiyaneka pîkolyê, zînatê, qirkirinê û dîliyê li ser gelê me serdest dike. Ne tenê mirovên gelê me di bin xebatkarên erzanan di van saziyan de, herweha keda mirovên me jî dihe mêtîna. Ev bîdadiya ku li cihanê kêmkirî dihe dîtin, ê din berxwedaneka dîrokî li hemberê xwe dibîne. Ewên ku bi her awahî dihe mêtînan û keda wan dihe xwarin, cihê xwe di berxwedanê de digirin, li dijî yê ku dimêtîna û xwedî li her tiştên xwe derdikevin, ku heya niha ji destê wan hatibûn derxistin.

BERXWEDAN

HER TIŞT JI BO ENÎYA RÎZGARÎYA NETEWA KURDISTAN

ÇALAKVANIYA PAYIZÊ LI SERANSERÊ KURDISTANÊ DIDOME

Bi hatina mehên payizê, li çar hêlên Kurdistanê jî, domaneka livbaziyan dorfirêh destpêkir. Li gelek êrdimên Kurdistanê, livbaziyan mezin û berfirêh hatin bikaranîn. Bi van livbaziyan nuh, lêdanên mezin li mêtîngerên faşîst hatin xistin.

Yekîtiyên artêşa mêtîngerên faşîst, li hemberê livbaziyan me û ji ber kulêdanên mezin girtine, dengên xwe birrîn û nehlîştin çî nûçe belavbibin. Xebitîna ku hemû livbaziyan veşartî bihêlin. Ev liv jî, livek wusa ye, ku mêtîngerên faşîst herdemê birêdixin. Bi vî awahî dixwazin bibêjin, ku li Kurdistanê jî binî livbazî ne-bûne û gerillayên me sist ketine. Lê bilî hemû keftûlaftên wan, nikarin lêdanên ku dixwun, livbaziyan me yên ku pêşvedikevin, veşêrin. Ji ber ku, livbaziyan me di demeka kin de belavî tevayî Kurdistanê dibin û herder bi banga pêşmergeyan tişî dibin.

Ji livbaziyan ku di vî meha dawiyê de çêbûne, ku me hinde ji wan di hejmara Berxwedanê ya buhurî de weşandin, mirov dibîne ku di van mehên payizê de, şerê me yê rizgariya neteweyî, domaneka livbaziyan tunde jiyan dîke. Li kêleka vegirtina bajarên û êrîşên li ser kerekolên leşkerî, êrîşên herifandinê (sabotaj) jî bi firehî dihen pêkanîn. Di domana vî çalakvanîyê de, têkoşîna me pêşveçûnên herî mezin bi destê xwe ve aniyê.

Roja 20'ê Êlûnê, li navçeyên Şîrnex û Qilaban, du şerên jî hev cuda derketibûn û pênc serbaz hatin kuştin. Şerê yekemîn li Şîrnexê derket. Şerek di navbera yekîtiya ARGK û yekîtiyeka dijmin a operasyonan de derket û sê serbaz hatin kuştin. Li Qilaban jî du serbaz hatin kuştin. Herweha diyar dibe, ku di şer de hinde serbaz jî birîndar ketine. Çi hundabûnên yekîtiya ARGK nebûne û piştî şer yekîtiya ARGK xwe ji derdorên şer, durxistiye.

Her di vî mejuyê de, yekîtiyeka pêşmergeyên ARGK li navçeya Elkê jî kemînek vegirt. Serleşkerek û heft serbaz hatin

kuştin. Yekîtiya ARGK, ku vî kemînê li pêşiya yekîtiyeka dijmin a operasyonan vegirtibû, di şerê derketî de, rokêtan û çekên otomatîk ên sivîk bikaranî. Di vî şerî de jî gelek serbazên dijmin birîndar ketine. Ev livbazî posîdeyên mezin li ser gelê me birêvebir.

Roja 26'ê Êlûnê jî, li navenda navçeya Wêranşahr bajarê Ruhayê, kemînek li pêşiya cemseyeka leşkerî ya artêşa mêtînger, hat vegirtin. Cemse, tevî yên tede hat tune kirin.

Livbaziya li Wêranşahrê jî, hikariyên mezin li gelê me kir. Bi bicihanîna livbaziyeka vî nolê di navenda navçeyê de, hîma ARGK ya çalakvanîyê çetir dihe fahmkirin. Yekîtiyên ARGK ji mîj gihane wê hîmê, ku bikaribin li her deran lêdanên mezin li dijmin bixin.

Roja 25'ê Êlûnê, li bajarê Çewlikê (Bingol) jî livbaziyek pêkhat. Di vî livbaziyê de jî, hemû hacetên şantiyekê bi tevayî hatin tune kirin.

Li derdorên bajarê Serhedê (Qers) jî, roja 26'ê Êlûnê êrîşek çû ser kerekoleka leşkerî ya dijmin. Weke saloxên berdestê me bûne, diyar dibe ku di vî livbaziyê de jî, hinde serbazên dijmin hatine kuştin an jî birîndar ketine.

Herweha di vî domanê de, li derdorên Dêrsimê navçeyên Xozat û Çemişgezekê êrîş çûn ser sê kerekolên dijmin. Bi dehan serbazên mêtîngeran hatine kuştin an jî birîndar ketine. Di hersê livbaziyan de jî, çî hundabûnên hêzên ARGK nebûne.

Li navçeya Mistbînê bajarê Mêrdînê jî, zivîngeka (mezra) sîxurekî bi tevayî hat şewitandin û bi milyonan Lîrên Tirkî zîrar giha sîxurî.

Agahî û nûçe digihin rojnameya me, ku li derdorên Botanê û Dêrsimê şerên dijwar berdewam dikin û carnan yekîtiyên ARGK û hêzên mêtîngeran rastî hevûdu dibin û direşînin ser hevûdu. Carnan jî bi seetan şer dewam dikin.

ÊRÎŞEK ÇÛ SER NAVÇEYA ELKÊ

19 parêzkarên gundan çekên xwe berdan

Yekîtiyeka ARGK, roja 1'ê Cotmehê êrîşek bir ser navenda navçeya Elkê. Civîneka dorfirêh digel girsên gel çekir. Hejmareka bilind ji welatperweran, di civînê de beşdar bûn.

Di civînê de pêşmergeyên ARGK jî bo gel axafên dorfirêh çekirin. Di domana civînê de, yekîtiyên artêşa mêtînger newerîn, ku êrîş binî ser pêşmergeyan. Herweha gelek belavok hatin belavkirin.

Armançekî vî livbaziyê, bêhîmkirina sistema parêzkariya gundan bû. Pêşmergeyan 19 parêzkarên gundan jî anîbûn civînê. Pêşmergeyên ARGK, daxuyankirin, ger bixwazin, dikarin tevan cih de bikujin; lê ji ber ku soz dabûn ku nema çekan li dijî gel û şoreşê hildin û efuya xwe xwestin, diha hatin berdan. Lê ji wan re hat gotin, heke diha bêbextiyên wusa bikin, wê carek din nayin efukirin.

Girsên gel piştigiriya vî biryara gerillayên ARGK kirin. Girsên gel jî baweriyên xwe pêşkêş kirin û gotin, divê bêbextî neyê efukirin, lê ev kes ji hêla mêtîngeran hatine xapandin û daku xwe ji vî şasiyê rizgar bikin, biryareka wusa rast û hewceye.

Pêşmergeyên ARGK, dest danîn ser çek û hemû hacetên 14 parêzkarên gundan. Dure dawî bi civînê anîn û livbaziya xwe qedandin.

Livbazî, posîdeyên mezin li ser şeniye derdorê birêvexist. Hedefgirtina sistema parêzkariya gundan bi vî şeweyê, hemû bêbextan xist nava tirseka mezin û zehmetiyên dijwar. Gelek parêzkarên gundan, salox dişeyînin, ku dixwazin ew jî çekên xwe berdin û dev ji bêbextiyê berdin.

Berpirsiyariya PKK li Ewropa belavokek anî der:

JI BO HEMÛ WELATPERWER, PÊŞVEÇUYÎ,
DEMOKRAT Û ŞOREŞGERAN RE

**Em li dijî êrîşên dihen ser
gelê Kurdistanê û leyistokên li
hemberê şerê serxwebûnê bitêkoşin!**

● “Çepera pêwisttirîn li dijî komplo û êrîşên emperyalîzmê yên xîz û li pêşiya analîza ‘di aqitiyê de jiyanê bi hev re’, ku li dijî Lenînîzmê ye û dixwazin li êrdima Rojhilata Navîn bikarbin, têkoşîna rizgariya neteweyî ye ku ji hêla PKK dihe birêvebirin. Ji ber ku PKK, girêdayî Markîzîzmê û Lenînîzmê ye û berjewendên gelê xwe jî xwe re bîngeh digire, fîroj bi şeweya hêza şoreşgertirîn a êrdimê, xwe gihandiye refên pêşîn... Li ser vî rewşa objektîf, ku pêşveçûnên wusa pêwist di xwe de vedişêre, hinde derdorên ku dixwazin têkoşîna rizgariya neteweyî ya gelê me pêşkêşî emperyalîzmê bikin, derdikevin holê...”

● “Li gora vî pîlana nuh, ku di metropolên emperyalîzmê de hatiya amadekirin û rîsandin, dixwazin PKK û pêşengiya wê bêhîm bikin û wê dirûşma ‘PKK’eyeka demokrat’, ku em wê rind nasdikin û hemû provokatorên derketine wê gelek li ser zimanên xwe gerandine, di jiyanê de pêkbinin. Bi vî awahî provokasyon, dixwaze xwedî li keleporen rêxistinê derkeve û bi çalakî biserkeve... Lê gava ku ev armanca wan zu derkete pêşiya çavan, nekarîna komployan xwe bikarbin û bi şeweyeka rabîrî ji hemû girsên gel, çareya xwe di revînê de dîtin û xwe avêtin bextê ezbeniyên xwe... Dîroka Partiya me bi têkoşîna li dijî vî û provokasyonên vî nolê tişî ye...”

Nivîs di rûpelên 19 û 20. 'an de

LI GIRTÎGEHA BURSA BERXWEDANA XWEBIRÇÎHÎŞTINÊ

Piştî ku pîkolîyên li girtîgehan dijwar bûn, girtiyan jî diha dest bi berxwedanên nuh kirin. Bi biryarên desturan, ku mêtînger niha dixwazin li girtîgehan bikarbin, li kêleka ji holê rakirina hemû mafên ku bi destan ketibûn, dixwazin zagonên faşîst ên hişk û dijwar jî serdest bikin. Herçûqasî mêtînger danezane kirine ku ev biryar niha hatine rawestandin jî, bendên biryaran bi şeweyeka sextekarî dihen bikaranîn û zagonên faşîst ên dijwar di jiyanê de pêkdihênin.

Di dawîya meha Êlûnê de, mêtînger xwestin bi reya bikaranîna kotekê, cihê girtiyan biguhurînin. Buyerê guhurandina cihê girtiyan, dihat wê manayê, ku dixwazin biryarên destura nuh bidin destpêkirin. Lê di serî de dîliyên şer, endamên PKK, hemû girtiyan çep li dijî vî daxwazê rawestî. Gava ku mêtînger dîtin wê nikaribin daxwazên xwe serdest bikin, destura êrîşa polês û serbazên xwe dan.

Buyer, roja 30'ê Êlûnê çêbû. Polês û serbazan, bi bombeyên tarîkirina çavan, çek û jopan êrîşî girtiyan kirin. Hat daxwuyankirin, ku di vî buyerê de, şoreşgerên bi navên Hasan Fîkret Ulusoydan, Dursun Buyûkbaş, Saîd Özdemîr, Hürriyet Şendemîrcî û Mahmut Altıntaş xedar birîndar ketine. Herwusa 25 girtî jî, sivîk birîndar ketine. Di destpêkê de nexwestin, girtiyan birîndar rakin nexweşxanan. Lê gava girtiyan zorî li wan kirin, ew jî necar man ku girtiyan bibin nexweşxanan.

Li ser van buyeran, 214 girtî, ji bo protestokirina pîkolîyan dest bi berxwedaneka xwebirçîhîştinê kirin. Berxwedan domdike, û heya dawîya pîkolîyan neyê, wê berdewam bike. Mêtînger dest bi bikaranîna nuh kirin, daku girtî dev ji berxwedana xwe berdin. Xwestin cezayên bizmîttî bidin 80 girtiyan û bi vî awahî berxwedanê birawestînin.

Bilî hemû leyistok û pîkolîyan, girtî tev bi hev re, berxwedana xwe didomînin. Daxuyankirin, ku heya daxwaz neyîn bicihanîn, wê berxwedan jî berdewambike.

Herweha, dihe danezanekirin ku li girtîgeha Dîflukê jî polês û serbazan êrîşî girtiyan kirine û şoreşgerê bi navê Alî Gûngor birîndar ketiye.

**Nameyek li ser kampeka li Kurdistana Navîn,
ku mirovên me yên ji Kurdistana Başur lê
dimînin, giha rojnameya me. Em namê ji Tirkî
vedigerînin Kurdî û pêşkêşî xwendevanên xwe dikin:**

**“Min êşên birayên me
yên ji Kurdistana Başur ji nêzîk ve dîtin”**

“Ji bo Berxwedan, tu girêdanek an pêwendiyeka min bi we re nîne, lê ji ber ku hun rêxistineka têkoşinê ne, ez vî nameya xwe ji we re dişeyînim. Ji ber ku dewleta Tirk, bêhtirîn ji livbaziyan we ditirse. Ez bawer dikim, tenê hun dikarin posîde li saziyên alîkariyan ên Ewropî bikin.

Roja 22.9.1988'ê, nola memurekî dewleta Tirk a faşîst, ez çûm kampa li Amadê, ku bira-

yên me yên ji Kurdistana Başur lê dimînin. Derfeta hevdtinê bi hinek ji wan re, kete destê min. Gava li kampê digeriya, ez rastî hinde buyerên ku dilê mirovan disojin, bûm. Ji bona ez daxwazên wan ên zarurî bigihînim we, min guhdariya daxwazên wan kir. Min bi xwe jî got wan, ku ew ne tenê bi serê xwe ne, gelê Kurdistana Bakur jî di dixwaze alîkariyan bike û mil bi Dûmahîk di rûpela 22. 'an de